

COLECȚIA

Tubiri de poveste

VALERIE BOWMAN

*Dincolo
de rațiune*
MARUȘA

MARILĂ MARILĂ

Capitolul 1

Londra, aprilie 1816

– Of, Doamna Pisică, arată-te și hai odată, bine?

Jane Lowndes își dădu de pe ochi părul ud și închis la culoare. Ploua. Tare. Începuse să toarne de vreo cinci minute, iar ea stătea afară lângă grajdurile din spatele casei tatălui ei de aproape zece.

Pe Jane n-o deranja ploaia. Cui îi păsa că i se stricau hainele sau coafura? N-o deranja nici chiar faptul că i se aburiseră ochelarii. Dar i se uda cartea, iar *asta* era de neacceptat. Cuibărise la subsuoară tomul cu coperti din piele cât putuse de bine în timp ce ținea în mână un bol din lemn, dar chiar trebuia să intre în casă și să usuce cartea lângă foc.

Jane miji ochii în ceața cenușie. Un mieunat slab anunță sosirea pisicii. Probabil că animalul cu blană maronie și jigărită o auzise. Pisica veni în fugă pe lângă zidul de piatră din partea cealaltă a grajdului, îndreptându-se direct spre Jane. Se pare că nici ploaia nu putea ține felina departe de masa ei gratuită.

– Aici erai!

Un zâmbet mic atinse buzele lui Jane, în ciuda eforturilor de a și-l înăbuși. Nu voia să-i zâmbească pisicii. De fapt nu voia să fie responsabilă de ea deloc, fie ploaie, fie soare. O văzuse cu două săptămâni în urmă când venise la grajduri să ia un cal pentru o plimbare prin parc și apoi avusese neșansa să descopere că pisica avea pui. Zărise una dintre ființele mici și pufoase uitându-se dintr-un tufiș de pe alee, cu siguranță așteptând întoarcerea mamei sale. O pisică singuratică era una, dar puii erau o cu totul altă treabă. Mai mult, la cât era de sfrijită și de flămândă pisica, Jane nu se putuse abține să nu se ducă la bucătărie să ceară un bol cu resturi.

După două săptămâni, ea și Doamna Pisică aveau întâlnire în fiecare dimineață. Astăzi era prima zi în care începuse să plouă în timp ce Jane aștepta. Data viitoare trebuia să țină minte să își lase cartea înăuntru.

Jane se aplecă și puse bolul lângă perete, rămânând într-o poziție ghemuită. Pisica se linse pe bot și merse țintă la bol, băgând înfometată botul în el și înfulecând.

– Ei, dar ce lacomă ești! Jane dădu din cap ușor. Îmi aduce aminte de cum mâncam eu când eram copil. Râse. Probabil că trebuie să te hrănesc în continuare ca să poți ține puii sănătoși, dar nu mă ajuți deloc când apari târziu și pe ploaie.

Mângâie capul pisicii, ignorându-și gândurile cu privire la purici sau la ceva mai rău. Avea să se șteargă pe mâini de îndată ce se întorcea în casă.

– Pisoiașii ce mai fac? întrebă Jane, în timp ce picături de ploaie îi alunecau în jos pe nas.

Singurul răspuns al pisicii fu să înfulece în continuare.

– Mă gândesc că ești destul de ocupată, continuă Jane, reșezându-și cartea sub braț. Nu te invidiez. Trebuie să le pui pe masă mâncare copiilor, și presupun că Domnul Motan nu ridică nici o lăbuță.

Pisica măncă în continuare, ignorându-și binefăcătoria.

Jane plescăi din limbă.

– Te înțeleg perfect. Tocmai de aceea am de gând să rămân celibatară și să lupt pentru poziția femeilor în societate, doamnă Pisică. La fel ca Mary Wollstonecraft.

Pisica se opri și o privi pieziș, cu ochii ei verzi mijiți, ca și cum înțelegea ce spunea Jane.

Jane ridică din sprâncene.

– Știu ce gândești. Mary Wollstonecraft a fost căsătorită. Știu. Sigur că știu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu și eu. Chiar cred că voi putea lupta mai mult pentru cauză dacă nu îmi distrag atenția un bărbat și copiii lui.

Pisica ridică privirea de la bol și clipi spre ea. Oare în ochii pisicii se putea citi că o judeca? Oare această pisică o cunoscuse pe mama lui Jane? Jane șterse stropii de ploaie de pe ochelari.

– Că tot a venit vorba despre căsătorii, continuă Jane în timp ce pisica își concentrează atenția asupra micului dejun. Prietena mea Cass se mărită, și plec astăzi la țară să particip la nuntă. Voi fi plecată un timp.

Pisica dădu din coadă.

– Nu e vina mea, adăugă Jane. Nu am putut-o convinge să renunțe. Cass pare îndrăgostită nebunește de Julian, și *unii* oameni sunt meniți să fie împreună pentru totdeauna, se pare. Lucy asta pare să creadă, și Lucy, desigur, este acum ducesă ca rezultat al faptului că s-a îndrăgostit. Ultimele cuvinte le rosti oarecum cu batjocură. Dar nu îți face griji! Am rugat-o pe Anna, care lucrează la bucătărie, să aibă grijă de tine cât timp sunt plecată. A promis că îți va aduce cele mai bune resturi și...

– Domnișoară Jane? pluti vocea Annei prin ploaie și ceață.

Jane se ridică repede și se întoarse spre sunet.

– Anna, tu ești?

Anna apăru curând pe lângă grajduri. Ținea un ziar pe cap pentru a se feri de ploaie și miji ochii prin ceață.

– Domnișoară Jane? Se opri când o văzu pe Jane. Aici erați! Mă gândeam eu că vă găesc aici. Vă caută mama dumneavoastră. Dumneaei și Eloise scotocesc prin toată casa, căutându-vă.

Eloise era camerista lui Jane. Sărmana femeie era certată adesea dacă mama lui Jane nu își găsea singurul copil.

– Atunci ar fi bine să mă întorc repede. Biata Eloise! Rămas-bun, doamnă Pisică. Ne revedem când mă întorc. Și sper să îți văd puii grași și sănătoși. Anna o să aibă grijă de tine. Nu-i așa, Anna?

Zâmbetul Annei se întinse între obrazii ei rotunjori.

– Sigur că da, domnișoară.

Pisica ridică ușor capul și clipi.

Anna își aranjă ziarul pe cap.

– Domnișoară, am auzit-o pe mama dumneavoastră spunându-i lui Eloise că este foarte important ca dumneaei și tatăl dumneavoastră să vă vorbească înainte de a pleca la petrecere.

Jane strâmbă din nas. Fir-ar să fie! O audiență cu mama ei nu era niciodată un lucru bun și, dacă îl implicase și pe *papa*, era grav.

– Mă întreb despre ce o vrea să discutăm.

Anna se aplecă și mângâie pisica pe cap.

– Am auzit-o menționând-o pe doamna Bunbury.

Jane înghiți în sec.

– Doamna Bunbury?

– Da. Ea este noua dumneavoastră însoțitoare, nu-i așa, domnișoară?

Jane clipi repede.

– Da. Da, ea este.

Jane, cu cartea încă la subsuoară, o luă la fugă spre casă într-un mod clar nepotrivit pentru o doamnă, neluând în seamă apa care sărea pe rochia ei din numeroasele bălți din curte.

Doamna Bunbury era, într-adevăr, noua ei însoțitoare. Însoțitoarea care avea să o acompanieze la nunta lui Cass din Surrey. Dacă mama ei voia să discute despre doamna Bunbury, s-ar putea să apară probleme.

Asta pentru că doamna Bunbury nu exista.

Capitolul 2

Garrett Upton întoarse scrisoarea și o privi. Intens. Expiră prelung. Conținea ceea ce conținea mereu, un cec, un mesaj nepotrivit, o doză mare de vinovăție.

– Domnule, trăsura vă așteaptă.

Garrett se uită la majordomul care stătea drept în ușa biroului. Cei doi câini tărați, care stăteau de o parte și de cealaltă a scaunului său ridicară capetele și dădură din coadă.

– Vin imediat, Cartwright.

Cartwright încuviință o dată.

Privirea lui Garrett reveni asupra biroului și scrisorii care îi acaparase atenția în dimineața aceea. Presără nisip pentru a usca cerneala, o închise, și puse sigiliul familiei sale pe ceara caldă din fața lui.

Garrett nu prea avea timp. Trăsura îl aștepta. Nici nu dormise prea mult noaptea trecută, dar asta nu era nimic nou. Visele erau mereu prezente, coșmarurile care îl bântuiau.

Garrett privi adresa.

*Doamna Harold Langford
Charles Street nr. 12
Londra*

La fiecare două săptămâni Garrett trimitea o scrisoare similară. Le trimitea regulat, de când era un tânăr de douăzeci și unu de ani, cu zece ani în urmă. Deși avea mereu același conținut, în mod suspect nu îl menționa niciodată pe Harold, prietenul care își pierduse viața în război.

Garrett dădu din cap și împinse scaunul, iar câinii se mișcară din loc. Se ridică și el și se îndreptă spre ușă, cu scrisoarea în mână. Muncise în ultimele două săptămâni pentru afacerea lui pentru a fi sigur că se putea bucura de timpul petrecut la țară. Astăzi pleca la nunta prietenului său din Surrey. Noul conte de Swifdon, Julian Swift, se căsătorea în sfârșit cu aleasa lui, Lady Cassandra Monroe. Trecuseră cele șase luni de doliu după fratele mai mare al contelui, Donald.

Nunta avea să fie spectaculoasă. Serbările de acasă, înainte de nuntă, mai intime. Verișoara lui Garrett, Lucy, avea să vină cu soțul ei, ducele de Claringdon. Cassandra și Swifdon aveau să fie prezenți și, evident, domnișoara Jane Lowndes. Garrett dădu ochii peste cap. Domnișoara Lowndes îl exaspera de obicei, se contrazicea cu el, îl enerva, sau o combinație a celor trei, dar probabil că îi putea suporta compania timp de o săptămână. Nu avea să înțeleagă niciodată de ce insistă Lucy să rămână prietenă cu acea intelectuală atotștiutoare.

Cartwright rămase în picioare lângă ușă.

– Asigură-te că va fi expediată astăzi, îi spuse tăios Garrett servitorului, întinzându-i scrisoarea.

– Cum doriți, răspunse majordomul.

Garrett reveni la biroul mare de mahon, își luă haina de pe spătarul scaunului și o trase pe el. Câinii îl priviră cu atenție.

Apoi se întoarse și ieși pe ușă. Căinii îl urmară îndeaproape. Trecu pe lângă majordom, care se luă după el. Merse de-a lungul coridorului și intră în foaier. Cartwright se grăbi să îi deschidă ușa în timp ce Garrett se întoarse să mângâie pe cap fiecare dintre câini. Ei dădură viguros din coadă.

– Să ai grijă de ei, Cartwright!

Punându-și pălăria, Garrett ieși în stradă, unde se urcă în trăsură care îl aștepta. Se așeză pe bancheta tapițată cu catifea și se uită pe geam, privind-și reședința din Londra încă o dată.

Era o casă frumoasă. O fi fost Garrett cel mai probabil moștenitor al titlului de conte de Upbridge, dar casa din Mayfair cu servitorii și tot ce conținea erau întreținuți din banii aduși de mama lui prin căsătoria cu al doilea fiu al contelui, precum și de o moștenire de la bunicul lui matern. Garrett era un bărbat înstărit pe cont propriu.

Trăsura porni la drum cu o smucitură. Domnul Garrett Upton pleca să petreacă o săptămână la serbările din casa de la țară din Surrey.

Capitolul 3

– Domnișorico, refuz să te las să pleci din această casă până ce nu îmi răspunzi mulțumitor la întrebări.

Părul negru al doamnei Hortense Lowndes tremură de forța cu care lovi cu piciorul în podeaua acoperită de covor a biroului tatălui lui Jane.

Jane își aranjă ochelarii pe nas și o privi calmă pe mama ei. Astăzi, mama era teribil de furioasă. Nici măcar nu menționase faptul că Jane venise udă learcă pe covorul tatălui ei și apoi se grăbise să-și pună cartea udă lângă foc.

– Mă ascuți ce-ți spun? o provocă mama ei.

Jane se uită la tatăl ei ochelarișt, care ridică ușor din umeri și îi zâmbi compătimitor înainte de a-și așeza mâinile pe birou și a-și întoarce atenția asupra cărții lui. În mod evident *papa* își dorea ca toată această încurcătură să se desfășoare altundeva pentru

a nu-i întrerupe lectura. Jane nu îl învinuia. Se uită cu jind spre cartea ei. „Sper că se usucă și paginile nu sunt afectate prea rău.“

Oh, dar stai! Trebuia să îi acorde atenție mamei ei.

– Sigur că ascult, mamă.

Femeia își încrucișă brațele peste piept și se încruntă la ea, bănuitoare.

– De ce ești udă?

Jane își țuguie buzele.

– Credeam că subiectul este doamna Bunbury.

Distragerea atenției. Funcționa mereu cu mama. Fără să-și ridice privirea din carte, tatăl lui Jane zâmbi.

– Da. Doamna Bunbury, continuă mama. Exact așa este. Am câteva întrebări despre ea.

Jane inspiră adânc. Își dădu jos ochelarii cu atenție și îi șterse pe mânecă. Trăgea de timp. O a doua tactică de succes cu mama ei.

– Mama, am discutat despre asta. Nu mai sunt copil. Am douăzeci și șase de ani. Sunt o intelectuală celibatară...

Se abținu de la a menționa faptul că refuzul mamei ei de a accepta exact aceste aspecte o împinseseră să inventeze această poveste ridicolă cu doamna Bunbury. Vestea asta nu ar fi fost primită bine. Chiar deloc.

– Ba nu ești deloc!

Mama ei bătu din nou din picior.

– Nu pot să cred ce-mi aud urechile! continuă. Charles, tu auzi?

Capul tatălui se ridică imediat. Își dresе vocea.

– Păi, da. Sigur că da. Intelectuală celibatară, dragă.

– Nu! strigă mama ei. Jane *nu* este o intelectuală celibatară.

– Nu, sigur că nu, fu de acord tatăl ei înainte de a-și băga nasul din nou în carte.

Hortense se întoarse din nou spre Jane. Își apăsă batista peste buze.

– Am cheltuit o avere pe hainele și pe educația ta. Ne-am asigurat că primești invitații la cele mai bune petreceri, baluri și recepții. Nu înțeleg de ce nu îți găsești un soț.

– Nu vreau un soț, mama. Ți-am tot spus asta.

– Măcar dacă te-ai strădui, încercă Hortense să o înduplece.

Ca de obicei, mama ei refuza să o asculte. Iată de ce era nevoie de doamna Bunbury.

Jane își puse din nou ochelarii.

– Dar mă duc la serbările de acasă, nu?

Logica. De obicei reușea să o tempereze pe mama ei, chiar dacă pentru scurt timp.

Mama ei scoase un sunet ciudat ca un sughiț mic.

– Nu te vei distra. Știu că nu. Cred că ar trebui să vin cu tine și...

– Nu.

Jane nu avea decât să spere că nu lăsa să i se vadă panica pe față. Dacă mama venea la serbări, urma să fie un dezastru. Era și așa suficient de rău că ajungea la finele săptămânii pentru nunta propriu-zisă.

– Normal că nu mă voi distra, mamă. Nu la serbări, cel puțin. Iau cu mine multe cărți și am de gând să...

Mama își aruncă mâinile în aer.

– Cărți, cărți, cărți! Doar despre asta vorbiți voi doi, doar la asta vă gândiți.

Se întoarse și se încruntă acuzator când la soțul ei, când la fiică.

Jane făcu un pas în față și o luă de umeri pe mama ei ca s-o liniștească. Îi părea puțin rău de ea. Sărmana femeie nu născuse o fiică iubitoare de oameni, petreceri, haine și zorzoane, așa cum era ea. În schimb, născuse o fată care semăna cu intelectualul ei tată. Un bărbat care fusese făcut cavaler de către Coroană pentru geniul său în economie, investind cu succes foarte mulți bani pentru familia regală. Jane chiar și arăta ca tatăl ei. Păr negru, ochi câprui, pomeți rotunzi, față rotundă. Fundul ei cam rotund e posibil să se fi datorat pasiunii ei pentru prăjituri, mai degrabă decât moștenirii tatălui ei, dar asta oricum nu conta. În toate aspectele care contau, Jane semăna cu Sir Charles Lowndes.

– Îmi pare rău, mama, șopti Jane.

O îmbrățișă pe mama ei cea frumoasă. Hortense era dulce și blândă și avea intenții bune. Doar nu era vina ei că avusese ghinionul să aibă drept fiică o intelectuală!

Hortense clipi spre ea.

– Pentru ce îți pare rău?

Jane își lăsă brațul să cadă.

– Îmi pare rău că îmi petrec zilele citind Socrate, în loc de *La Belle Assemblée*, articole despre politică, în loc să cumpăr țesături și podoabe cu tine, că mă duc la teatru, în loc să-mi vizitez prietenele.

Umerii mamei ei se ridicară și apoi se relaxară imediat. Frământa batista din mâini.

– Of, Jane, măcar dacă ai încerca!

Jane oftă. Încercase. Of, cât mai încercase! De câte ori nu își dorise să fi fost minionă și frumoasă, cu vedere bună, o persoană care adora să participe la petreceri? Pur și simplu nu era așa și nu avea să fie niciodată. Cu cât mai repede accepta mama acest lucru și renunța la visul ei ca Jane să realizeze o căsătorie splendidă, cu atât mai bine s-ar înțelege.

Mama nu îi lăsase nici o alternativă. Pe lângă mica scenă de astăzi, Hortense nu dăduse nici un semn că ar ceda. De aceea Jane avea să folosească arma ei secretă: Lady Lucy Hunt, cea mai bună prietenă a ei. Lucy îi promisese lui Jane că va folosi uimitorul ei talent oratoric pentru a o convinge pe Lady Lowndes că ar trebui să o lase în pace pe Jane. Jane nu voia nimic altceva decât să-și trăiască restul zilelor citind, studiind, făcând lobby pentru drepturile femeilor și găzduind ocazional câte o întrunire intelectuală. Voia să fie liberă, să nu mai fie obligată să participe la nesfârșite runde de evenimente sociale care o făceau să se simtă oricum altfel decât sociabilă.

Cu acest scop, Jane folosisese a doua armă din arsenalul ei, noua ei însoțitoare, doamna Bunbury. Ideea fusese inspirată de cealaltă prietenă a lui Jane, Cassandra Monroe, și de nefericitul incident de toamna trecută când Cass fusese obligată să se prefacă a fi o tânără fictivă, pe nume Patience Bunbury. Fusese o întâmplare nefericită doar din cauză că, făcând asta, Cass se văzuse obligată să-l mintă pe bărbatul pe care îl iubea nebunește de șapte ani și... ei bine, toată povestea fusese destul de dubioasă când căpitanul Swift descoperise duplicitatea lui Cass. Însă totul se terminase

cu bine, având ca urmare călătoria lui Jane către petrecerile de astăzi dedicate nunții lor și nevoia ei de a avea o însoțitoare fictivă.

– Mă duc la petrecerile de acasă, mamă! Cât despre doamna Bunbury... nu ți-a scris Lucy să îți povestească totul despre ea?

Jane se apropie de ușă.

Tatăl ei strânse din ochi spre ea și ridică o sprânceană. Știa că încearcă să scape.

Mama ei încuviință fervent.

– Da, dar mi se pare foarte suspect că nu am cunoscut-o încă pe această femeie și...

– Nu a garantat Lucy pentru moralitatea desăvârșită a doamnei Bunbury și pentru recomandările ei excelente? continuă Jane, făcând încă un pas spre ușă.

Mama ei se încruntă și mai mult.

– Ba da, dar nu pot permite ca singurul meu copil să...

– Nu ți-am spus că mă duc direct la reședința din oraș a lui Lucy, unde mă voi întâlni cu doamna Bunbury, și voi merge cu ea și cu Lucy către conacul unde se vor ține petrecerile și voi fi însoțită tot timpul de ele, așa cum se cuvine?

Mama ei deschise gura și o închise din nou, amintindu-i lui Jane de o broască nedumerită.

– Ba da, dar refuz să...

– Nu va fi Eloise cu mine tot drumul până acasă la Lucy?

Mama ei mai deschise și închise gura de câteva ori. Se părea că ajunsese la finalul listei de replici. Dacă lansai suficient de multe motive către Hortense Lowndes fără să faci pauză între ele, o puteai copleși cu volumul logic și apoi... succesul era doar o problemă de timp. Jane aproape că putea număra secunde care o despărteau de victorie. Una... două... trei.

– Pur și simplu... nu cred că...

Mama ei își frământă mâinile și se uită în jur de parcă răspunsurile de care avea nevoie erau pe podeaua biroului.

– Charles, tu ce ai de spus despre toate astea?

Tatăl lui Jane ridică privirea și își ajustă ochelarii.

Cred că doamna Bunbury pare destul de capabilă, dragă.

Jane încuviință, zâmbind luminos. Putea mereu să se bazeze pe papa.

Hortense însă continuă să își frământă mâinile.

Hmm. Se pare că situația de față cerea în mod special încă o manevră.

Jane își încrucișă senină mâinile în fața ei.

– Nu veniți și tu, și tata la nuntă săptămâna viitoare, unde vei putea vedea singură cât de bine m-am purtat și le vei întâlni pe toate persoanele cu care voi face cunoștință?

Această ultimă parte era cea mai importantă. Mama lui Jane adora ca Jane să cunoască oameni noi, preferabil celibatari cu titlu. Sigur că Jane nu avea de gând să facă nimic de acest gen, dar mama ei nu trebuia să știe asta.

– Voi avea ocazia să o cunosc pe doamna Bunbury săptămâna viitoare?

Puțin mai liniștită, mama ei își relaxă umerii și chipul ei căpătă o tentă mai luminoasă și plină de speranță.

– Sigur că da. Sigur că da.

Jane încuviință. Încrucișându-și degetele la spate, se îndreptă spre ușă.

– Acum mă duc să îmi schimb rochia înainte ca eu și Eloise să ne întâlnim cu draga doamnă Bunbury.

O jumătate de oră mai târziu, Jane și Eloise coborâră scările către trăsura care le aștepta. Un lacheu merse în spatele lor cârând cufărul stăpânei. Jane respiră ușurată. Se părea că mama fusese înduplecată pentru moment. Jane trăia după o regulă de aur: rezolvă fiecare problemă pe rând, de preferat începând cu cea din fața ta. Gândește-te la restul mai târziu.

Lacheul le ajută atât pe Eloise, cât și pe ea să intre în trăsură, unde Jane se așază pe banchetă și se uită pe geam spre casă.

– La revedere, mamă. Ne vedem săptămâna viitoare.

Flutură din mână înmănușată și zâmbi luminos.

Jane se lăsă pe spate pe bancă și oftă prelung. Îi zâmbi lui Eloise.

– Suntem libere.

Oftă și Eloise.

– O să fie frumos la țară, domnișoară.

– Abia aștept asta.

Jane ridică din umeri și deschise cartea. Mai dura doar câteva ore până avea să fie în compania celor mai bune prietene ale ei, Lucy și Cass. Abia aștepta să le vadă. Cu siguranță că și vărul lui Lucy, Upton, avea să fie acolo. Și ce dacă? Îi putea face față. Îi făcea mereu plăcere să îl pună puțin în banca lui.

Trăsura se hurducă puțin și apoi se puse în mișcare. Domnișoara Jane Lowndes avea să petreacă o săptămână de vis, neînsoțită, la o moșie din Surrey.

Capitolul 4

Surrey

Reședința de la țară a contelui și a contesei de Moreland

Pac. Săgeata lovi centrul țintei cu un zgomot zdravăn, iar Jane deschise ochiul pe care îl avusese închis și zâmbi larg.

– Încă o lovitură perfectă! strigă Lucy din partea cealaltă a gazonului.

Lucy, cu silueta ei subțire, părul negru și creț, și ochii de culori diferite – unul era căprui, celălalt albastru – era poate cea mai frumoasă doamnă din ținut. Pentru Jane fusese mereu doar o prietenă, companioana ei volubilă și tânăra cu care fusese foarte adesea complice la niște farse.

– Bravo! strigă sora mai mică a lui Julian Swift, Daphne, care își petrecea și ea după-amiaza cu Jane și Lucy.

– Chiar îmi place tirul cu arcul, răspunse Jane, trăgând încă o săgeată din tolba care era lângă ea. Îmi pot imagina că Lord Bartholomew stă chiar în centru.

– Cine este lordul Bartholomew?

Daphne se încruntă.

– Este unul dintre cei mai vocali opozanți din Parlament ai drepturilor doamnelor, răspunse Lucy. Am putea spune că Jane nu este o admiratoare de-a lui.

Jane ridică din umeri.

– Îți spun eu, tirul cu arcul face bine sufletului. Mă simt chiar învigorată.

Lucy râse din nou.

– Hmm. Poate ar trebui să mai încerc și eu. Până acum am eșuat lamentabil la asta. Recunosc că nu mi-am imaginat încă un inamic în centru. Ideea este în mod clar mult mai tentantă.

Râse și Daphne.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să îmi permiteți să încerc și eu, domnișoară Lowndes.

– În primul rând, te rog să îmi spui Jane, îi zise femeii mai tinere. În al doilea, nu ai cum să ai inamici la vârsta ta, dragă.

– Ai fi surprinsă, zise Daphne. Poate că am doar nouăsprezece ani, dar există o persoană pe care sunt foarte supărată în acest moment.

– Povestește-ne!

Lucy se apropie, cu un zâmbet conspirativ pe chip.

– Și te rog să îmi spui și mie Lucy, dragă. Fără prostiile acestea cu „Alteță“.

Daphne oftă.

– Mă tem că nu pot să vă povestesc. Să spunem doar că am un motiv întemeiat să vreau să trag în el.

– O doamnă misterioasă? Îmi place, zise Lucy încuviințând încet.

– El? se miră Jane ridicând o sprânceană. Mie partea asta îmi place.

Daphne îi zâmbi ușor și ridică din umeri.

Jane o privi pe fată. Daphne era o blondă minionă cu foarte multă energie. Își făcuse debutul în anul anterior și suferise cumplit după ce fratele ei mai mare murise în toamna următoare. Era imposibil să nu o plăci pe Daphne.

– Fie că te prefaci că tragi înspre bărbați sau nu, mă bucur că ai ieșit astăzi, Daphne. Aerul proaspăt îți face bine, zise Jane.

– Trebuie să vă mulțumesc amândurora că m-ați făcut să zâmbesc și să râd. N-am mai făcut asta de mult, răspunse Daphne, cu o expresie pierdută în ochii ei cenușii și strălucitori.

Lucy traversă pajiștea și o îmbrățișă scurt.

– Draga mea Daphne. Ne bucurăm că te facem să râzi. De fapt, este specialitatea noastră. Oricum, suntem surori. Ești una dintre noi. Eu și Jane o iubim pe Cass ca și cum chiar am fi surori.

– Vă mulțumesc, Jane și Lucy.

Buzele lui Daphne formară un zâmbet timid.

– Nici că puteam să fiu mai fericită de intrarea lui Cass în familia noastră. Mama și cu mine o adorăm.

– Și Julian, replică Lucy făcând cu ochiul.

– Desigur, încuviință Daphne. Și Julian.

Jane se întoarse spre țintă din nou, întinse coarda, închise un ochi și eliberă săgeata. Încă o lovitură directă. Aproape că despică săgeata trasă mai devreme.

– Poftim, Lord Bartholomew.

– Bravo! zice Lucy.

Daphne bătu din palme.

– Ei bine, singura persoană pe care am mai văzut-o să tragă atât de precis este căpitanul Cavendish.

Jane și Lucy schimbă o privire peste capul lui Daphne. În ultimul timp, Daphne îl menționase adesea pe căpitanul Rafferty Cavendish, prietenul care fusese cu fratele ei Donald când acesta murise.

– Și ce mai face căpitanul Cavendish, draga mea?

Lucy se apropie de Daphne, care stătea lângă Jane.

– Este bine sau așa spune. Și-a revenit atât de repede după răni, încât doctorii sunt uimiți.

– Va putea participa la nuntă? întrebă Lucy în timp ce Jane pregăti încă o săgeată.

– Chiar sper... adică așa cred.

Daphne își aranjă rochia.

– Doar nu ești supărată pe el, nu, draga mea? se hazardă Lucy. Jane se uită repede la Daphne. Săraca fată roșise.

– Nu, stai! Nu răspunde, continuă Lucy. Nu aș vrea să îți stric aerul misterios.

Umerii lui Daphne se relaxară.

– Mulțumesc.

– Încă una și apoi poți să încerci și tu, Daphne, zise Jane.

Alinie săgeata și o eliberă. Din nou, aceasta șuieră prin aer și nimeri centrul țintei.

— Îți imaginezi ținta drept capul cuiva? Nu al meu, sper, spuse o voce masculină sarcastică.

Jane coborî arcul și se întoarse ca să-l vadă pe bărbatul care se îndrepta spre ele pe gazon. Miji ochii pe măsură ce el se apropie.

— Upton, să știi că dacă vrei să fii folosit pe post de țintă, se rezolvă.

Lucy își ridică puțin poalele rochiei și fugi să își întâmpine vărul.

— Garrett, ce mă bucur că ești aici! Mă temeam că nu poți ajunge la serbări.

Garrett o salută pe Daphne înainte de a-i răspunde verișoarei lui.

— Am schimbat câteva lucruri în agenda mea.

— Hm, oare? Nu știam că poți amâna atât de ușor băutul și jocurile de noroc, zise Jane zâmbind tăios.

Ea întâlni privirea lui Daphne și își dădu ochii peste cap. Daphne chicoti.

— Și eu mă bucur să te văd, domnișoară Lowndes, replică Garrett. Nu am să devin ținta ta, oricât de tentantă ar fi invitația. Văd că ai cu tine eterna ta carte.

Jane se încruntă spre locul de pe iarbă unde își pusese cartea.

— Mă mir că ți-ai dat seama ce este, ținând cont că tu nu citești, Upton.

Daphne se apropie de Jane și luă arcul din mâinile ei în timp ce aceasta se duse să-și recupereze cartea de pe jos.

— Cititul este supraapreciat, în opinia mea, domnișoară Lowndes. Oricum citești tu cât pentru amândoi, răspunse Upton. Ce anume citești de data asta?

Jane ținu strâns cartea.

— Dacă chiar te interesează, este un tratat despre *Istoria scrierii de mână și a grafologiei*, de Montague.

— Doamne sfinte, sună exact pe cât de plictisitor mă așteptam! replică Upton.

Lucy îi privi pe cei doi, ținându-și mâinile în șolduri.

– Nu începeți iar, voi doi. Vreau să vă aduc aminte că suntem aici pentru nunta lui Cass și a lui Julian și că avem o săptămână în care trebuie să ne înțelegem și să ne distrăm. Haideți să începem cu dreptul, bine?

Upton se întoarce către Jane.

– Asta depinde numai de domnișoara Lowndes și de opțiunea de a-și folosi sau nu limba cea ascuțită. Se pare că i-am devenit deja țintă, și fără arc și săgeți. O privi plin de stoicism. Ei bine, domnișoară Lowndes?

Daphne tocmai voia să scoată o săgeată din tolă, dar se opri, așteptând răspunsul lui Jane.

– Ei bine, ce?

Upton își înclină capul într-o parte.

– Declarăm armistițiu? De dragul Cassandrei? Pentru o săptămână?

Jane ridică din umeri.

– Nu îmi doresc să creez animozități la nunta lui Cass și a lui Julian. Deși, dacă aș fi în locul tău, nu aș sta în bătaia săgeților mele, Upton. Sunt teribil de pricepută la tir.

Se întoarce înapoi spre Daphne, cu un rânjet mic pe buze, pe care Upton nu îl putu vedea.

Daphne se abținu să nu zâmbească în spatele brațului ei ridicat.

– Asta nu mi-a sunat a „da”, răspunse Upton.

Jane își dădu ochii peste cap, însă doar Daphne o văzu.

– Asta pentru că nu a fost un da, Upton. Încearcă să ții pasul cu discuția.

Lucy dădu din cap.

– Ignor-o, Garrett! Apoi ridică mâinile în aer. Te rog, spune-mi că vine și mătușa Mary. Se întoarce spre Daphne. Adică mama domnului Upton. Știai că el și cu mine suntem veri, da?

Daphne încuviință.

– Da, vine și mama săptămâna viitoare, la nuntă, replică Garrett.

Jane chiar se bucură să audă asta. Mama lui Garrett era o femeie simpatcă, pe care Jane avusese plăcerea să o cunoască vara anterioară când prietenii petrecuseră ceva timp la casa de vară a lui Garrett, din Bath. Păcat că fusese prezent și proprietarul casei.

Garrett Upton era anexa nefericită a prieteniei lui Jane cu Lucy. Jane nu îl plăcuse niciodată pe acest bărbat. De fapt, cei doi se antipatizaseră reciproc, aproape de la prima vedere. Se întâlniseră la o reprezentație a piesei *Mult zgomot pentru nimic*, în urma căreia încrezutul desființase piesa și interpretarea actorilor, în timp ce Jane le luase apărarea, și tot așa stătuseră lucrurile între ei de atunci. Mersul la teatru era una dintre activitățile ei preferate. Nu avea de gând să îi permită unui păcătos mult prea petrecăreț să vorbească urât pe o temă despre care nu știa mai nimic.

Dacă zvonurile despre el erau adevărate, Upton era un crai, mare amator de jocuri de noroc și, în general, un desfrânat, iar lui Jane nu îi plăceau bărbații care aveau preocupări atât de frivole în timpul liber. Și dacă aceste neajunsuri nu ar fi fost suficiente pentru a-l condamna în ochii ei, se părea și că adora să o tachineze cu privire la tendințele ei intelectuale și educația ei – încă un păcat de neiertat. Deși Jane nu îl suporta pe Garrett Upton, Lucy și Cass îl adorau, așadar, Jane era obligată să îi suporte compania.

– Minunat, răspunse Lucy. Va fi minunat să o văd pe mătușa Mary! Lucy își bătu buzele cu un deget. Sper ca mama să se poarte frumos cu ea. Ea și tata vin tot săptămâna viitoare.

Jane se uită cu coada ochiului la Upton. Pe fața lui apără un rânjet larg. Încă un lucru enervant, pentru că Upton nu era chiar urât, mai ales când zâmbea așa. Era un bărbat înalt, cu păr negru și ușor creț, cu pomeți proeminenți, cu un nas perfect drept și cu ochi căprui-deschis care deveneau verzui ca mușchiul de copac atunci când făcea schimb de replici cu ea.

– Nu îți face griji, zise Upton. Mama se poate apăra. Încă nu am văzut-o într-o situație căreia să nu îi facă față.

Măcar măgarul își respecta mama.

Daphne eliberă prima săgeată. Porni cu boltă, aterizând pe iarbă, nicidecum în apropierea țintei.

– Of, Jane, trebuie să îmi arăți cum reușești tu.

– Mi-ar face plăcere, spuse Jane. Puse cartea la loc pe iarbă și se duse spre Daphne. Dă-mi voie!

Upton ajunse lângă Daphne înaintea lui Jane. Tipic lui Upton, încerca să pară mai bun ca ea. Jane își încrucișă mâinile peste piept și îl privi prin ochii ei care se îngustaseră ca niște fante.

Upton scoase altă săgeată din tolă și își aranjă brațele în jurul micuței domnișoare Swift. O ajută să alinieze săgeata și să tragă arcul.

– Trebuie să te concentrezi pe țintă.

Daphne eliberă săgeata. Pac! Lovi ținta puțin lângă centru.

Upton fluieră.

– Bravo!

– Da, bravo! Amândurora! strigă Jane, simțindu-se neliniștită.

Doamne, Dumnezeu! Tocmai se întrebaseră ce ar simți dacă Upton și-ar ține astfel brațele în jurul ei, arătându-i cum să facă un lucru oarecare. Nu că ar avea nevoie de ajutorul lui. Niciodată.

– Mulțumesc mult pentru ajutor, zise Daphne zâmbindu-i dulce lui Upton.

Upton își lăsa brațele să cadă din jurul lui Daphne. Își întoarse capul să se uite la Jane. Pe buzele lui frumoase era un zâmbet deloc lipsit de farmec.

– Mulțumesc, domnișoară Lowndes. E un compliment destul de mare, venind din partea ta.

Lucy își puse mâna la gât, icnind prefăcut.

– Ce e asta? Voi doi chiar sunteți politicoși unul cu celălalt?

Jane zâmbi cu jumătate de gură.

– Știi să fii politicoasă... când aleg să fii așa.

– Mă bucur extrem de mult să aud asta, zise Upton. Trebuie să recunosc că aveam îndoieli.

Daphne îi făcu semn servitorului să plece și traversă gazonul ca să strângă săgețile, lăsându-i pe ceilalți singuri pentru o clipă.

– S-ar putea ca serbările acestea să fie chiar extraordinare, dacă începem atât de bine, remarcă Lucy.

Upton ridică o sprânceană.

– Chiar sper ca serbările astea să fie foarte diferite de ultimele la care am participat cu toții.

Lucy se arată foarte interesată de mânușile ei.

– Cele de toamna trecută, de la Upbridge Hall?

Upton o privi plin de scepticism.

– Da, cele de toamna trecută de la Upbridge Hall.

– Ce a fost așa cumplit acolo? întrebă Lucy.

Jane dădu din cap.

– Serios, Lucy?

– Chiar vrei să enumăr toate aspectele? adăugă Upton.

Lucy ridică bărbia.

– Nu sunt deloc de acord cu asta, Garrett. Eu cred că totul a mers splendid. Doar am venit aici la nuntă, nu? O nuntă care nu putea să aibă loc, dacă nu ar fi fost serbările de toamna trecută.

– Deci, totul e bine când se termină cu bine, nu?

Upton se trase de butonul de la mânecă.

– Exact.

Lucy încuviință cu atâta ardoare, încât una dintre buclele ei negre zbură din coafură și îi căzu pe frunte.

– Te-aș avertiza, Lucy! Să nu pui la cale vreo „farsă” la nunta Cassandrei, zise Upton.

Jane se așteptase la un astfel de discurs. Upton devenea vocea rațiunii atunci când verișoara lui, mult mai exuberantă, era pusă pe șotii. „Farșele” lui Lucy păreau mereu să se termine cu bine, dar de obicei apăreau probleme înainte să se încheie totul.

– Prostii! Lucy ridică o mână în aer. Nu aş face niciodată ceva care să provoace neplăceri la petrecerile în cinstea lui Cass și a lui Julian.

– Lucy!

Vocea lui Upton sună a avertizare.

Lucy își țuguie buzele și își privi vârul. Clipi inocentă.

– Da?

– Nici o clipă nu aş crede că ai face ceva cu intenția de a provoca neplăceri, dar știm cu toții că dacă pui ceva la cale...

– Dacă pun ceva la cale?

Lucy putea mima indignarea la perfecție.

– Da. Dacă pui ceva la cale. Pui ceva la cale? întrebă Upton.

Jane se abținu să nu râdă.

– Probabil că acum nu e cel mai bun moment să o menționez pe noua mea însoțitoare.

– Noua însoțitoare?

Garrett își puse o mână în șold.

Lucy își privi vârul cu coada ochiului.

– Lasă asta! Tot ce trebuie să știi este că am de gând să o ajut pe Jane cu micuța ei problemă, dar asta nu are nici o legătură cu Cass sau cu Julian și nu le va crea nici o neplăcere.

Sprâncenele închise la culoare ale lui Upton se ridicară.

– Micuța problemă a lui Jane?

Jane își duse mâna la bonetă prefăcându-se că se uită cum recuperează Daphne săgețile. Nu, nu avea de gând să îi explice ceva tocmai lui Upton.

– Da, doar este rândul lui Jane, până la urmă, răspunse Lucy.

– Rândul la ce?

Expresia de pe chipul lui Upton nu ar fi putut fi descrisă altfel decât ca scepticism.

– Păi, e vorba despre pactul nostru, desigur.

Lucy ridică din umeri de parcă ar fi fost ceva ce știa oricine.

– Vara trecută, eu, Jane și Cass am făcut un pact.

Upton își scărpină unul dintre obraji.

– Am impresia că e mai bine să nu știu nimic despre el.

– Nu e nimic scandalos!

Lucy își îndepărtă șuvița de pe frunte.

– Pur și simplu ne-am pus de acord să ne ajutăm reciproc, folosindu-ne talentele specifice.

– Și care ar fi acestea? o provocă Upton.

– În primul rând, am ajutat-o pe Cass să scape de ducele de Claringdon, zise Lucy.

Upton căscă ochii.

– Te referi la soțul tău?

Lucy își țuguie buzele.

– Întâmplarea a făcut ca el să fie perfect pentru mine, dar nu știam asta la momentul când am făcut pactul.

– Apoi am ajutat-o pe Cass să îl cucerească pe Julian, adăugă Jane, zâmbindu-i dulce lui Upton.

Gura lui Garrett se strâmbă cumplit, de parcă tocmai ar fi înghițit un țipar. Se întoarse spre Lucy.

– Să nu-mi spui că acum îți vei folosi talentele pentru a-i găsi o pereche domnișoarei Lowndes, aici prezentă.

– Nu fi tont, Upton! Jane își încrucișă brațele. Și te rog să nu spui „pereche” pe tonul acesta. Sună atât de... barbar.

– Sigur că nu, interveni Lucy înainte ca Upton să apuce să răspundă. Avem de gând doar să ne asigurăm că mama lui Jane o lasă în pace, ca să rămână celibatară. Așa cum își dorește Jane.

– Ah, da? răspunse Upton, aruncându-i o privire sarcastică. Și cum anume ai de gând să faci asta?

Lucy nici nu clipi.

– Jane suferă din cauza insistențelor mamei ei de a se mărita, iar noi avem un plan pentru a pune capăt situației. De fapt, este destul de simplu. Nimic din ce ar putea să creeze probleme la nuntă.

– Lucy! Nota de avertisment din tonul lui Upton reveni. Ce ai de gând să faci?

Lucy flutură din mână.

– Nimic care te-ar implica pe tine, dragul meu văr. De data aceasta nu ai de ce să mă avertizezi. Totul este perfect sub control.

Upton o studie pe Jane. Ea doar ridică din umeri. Așteptase răbdătoare să îi vină rândul ca Lucy să-și pună în aplicare... „talentele“ și în cazul ei și nu avea de gând să permită grijilor lui Upton să zădărnicească povestea cu doamna Bunbury. Lucy reușea mereu să găsească o modalitate de a obține ceea ce își dorea și, de data asta, Jane avea de gând să fie fericita beneficiară a acestui talent.

– Nu-ți bate căpșorul frumos, Garrett, răspunse Lucy, mângâindu-și vărul pe braț. Până la urmă, după ce o ajut pe Jane, s-ar putea să îmi îndrept atenția asupra ta.

– Asupra mea?

Upton căscă ochii larg.

Lucy își îndepărtă cu un deget șuvița rebelă de pe frunte.

– Da. Asupra ta.

Upton miji un ochi, presându-și fruntea cu un deget de parcă avea o migrenă.

– Cum ai putea să mă ajuți pe mine?

Rânjetul lui Lucy fu larg și lipsit de orice urmă de regret.

– Păi, tu ai nevoie de o soție, în mod evident.

Capitolul 5

–Am nevoie de o soție. Absolut ridicol! bombăni singur Garrett câteva minute mai târziu, după ce toate cele trei doamne se retraseră și se îndreptară spre casă.

Ultimul lucru de care mai avea nevoie era ca verișoara lui cea pusă pe șotii să îi fie pețitoare. Păi, Lucy își petrecuse ultimii câțiva ani fiind convinsă că el era îndrăgostit de Cassandra. Evident că Lucy se înșelase amarnic în această privință, dar fusese nevoie de multe discuții pentru a o convinge de adevăr.

Garrett ridică arcul și săgeata și ținti centrul. Dădu drumul arcului, lăsând săgeata să șuiere spre țintă. Lovi lângă centru. Fir-ar să fie! Nu chiar așa de iscusită ca loviturile domnișoarei Lowndes, dar nu i-ar da niciodată satisfacția de a ști asta.

Domnișoara Lowndes. Ce avea ea de gând? Lucy era o intrigantă. Așa îi era firea. Se pare că domnișoara Lowndes îi încuraja intrigile. Garrett aproape că le întrebese ce voia domnișoara Lowndes să spună prin acel comentariu privind însoțitoarea ei. Oare putea el supraviețui încă unor petreceri cu Lucy care-și reluase vechile năravuri?

Oftă. Ceva îi spusese că tocmai urma să o facă.

Scoase încă o săgeată din tolă și o trimise șuiărând pe urmele celeilalte. Zâmbi. Aha! Asta lovise chiar mai aproape decât cea mai bună săgeată a domnișoarei Lowndes.

– Bravo!

Garrett se întoarse în direcția aplauzelor și-l văzu pe Derek Hunt, ducele de Claringdon, venind spre el.

– Claringdon, mă bucur să te văd!

Având peste un metru și optzeci, Claringdon era mai înalt decât Garrett, dar nu cu mult. Era masiv, brunet și puternic, un fost general locotenent de armată înainte de a primi titlul de duce pentru faptele sale de curaj în Bătălia de la Waterloo. Dar în ciuda tuturor recomandărilor lui Claringdon, ceea ce conta cel mai mult pentru Garrett era faptul că o făcea fericită pe verișoara lui Lucy.

– Ce ai mai făcut, Upton? întrebă Claringdon în timp ce se instală la câțiva pași de Garrett.

– Bine.

Garrett scoase o a treia săgeată din tolă.

– Oare de ce nu cred asta?

În vocea baritonă a lui Claringdon se simți o urmă de scepticism.

Garrett îi zâmbi pe jumătate. Claringdon era înțelept. Era clar că bărbatul își dădea seama că Garrett voia să abordeze un anumit subiect cu el. Lui Garrett îi veni în minte o imagine cu Harold Langford. Moartea lui. Țipetele lui. Pieptul lui Garrett se strânse în acel fel familiar în care o făcea mereu. Vinovăția, tovarășa lui permanentă.

– Voiam să vorbesc cu tine despre legea pe care o propune Swifdon.

Claringdon ridică o sprânceană.

– Cea pentru soldații care au luptat în războaie?

– Da.

– Ce e cu ea?

Garrett inspiră adânc.

– Am de gând să îl ajut să obțină susținere pentru ea, desigur, atât cât pot. Dar vreau să fac mai mult decât atât.

Claringdon miji ochii în fața soarelui după-amiezii.

– Mai mult?

– Exact.

Interesul lui Swifdon de a vota o lege pentru veterani îi dăduse un nou țel lui Garrett. Își petrecuse ultimul an de când se întorsese de pe front fiind caricatura perfectă a bărbatului de societate, viitor conte. Ieșise să bea, să joace cărți, flirtase cu doamne, chiar se și culcase cu câteva dintre văduve. Toate în încercarea de a uita. Nu că ar fi ajutat la ceva. Pe lângă nopțile nedormite, chinuite de vise cumplite și amintiri, nu putuse să umple golul din sufletul lui. Un cec generos completat la câte două săptămâni pentru văduva lui Harold ușurase prea puțin valul de vinovăție care îl urma peste tot pe unde se ducea. Acum, cu această lege, Garrett avea în sfârșit ocazia să facă și el ceva. Încă nu era membru al Parlamentului, dar avea doi prieteni apropiați care erau: Claringdon și Swifdon.

- La ce te gândești? întrebă Claringdon.
- Vreau să o dezvolt. Să nu se aibă grijă doar de soldați, ci și de familiile lor.
- Colțurile gurii lui Claringdon se ridicară într-o grimasă.
- Știi că doar pentru soldați și tot o să fie greu.
- Știu, încuviință Garrett. Dar cred că este important.
- Nu te contrazic, zise Claringdon încuviințând ferm. O să vorbim cu Swifdon.
- Mulțumesc, replică Garrett. Vrei să îți încerci norocul cu arcul?
- Claringdon făcu un pas înainte.
- Mi-ar plăcea. De fapt, venisem aici să o văd pe Lucy. Mi s-a spus că ea și Daphne trag cu arcul.
- Tocmai au plecat. Era cu ele și domnișoara Lowndes.
- Claringdon luă arcul și îl încordă.
- Jane?
- Da.
- Claringdon dădu din cap.
- Sper ca ele două să se gândească mai bine înainte să creeze probleme.
- Probleme?
- Da. Nu ți-a zis Lucy? A angajat o nouă însoțitoare pentru Jane. O anume doamnă Bunbury.
- Bunbury?
- Garrett înjură în șoaptă. Nu era prima oară când auzea numele acesta.

Capitolul 6

— Cum se simte frumoasa mireasă? întrebă Jane o oră mai târziu, când ea și Lucy intrară în dormitorul lui Cass din marele conac.

Camera lui Cass era la fel de frumoasă ca și ea, toată roz cu alb și veselă. În mijlocul încăperii era un pat superb, cu baldachin, o bibliotecă albă, delicată, care ocupa un perete întreg și o făcea

pe Jane să saliveze, și acuarele cu flori pe pereți, pe care le picta chiar Cass.

Cass se ridică de la biroul ei pentru a-și saluta prietenele, părul ei blond ca mierea căzându-i peste umeri. Încă avea pe ea halatul.

– Mireasa? Are emoții, răspunse ea cu un zâmbet pe buze. Și am un coș oribil pe nas, care sper să dispară până la nuntă, altfel nu știu ce mă fac.

– Un coș? Ia să văd.

Lucy se apropie repede de Cass și îi examinează nasul.

– Nu se vede așa de rău, serios.

– Nu se vede așa de rău? Arată de parcă aș avea un al treilea ochi!

Cass atinse buricul degetului de coșul buclucaș.

– Sigur este rezultatul emoțiilor, zise Jane. Încearcă să nu îți mai faci atâtea griji, Cass!

Biata Cass! Fata era la fel de agitată precum o pisică într-o cameră plină cu balansoare. Așa fusese mereu, iar nunta nu făcea decât să agraveze situația. Desigur, Jane nu știa prin ce trece, fiindcă nu fusese niciodată logodită și așteptând a se căsători, cu toată înalta societate gata să descindă asupra casei ei pentru nuntă. Jane nu putea decât să își imagineze de cât curaj avea nevoie Cass pentru a face față la toate acestea. Mai ales cu o mamă atât de dictatorială stându-i în cale, dar rezultatul, nunta propriu-zisă, avea să fie cu siguranță minunat.

– Așa este.

Lucy își răsuci o buclă neagră în jurul degetului.

– Nu ai de ce să fii neliniștită. Totul va fi splendid. Am ajutat-o pe mama cu toate pregătirile și...

– Tu ai ajutat-o pe mama?

Mâna lui Cass îi căzu de pe față, iar ochii ei ca albastrelele se măriră.

– Da, dragă, răspunse Lucy. Nu știai? M-a iertat, acum că ești contesă.

Jane râse.

– Probabil că e un motiv suficient de bun.

Mama lui Cass avusese resentimente față de Lucy pentru rolul ei în convingerea ducelui de Claringdon de a nu o mai curta pe Cass vara trecută. Lucy făcuse asta la cererea lui Cass, desigur, deoarece Cass fusese mereu îndrăgostită de Julian, dar asta nu contase pentru părinții lacomi de statut ai lui Cass. O antipatizaseră enorm pe Lucy luni la rând, de fapt până când Julian se întorsese și devenise pe neașteptate conte. Fratele mai mare al lui Julian, Donald, fusese ucis toamna trecută în Franța unde fusese trimis în misiune de Ministerul de Război.

– Practic, am fost obligată să mă ascund de mama, zise Cass. N-am mai văzut-o atât de pornită să mă îmbrățișeze. Face asta de câte ori prinde ocazia.

Jane râse din nou.

– Ah, în curând fiica va fi contesă.

Cass oftă.

– Da, și mă doare sufletul că e pe spezele bietului Donald. Singurul aspect pozitiv este că, de vreme ce Julian este conte, își poate folosi poziția în Parlament pentru a promova legea pentru veterani.

Lucy puse mâna pe mâna lui Cass.

– Știu că lui Julian și lui Daphne le-a fost greu de când a murit Donald.

Ochii lui Cass se umplură de lacrimi pentru o clipă, dar le țină în frâu.

– I-am promis lui Julian că vom fi veseli săptămâna asta și am de gând să fiu veselă. Sunt fericită, dar să fii atât de fericit în circumstanțe atât de tragice este greu. Mama este atât de nepăsătoare cu privire la motivul ridicării lui Julian în rang.

– Se bucură că draga ei fiică se căsătorește. Poate ar trebui să privești așa lucrurile.

Jane își aranjă ochelarii pe nas.

Cass ridică neîncrezătoare o sprânceană.

– „Draga“?

Jane ridică din umeri.

Lucy își dresă vocea.

– Oricum, am ajutat-o pe mama ta cu planurile și am pus totul la punct, inclusiv serbările de dinaintea nunții.

Nasul lui Cass se înroși și își puse batista în dreptul lui.

– Nunta, repetă. Oh, pur și simplu nu îmi vine să cred că urmează să mă căsătoresc cu Julian săptămâna viitoare. După atâția ani, și apoi ultimele șase luni de așteptări și... Ciupiți-mă una dintre voi, vă rog! Mă tem atât de mult ca totul să nu fie doar un vis.

Jane atinse ușor umărul lui Cass și îi zâmbi încurajator. Era încântată. Cass era tot atât de frumoasă în interior, pe cât era și în exterior, și Jane se bucura că aceasta își întâlnise iubirea vieții. S-ar părea că exista așa ceva... pentru unii.

– Nu e nevoie să te ciupim. Totul este foarte real, te asigur, și nu merită nimeni să fie fericit mai mult decât tine și Julian.

Cass înclină puțin capul.

Lucy o îmbrățișă repede.

– Sigur că este adevărat, dragă. Este adevărat și minunat!

– Proporțiile acestei nunți mă neliniștesc, continuă Cass. Vor fi zeci de invitați!

– Un conte să căsătorește, dragă, replică Lucy cu un zâmbet cald pe buze.

– Da, dar nu avea idee că va fi atât de mare nunta. De obicei aceste evenimente sunt mici, liniștite. Tu te-ai măritat cu un duce și nu au venit nici pe jumătate atâția oameni, Lucy. Nici nu e de mirare că am un coș pe nas. De mirare e că nu am mai multe!

– Când un conte erou de război să căsătorește cu marea lui iubire, care se întâmplă să fie fiica unui alt conte, întreaga societate vrea să sărbătorească evenimentul, adăugă Jane.

Cass se mușcă de buză.

– Nu vreau să mă dau în spectacol.

– Ba dă-te în spectacol, draga mea!

Lucy flutură din mână.

– Și distrează-te de pomină în timp ce o faci!

– Bine spus, încuviință Jane.

Lucy fugi spre garderoba lui Cass.

– Acum, costumul tău pentru balul mascat...

Jane ridică brusc capul.

– Bal mascat?

Lucy se întoarse și clipi spre ea.

– Da. Bal mascat. Peste două seri. Credeam că ți-am spus. Oh, Janie, te rog spune-mi că ți-ai amintit să-ți aduci un costum pentru balul mascat!

– Nu, nu mi-am amintit să-mi aduc un costum pentru un bal mascat. Nici măcar nu am fost vreodată la un bal mascat. De ce, Doamne iartă-mă, ai crede că am un costum pentru așa ceva? Și de ce avem un bal mascat la niște serbări la care toată lumea cunoaște pe toată lumea?

Cass și Lucy râseră și dădură din capete în același timp.

– Nu toată lumea cunoaște pe toată lumea. Mulți dintre oaspeți nici nu au ajuns încă. Am o rochie pe care o poți purta și o să facem noi cumva rost de o mască. Cred că are mama una de domino. O să trimit un servitor la Upbridge Hall s-o aducă.

Jane oftă. Fir-ar să fie norocul acesta, ca părinții lui Lucy și ai lui Cass să fie vecini, făcând să fie ușor să trimiți pe cineva la Upbridge Hall după o mască. Fiind vecine și crescând împreună, Cass și Lucy se împrieteniseră în ciuda neînțelegerilor dintre ele. Lucy era o băiețoasă cu limba ascuțită și maniere ca atare, iar Cass, întruparea unei doamne perfecte, discretă și elegantă.

Jane era undeva la mijloc. Nu pusese niciodată mare preț pe eleganța discretă a unei doamne, dar nici nu putea să nu se deranjeze să respecte regulile societății. Era prea ocupată să citească. Își iubea enorm prietenele, în mare parte pentru că ele duceau greul discuțiilor, în timp ce ea putea să citească liniștită. Oh, putea să facă un comentariu hazliu sau două, dar de obicei era fericită să le lase pe Lucy și pe Cass să lămurească totul și să îi comunice ei aspectele relevante.

Păcat că aspectul relevant cel mai recent era un bal mascat. Jane oftă din nou. Voia să fie în toane bune la serbările lui Cass, dar totuși, un bal mascat?

– Nu îți face griji. Sigur o să fie amuzant, Janie.

Cass o bătu pe mână.

– Sigur că o să fie.

Jane alungă gândurile cu un zâmbet luminos de dragul lui Cass. Dacă prietena ei își dorea un bal mascat, atunci Jane făcea rost de un costum de domino și participa.

– Spune-mi, întrebă Cass. Au mai venit oaspeți de când nu am mai coborât eu?

– Upton e aici, anunță Jane, încercând – parcă nu cu mare efort – să-și ascundă disprețul.

Cass își strânse palmele.

– Ce mă bucur! Mă simt atât de bine să vă am pe voi trei lângă mine.

– De ce trebuie să îl incluzi pe Upton în „noi trei“?

Jane strâmbă din nas.

Lucy îi aruncă o privire de avertizare lui Jane.

– Ai promis să fii politicoasă, îi șopti.

– Prea bine, șopti și Jane.

– Doar știi că Garrett este unul dintre cei mai dragi prieteni pe care-i am.

Cass merse spre oglindă pentru a-și studia din nou nasul. Împunse coșul.

Jane se duse la fereastră și trase draperiile ca să admire peisajul din spatele conacului. Upton era încă pe peluză, exersând tirul cu arcul. Jane îi privi silueta. I-ar plăcea să îl provoace la o întrecere, să îi demonstreze că doamnele pot fi cu mult mai bune.

– Mă mir că a venit, ținând cont de sentimentele lui pentru tine.

Cass se întoarse brusc spre Jane.

– La ce te referi?

Jane își aranjă ochelarii pe nas.

– Mă refer la faptul că Upton voia să se însoare chiar el cu tine.

– Da, dar... începu Lucy.

Jane se întoarse și le văzu pe prietenele ei schimbând o privire.

Lucy încuviință spre Cass.

– Ar fi trebuit să fii acolo, Cass. I-am spus lui Garrett că, după ce o ajut pe Janie cu doamna Bunbury, îl ajut și pe el să își găsească o soție.

– Așa i-ai spus?

Cass înăbuși un râset cu mâna.

– Chiar așa i-a spus.

Jane se întoarse înapoi spre fereastră.

– Și ce a spus Garrett la asta? vru Cass să știe.

– M-a mai avertizat de câteva ori cu privire la ce s-ar întâmpla dacă aş crea probleme la nuntă şi apoi a spus nişte prostii despre cum nu îi trebuie lui o soţie. Omul o să devină conte într-o bună zi. Evident că are nevoie de o soţie. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, dacă vrei părerea mea.

Jane pufni.

– Succes să găseşti pe cineva care l-ar putea suporta suficient de mult timp cât să-l ia de soţ, dar săptămâna asta ne concentrăm asupra lui Cass, nu asupra lui Upton.

– Asta aşa este, fu de acord Lucy.

– Şi trebuie să ne gândim ce îi vom spune mamei când o să vină săptămâna viitoare şi o să vrea s-o cunoască pe doamna Bunbury, continuă Jane.

Cass îşi trecu mâinile prin părul lung.

– Ce aveţi de gând să faceţi, mai exact?

Ochii lui Lucy sclipiră în felul poznaş în care licărau mereu când explica una dintre intrigile pe care le ticluia.

– Ideea este că, dacă Jane are o însoţitoare care nu există, s-ar putea duce la biblioteca publică sau la o întrunire a intelectualilor, în loc să facă vizite şi să se ducă la petreceri. Nu ar avea cine să o contrazică dacă spune că a fost undeva.

– Dar cum veţi putea menţine şarada la Londra? întrebă Cass.

Lucy îşi lovi degetul de obraz.

– Ce-i drept, nu ne-am gândit mai departe de atât. Pentru moment, ne-am gândit doar la aceste serbări.

– Da, rezolvăm câte o problemă o dată, zise Jane.

– Oricum, eu şi Jane aveam de gând să dedicăm mare parte din săptămâna viitoare găsirii unei soluţii la această problemă, adăugă Lucy cu hotărâre în glas.

Cass îşi coborî mâinile pe mâneci.

– Mama ta crede că eşti aici cu doamna Bunbury, Jane?

Jane încuviinţă.

– Am reuşit să plec de acasă cu Eloise, dar mama a insistat să-i fie prezentată noua mea însoţitoare când va veni săptămâna viitoare.

– Nu îţi face griji, Jane! Ne gândim noi la ceva, o asigură Lucy.

– Mereu vă gândiţi voi două la ceva!

Cass își întoarse capul într-o parte, apoi în cealaltă în fața oglinzii.

– Poate ar trebui să port un voal pe față în următoarele câteva zile, până dispare acest coș.

– Voalul nu va face altceva decât să atragă mai mult atenția asupra lui.

Lucy se întoarse spre Jane.

– Ai reușit să ajungi aici, nu?

Jane încuviință.

– Da, am reușit să ajung. Sunt de acord cu privire la voal.

Cass oftă și se îndepărtă de oglindă. Se întoarse către prietenele ei.

– Cass, nu trebuie să îți faci griji în privința asta deloc, zise Lucy. Tu ești mireasa și sunt serbările tale de nuntă. Eu și Jane ne vom ocupa de problema cu doamna Bunbury.

– Așa este, fu de acord Jane.

– I-ai spus lui Garrett despre doamna Bunbury? întrebă Cass.

Lucy dădu din cap.

– Nu. Nu încă.

Cass căscă ochii.

– Dar ai de gând?

Lucy își aranjă rochia.

– Cu Garrett, e mai bine să recunoști. Are nefericitul obicei de a afla până la urmă, și e mai bine pentru toată lumea dacă îi spunem de la început.

– Da, ne-a ajutat toamna trecută când a venit Owen la serbări, recunosc Cass. Dar, chiar dacă este săptămâna nunții mele, vreau să ajut la rezolvarea problemei lui Jane. O să îmi distragă atenția de la emoții și de la mama. Și de la coș.

Apăsă din nou cu buricul degetului pe umflătura în cauză.

Jane își mușcă buza de jos.

– M-am tot gândit... Poate că doamna Bunbury i-ar putea scrie mamei să îi spună că s-a îmbolnăvit și că a trebuit să plece. Poate adăuga că este foarte sigură că nu am nici o șansă să îmi găsesc perechea. Poate o putem convinge pe mama să renunțe să mai spere că îmi va găsi un potențial soț.

Lucy strâmbă din nas.

– Nu cred că mama ta ar lua în considerare opinia unei singure femei, Janie dragă.

– Și încă a unei femei pe care nici nu a cunoscut-o măcar, adăugă Cass.

– Aveți dreptate.

Jane se plimbă de colo-colo prin încăpere.

– Poate că doamna Bunbury ar putea începe o campanie de scrisori pe tema asta, implorând-o pe mama să nu mai încerce să mă mărite, altminteri se va face de râsul societății.

– O idee mai bună, recunosc Lucy, mergând în direcția opusă. Dar tot îi lipsește un ceva... special.

Cass își dădu după ureche o șuviță blondă. Se uită pe geam.

– Te-ai putea implica într-un scandal. Mama ta ar fi obligată să te țină în spatele ușilor închise. Dacă ar fi un scandal destul de mare, vreau să spun.

Jane se opri din mers.

– Scandal?

Cass se uită peste umăr și râse.

– Glumeam doar.

– Nu. Mi-a plăcut ideea, destul de mult chiar, zise Jane.

– Un scandal, repetă Lucy, cu ochii ei de culori diferite sclipind.

Cass se întoarse spre ele.

– Of, Lucy, nu! Nu privirea aceea! Fără scandaluri, te rog!

– Ce fel de scandal ar trebui să fie? întrebă Jane, atenția ei fiind concentrată asupra lui Lucy.

– Nu, Janie. Nici un scandal! Clar nu la nunta mea. Te rog, imploră Cass.

– Nu am visa niciodată să facem ceva ce ar strica nunta ta, Cass dragă, zise Lucy. Dar după nuntă...

– Da? o provocă Jane, sigură că și ei îi scliffeau ochii la fel.

Cass se duse repede la ele.

– Of, Janie. Una e să fii retrasă, și cu totul alta să te implici într-un scandal. Iar eu...

Jane o mângâie pe Cass pe umăr. Ea și Lucy trebuiau să planifice asta alături. Sărmana și neliniștita Cass avea destule motive pentru care să ne aște

– Nu-ți face griji! Nu va fi un scandal cumplit, doar unul micuț și eficient.

Capitolul 7

– O să fii o mireasă superbă, îi spuse Garrett Cassandrei în seara aceea în timp ce beau ceva înaintea cinei, în salon.

Se aplecă asupra mâinii pe care ea i-o întinse.

Când se îndreptă de spate, se uită prin încăpere. Domnișoara Lowndes îl privea cu ochii mișiți. Întotdeauna domnișoara Lowndes îl privea cu ochii mișiți. Asta dacă îl băga în seamă. Înclină capul spre ea, făcând-o să se încrunte și mai tare. Era exact așa cum se așteptase, o enervase pur și simplu zâmbindu-i. Ha!

De fapt, era mare păcat. Domnișoara Lowndes ar putea fi atrăgătoare, chiar frumoasă, dacă nu ar face atât pe deșteapta și nu ar avea limba atât de ascuțită. Era de înălțime medie și părea să fie chiar frumos construită, din câte își putea da el seama. Dar nu prea își putea da seama de multe, ea nu se obosea să poarte haine feminine. Insista în schimb să se îmbrace în rochii de zi din lână albastră care ascundeau totul. De ce erau femeile cu preocupări intelectuale complet lipsite de feminitate? Ar muri dacă ar dezgoli niște piele din când în când?

Garrett scutură din cap. Nu era un lucru bun la care să se gândească. Domnișoara Lowndes avea fața rotundă, luminoasă, ochi câprui inteligenți care sclipeau când se amuza – ceea ce se întâmpla de obicei pe seama lui – și nu îi puteai vedea decât în spatele unor ochelari cu rame argintii pe care nu îi dădea niciodată jos. Avea și păr șaten-închis, bogat, care era mereu prins într-un coc sever în creștetul capului. De parcă ar fi crezut că va pierde din superioritatea ei intelectuală dacă scapă vreun fir de păr de sub control.

Îl venea să-i smulgă agrafele din coc și să se uite cum îi cădea părul pe umeri. Oare asta nu ar face-o să fugă după săruri? Nu. Mai degrabă l-ar plesni peste față. Își masă obrazul de parcă ea tocmai făcuse asta.

Luându-și cu eforturi gândul de la regina intelectualilor, Garrett se concentră asupra celorlalte persoane din cameră. Încă nu ajunseseră toți invitații la serbările de dinainte de nuntă, dar erau destul de mulți. Cassandra, Lucy, domnișoara Lowndes și Garrett reușiră să stea câteva clipe singuri înainte de cina cu restul invitaților. Cassandra insistase ca Garrett să li se alăture, în loc să bea ceva cu restul domnilor.

Cassandra roși.

– Mulțumesc pentru că ai spus că voi fi o mireasă frumoasă, Garrett.

– Pur și simplu am afirmat ceva evident, Cassandra, răspunse el făcând încă o plecăciune.

Ridică privirea. Domnișoara Lowndes tocmai dăduse ochii peste cap la comentariul lui?

– Păcat că doamna Bunbury nu se simte bine în seara asta, zise râzând domnișoara Lowndes.

Lucy bătu din palme.

– Da. Hai să discutăm!

O luă pe domnișoara Lowndes de braț și păru că vrea să o conducă înspre colț pentru a discuta ceva între patru ochi.

Garrett o privi întrebător pe Cassandra. Ea suspină.

Garrett miji ochii la verișoara lui și la domnișoara Lowndes. Asta era șansa lui să afle care era planul cel ridicol. Ridică o mână.

– O clipă. Ai zis cumva Bunbury?

Cele două se opriră în drumul lor spre colțul camerei.

– Da, și ce e cu asta, Upton?

Domnișoara Lowndes îl săgetă cu privirea.

Garrett își dresе vocea.

– „Domnișoara Bunbury“ nu era numele folosit de Cassandra toamna trecută când a pretins că este o persoană care nu exista de fapt?

Lucy își aruncă privirea de colo-colo.

– Ba da, era.

Se întoarse din nou.

Garrett clipi către Cassandra. Ea suspină a doua oară.

— Și această *doamnă* Bunbury este rudă cu *domnișoara* Bunbury, atunci? întrebă el.

Domnișoara Lowndes oftă adânc și își ridică bărbia.

— Normal că nu sunt rude, Upton. Nici una dintre ele nu există.

Îl privi într-un fel care dădea clar de înțeles că îl credea imbecil.

Garrett se întoarse spre Cassandra, singura dintre cele trei pe care te puteai baza să îți explice clar ce era cu prostia asta. Ridică o sprânceană spre ea.

— Doamna Bunbury este însoțitoarea lui Jane, zise Cassandra simplu, ca și cum asta explica totul.

— Așa este, adăugă Lucy.

— Dar nu există? clarifică Garrett.

— Sigur că nu, replică domnișoara Lowndes. Ce rost mai are o însoțitoare fictivă dacă ea ar exista?

Garrett își puse o mână în șold.

— Voi regreta că am întrebat, dar de ce îți trebuie o însoțitoare care nu există?

Domnișoara Lowndes își ridică ochelarii pe nas și îi zâmbi strâmb.

— Întrebarea mai bună este, desigur, de ce mi-aș dori o însoțitoare care *există*?

Lucy păru mulțumită de acest răspuns și cele două tinere continuară să discute până ce Garrett își dresă din nou vocea.

— Oare de ce am senzația că la mijloc este încă una dintre intrigile lui Lucy?

Cassandra își așeză mâinile una peste cealaltă și se uită prin cameră, parcă disperată să găsească o scuză ca să nu îl privească în ochi.

— Nu-ți face tu griji pentru asta, Upton, urmă replica tăioasă a domnișoarei Lowndes.

— Ba dimpotrivă, nu pot decât să îmi fac griji dacă Lucy face ceva ce nu ar trebui să facă.

De data asta se întoarse Lucy către el.

— Garrett, poți să renunți la rolul acesta pe durata serbărilor? Fiindcă soțul meu, Derek, este nerăbdător să se asigure că nu fac prostii prea mari. Știe totul despre doamna Bunbury.

Garrett își încrucișă mâinile la spate și permise unui zâmbet mic să îi ajungă pe buze.

– Da. Știu. Mi-a spus.

Lucy căscă ochii.

– Știai deja?

– Ceva, replică Garrett. Dar cu tot respectul față de duce, nu cred că Claringdon este conștient de câte probleme poți tu crea, dragă verișoară.

– Nu este?

Lucy clipi.

– Oricum ar fi, interveni domnișoara Lowndes, nu te privește pe tine, Upton.

Garrett se întoarse din nou spre Cassandra. Nu existau prea multe șanse să le facă pe Lucy sau pe domnișoara Lowndes să mărturisească, dar la Cassandra nu trebuia să insiste prea mult.

– Cassandra?

Îi spuse numele lung.

– Nu te uita la mine! zise Cassandra. Le-am zis că e o idee proastă să provoace un scandal. Una chiar foarte proastă.

Garrett își plesni coapsa și se întoarse spre celelalte două.

– Un scandal?

Lucy se încruntă.

– Cass, de ce ai spus asta?

Cass se mușcă de buză și își frământă mâinile.

– Îmi pare rău!

– Nu încerca să schimbi subiectul, zise Garrett. Ce fel de scandal încercați să provocați?

– Nu unul prea mare sau cumplit, răspunse Lucy. Și numai după ce trece nunta. I-am promis lui Cass.

Cass încuviință.

– Da, mulțumesc pentru asta, dar eu tot cred că este o idee proastă.

– Este o idee cumplită. Garrett făcu tot posibilul să nu ridice tonul. Presupun că scandalul acesta i-ar afecta reputația domnișoarei Lowndes?

– Da, confirmă domnișoara Lowndes. Dar avem de gând să...

– Să ce?

– Să controlăm dimensiunile scandalului.

– Să controlați dimensiunile? replică Garrett. Amândouă sunteți în preajma înaltei societăți de suficient de mult timp. Vulturii aceia profită de orice bârfă cât de neînsemnată. Cel mai mic incident poate căpăta repede proporții enorme.

Domnișoara Lowndes afișă o expresie plictisită.

– Mulțumesc pentru interes și grijă, Upton. Dar în pofida impresiei tale, o doamnă nu are mereu nevoie să îi spună un bărbat ce să facă.

Garrett își încheștă maxilarul.

– Ce Dumnezeu! Asta nu are legătură cu faptul că sunt bărbat. E vorba despre bun-simț, iar eu...

– Tu crezi că ai monopolul asupra bunului-simț întrucât te încadrezi la genul masculin, continuă Jane în locul lui.

– Nu, nu cred asta, mârâi el printre dinții încheștați.

Nimeni nu îl putea enerva mai mult și mai repede decât Jane Lowndes și atitudinea ei de femeie egală și atotștiutoare.

Mai ales pentru că nu avea nici o nenorocită de problemă cu egalitatea femeilor și a bărbaților. Dar cu atotștiutul avea o mare problemă, în schimb.

– Nu? răspunse dulce domnișoara Lowndes. Parcă țin minte că i-ai spus lui Lucy toamna trecută că avea neapărată nevoie să vină un bărbat la domeniul Upbridge pentru serbări și să se ocupe de tot.

Maxilarul lui rămase încheștat.

– Acele serbări au fost prost inspirate și...

– Din cauză că nu au fost conduse de un bărbat? veni replica rapidă a domnișoarei Lowndes.

Clipi spre el, inocentă.

– Nu. Nu avea nici o legătură cu faptul că...

– Nu te cred, Upton. Cred că ești extrem de impresionat de propria persoană întrucât întâmplarea face că ești bărbat. O caracteristică nefericită a genului tău, cu siguranță. Dar nu împărtășesc opinia cu privire la intelectul nativ superior și mă bucur să mă bazez pe al meu în orice privință. Nu ți-a cerut nimeni părerea.

Cassandra ridică sprâncenele.

Garrett inspiră adânc.

– Nu am spus că m-ar fi întrebat cineva, dar o să-ți spun oricum dacă voi crede că vă faceți de râs și...

Domnișoara Lowndes ridică nasul și i se adresa lui Lucy:

– I-ai cerut tu părerea, Lucy? Eu nu.

Garrett miji ochii către domnișoara Lowndes. Femeia era mult prea îngâmfată.

– Dacă mi-ai permite să spun ceva până la capăt, ți-aș spune că...

– Hai, hai, interveni Lucy. Hai să nu ne certăm în mijlocul serbărilor. O supărați pe Cass. Și ați promis să fiți politicoși.

Garrett privi chipul Cassandrei. Își frământa mâinile și umezeala din ochii ei îi spuse că era pe punctul de a o podidi lacrimile. Fir-ar să fie! Lucy avea dreptate. Închise gura, se întoarse și trase o dușcă zdravănă din băutura lui. Foarte bine. Avea să aștepte ca să reia discuția cu Lucy și domnișoara Lowndes mai târziu.

– Da, hai să schimbăm subiectul, fu de acord domnișoara Lowndes. Acesta mi se pare extrem de neplăcut.

Îi zâmbi tăios lui Garrett.

Cass suspină ușurată.

– Of, chiar vă rog!

Cercetă camera cu privirea, parcă în căutarea unui subiect potrivit. Ridică un deget în aer.

– Garrett, aproape am uitat să îți spun. Vine doamna Langford.

Garrett aproape că își scuipă băutura.

– Poftim?

– Doamna Langford. Doamna Harold Langford. Te-a menționat în mod special în scrisoare.

– În scrisoare?

Garrett așează paharul pe masa de alături și se sprijini cu palma de ea. Pereții parcă se prăvăleau peste el.

– Da. Se pare că soțul decedat al doamnei Langford i-a cunoscut pe Julian și pe Donald, și, ei bine, aproape că s-a invitat singură la nuntă. M-a cam deranjat îndrăzneala ei, până ce ți-a menționat numele.

Garrett trase de lavalieră. Camera era sufocantă.

– Doamna Langford s-a invitat singură la nunta ta? Și vine? reuși cu greu să spună, cu degetul prins între lavalieră și gât.

– Să nu crezi că mă deranjează, te rog. Orice prietenă a lui Julian și a lui Donald este mai mult decât bine-venită. Doar că a părut puțin ciudat la început, răspunse Cassandra.

– Și vine? repetă Garrett.

Chiar dacă se sprijinea încă cu mâna de masă, tot se învârtea camera cu el.

Cassandra încuviință.

– Da, am invitat-o și la serbările de dinainte. A fost puțin jenant pentru că a menționat că vii și tu. M-am hotărât că, dacă știa deja, ar fi fost nepoliticos să nu o invit.

– Mie mi se pare că doamna Langford este cea nepoliticoasă, interveni domnișoara Lowndes pufnind.

Garrett se uită în șemineu, dar nu văzu nimic. Cum naiba afla-se Isabella Langford că el avea de gând să vină la serbări? În mod cert, el nu îi pomenise nimic în nici una dintre scrisori.

– Și e... Înghiți în sec. A ajuns deja?

– Încă nu.

Cass dădu din cap.

– Cred că voia să ajungă mâine la prima oră.

Capitolul 8

Garrett închise ușa dormitorului în urma sa. Merse către bănuța din fața patului cu baldachin. Se așeză și își dădu jos cizmele. Apoi se ridică și se duse spre fereastră, flexându-și degetele de la picioare. Se uită în jos la curtea de dedesubt, o întindere largă de pietriș în fața conacului.

În mintea lui se tot repetau două cuvinte:

„Isabella Langford“.

Era văduva lui Harold Langford. Harold Langford fusese unul dintre prietenii cei mai apropiați ai lui Garrett în armată. Harold nu se întorsese din Spania. Însă Garrett da, și făcuse

ce putuse – oricât de mic era gestul – pentru a se asigura că Isabella și copiii ei aveau tot ce le era de trebuință.

Venea Isabella? Aici? Asta îl făcea să se simtă... neliniștit. Petrecuse mult timp încercând să-și distragă atenția de la acei ani ai războiului. Deși coșmarurile îl trezeau transpirat din somn în fiecare noapte, reușise în mod admirabil să separe viața lui de amintirile lui.

În ultimul timp, îi era tot mai greu. O văzuse pe Isabella la tot mai multe evenimente în societate, în oraș. Cu două săptămâni în urmă, chiar se și întâlnise cu ea când se afla în oraș și fusese obligat să o conducă acasă. Îl invitase înăuntru să bea ceva. El refuzase.

Dacă nu ar fi fost un om înțelept, ar fi crezut că flirtase cu el. Îl făcuse să se simtă foarte neplăcut. Acum reușise să obțină o invitație la nunta Cassandrei? Ceva în legătură cu asta nu prea părea în regulă. Cât despre serbările de dinainte? Oare îi spusese el ceva despre asta? Era sigur că nu.

Își trecu mâinile prin păr. Al naiba de neplăcut! Abia așteptase să se relaxeze puțin în acest sfârșit de săptămână, dar acum, că văduva lui Harold venea, avea să fie oricum altfel decât relaxant.

Gândurile lui Garrett se îndreptară către Lucy și domnișoara Lowndes. Ciudat cum le spunea Cassandrei și lui Lucy pe numele de botez, dar nu făcuse asta niciodată cu domnișoara Lowndes. Ea, în schimb, i se adresa doar cu Upton. De parcă nu se îndura să adauge și cuvântul „domn“. Era destul de sigur că, dacă el ar fi spus „conservator“, domnișoara Lowndes ar fi spus „laburist“ doar pentru a-i face în ciudă. Lucy insista că prietena ei chiar era o persoană simpatcă, dacă o cunoșteai mai bine. Poate că era... cu alte domnișoare, dar cu el nu fusese altfel decât irascibilă.

Domnișoara Lowndes presupunea că orice persoană care nu-și ținea în mod constant nasul în paginile unei cărți era în mod obligatoriu un idiot. Îl numise crai. Un destrăbălat. Ce știa domnișorica Intelectuală despre craii destrăbălați? Tipic. Cei care nu se distrau deloc îi criticau pe cei care o făceau. Poate că domnișoarei Gură-Mare i-ar face bine niște crai și destrăbălare din când în când. Trebuia să recunoască, deși cu reticență – cu multă reticență – că îi admira mintea ageră și sarcasmul. Aprecia inteligența

la fel de mult ca oricare altă persoană. Păcat că asprimea cuvintelor ei tăioase era atât de des ațintită asupra lui. Indiferent de problemele lui cu femeia, era prietena lui Lucy. Îi fusese loială lui Lucy când puțini alții mai vorbeau cu ea, înainte de a deveni populara ducesă de Claringdon. Trebuia să îi recunoască meritul lui Gură-Mare.

Acum, când Lucy dădea o petrecere, jumătate din societate se agita să fie invitată. Câte lucruri se puteau schimba într-un an! Dar conform caracterului ei, Lucy le păstrase lângă ea pe dragele ei prietene, Cassandra Monroe și Jane Lowndes, și cele trei rămăseseră inseparabile. Da, Garrett o putea tolera pe domnișoara Lowndes dacă trebuia. O făcea pe Lucy fericită, și asta era ceea ce conta.

Cât despre planul pe care îl puneau la cale, Garrett trebuia să afle totul cât mai curând. Un scandal nu avea cum să se termine bine. Femeile acestea două, mereu atât de sigure pe ele! Fir-ar să fie! Avea destulă experiență cu intrigile lui Lucy cât să știe că de obicei nu erau pregătite bine și se terminau prost sau măcar creau un mare haos înainte de finalul fericit. Chiar și planul cu doamna Bunbury, și tot părea să fie sursa destulor probleme. Ce altceva mai puteau pune la cale pentru un scandal? Garrett își trecu din nou mâna prin păr. Mai bine să nu răspundă la întrebare.

Se întoarse de la fereastră și merse spre pat unde se întinse pe saltea cu fața la tavanul cu grinzi de lemn. Își masă tâmpilele. Somnul devenise de mult timp o glumă pentru el. Nici nu mai ținea minte când dormise o noapte întreagă ultima oară. În ultimii zece ani, nu trecuse o noapte fără să se trezească cu sudori reci, auzind strigătele lui Harold Langford.

Garrett închise ochii. Era obosit, brusc extenuat. Isabella avea să vină mâine. O să vină și o să-i cunoască prietenii. Cum va putea să împace aceste două lumi ale lui? Petrecuse ultimii zece ani asigurându-se că rămân separate. Trecutul lui ca militar în Spania, prezentul lui ca prezumtiv moștenitor al contelui de Upbridge. Erau circumstanțe complet diferite, care includeau persoane complet diferite. Ei bine, cu excepția lui Claringdon și a lui Swifdon. Amândoi fuseseră cu el în armată în Spania. Oameni buni.

Garrett își petrecuse destul de mult timp dorindu-și să fi murit în Spania. Probabil că ar fi trebuit să moară. Nu avusese

de ce să plece la război. Nu când vărul lui Ralph era mort, iar titlul de conte de Upbridge avea să treacă la vreun văr necunoscut sau să revină Coroanei dacă el ar fi murit. Dar o făcuse, oricum. O făcuse și supraviețuise. Supraviețuise cu regretele lui cu tot.

Suspină. Înainte, ideea serbărilor fusese oarecum amuzantă. Se bucura să își vadă bunii prieteni, pe Swifdon și pe Cassandra, căsătorindu-se. Nu se gândise mult la căsătorie până atunci, dar nu le dorea altora să nu își găsească perechea.

Apropo de căsătorie, Lucy spusese că urma să se concentreze asupra găsirii unei soții potrivite pentru el după ce termina cu domnișoara Lowndes. Își masă din nou tâmplele. Îl durea capul numai gândindu-se la asta. Cassandra era drăguță și realizată, și avea să fie o soție bună, dar ea nu era genul lui. Nu că el ar fi avut un gen, dar, dacă ar fi avut, ar fi mai mult o persoană care își susține punctul de vedere, care se ceartă un pic, plină de viață...

Gemu. Fir-ar să fie! Tocmai descrisese pe cineva puțin prea ca... domnișoara Lowndes. Dacă Lucy era ocupată cu doamna Bunbury și cu iscarea unui mic scandal, măcar îl lăsa pe el și perspectivele lui maritale în pace un timp. Poate că ar trebui să nu își bage nasul. Rar se terminau lucrurile cu bine pentru el, când încerca să se opună planurilor lui Lucy. Cu siguranță, nu voia să atragă atenția asupra lui și a Isabellei Langford. Dacă îi venea lui Lucy ideea să îl cupleze cu Isabella? Ar fi mai mult decât jenant. Deși avea să aibă oricum parte de neplăceri, odată ce ajungea Isabella.

Garrett își puse un braț peste frunte. Următoarea săptămână nu avea să fie ușoară. Nu numai că Isabella o să fie acolo, dar va fi ocupat și urmărind ce aveau de gând să facă Lucy și domnișoara Lowndes, și colac peste pupăză, se va ține și un blestemat de bal mascat. Ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla ca lucrurile să meargă prost?

Capitolul 9

Doamna Isabella Langford ajunsese dimineața următoare la o oră îngrozitoare. Jane fusese trezită mult prea devreme, ținând

cont de faptul că stătuse toată noaptea să citească un roman. Fusesse obligată să coboare împreună cu Cass, Lucy și mama lui Cass ca s-o salute pe femeie.

– Nu ești curioasă deloc? întrebă Lucy.

Jane se abținu să nu caște în timp ce stăteau în hol, așteptând-o pe doamna Langford și ca servitorii să îi descarce cuferele de pe trăsură.

– Nu în mod special, răspunse Jane cu cât de mult entuziasm fu în stare.

Dacă era sinceră cu ea însăși, ar fi recunoscut că se întreba de ce își schimbase vocea Upton aseară când Cass o menționase pe doamna Langford. Jane se mai întreba și de ce se folosise femeia de Upton ca intrare la serbări. Părea ceva destul de îndrăzneț. Dar erau o mulțime de oameni cu ambiții sociale la Londra care s-ar fi folosit de orice pretext pentru o invitație la nunta unui conte.

Nu era deosebit de surprinzător. Jane era mai interesată să-și citească ultima carte bună decât să se întrebe de ce venea o văduvă la nunta lui Cass sub pretextul prieteniei ei cu Upton, dintre toți oamenii. Cunoștințele lui Upton nu o priveau pe Jane. Dar Cass îi solicitase prezența în dimineața aceasta, iar Jane era hotărâtă să facă săptămâna nunții lui Cass să fie cât mai frumoasă. Excluzând lipsa ei de somn.

– Este soția unui căpitan de armată decedat, șopti Cass, privind prin ușa deschisă la suita de servitori ai doamnei Langford. Nu vi se pare ciudat că are o trăsură atât de bună și servitori?

– Cassandra, nu e politicos, interveni mama ei.

Lucy stătea pe vârfuri, întinzându-și gâtul să vadă tot. Jane cercetă priveliștea. Chiar așa, doamna Langford avea un lacheu și o cameristă cu ea și destule cufere cât să umple dormitorul lui Jane de la Londra.

Lucy pufni.

– Știe că stă doar o săptămână, nu?

Cass o înghionti pe Lucy.

Când doamna însăși coborî din trăsură, Jane rămase fără suflare. Doamna Langford era de o frumusețe eterică. Era aproape la fel de frumoasă ca Lucy, iar asta însemna mult. Femeia avea un nor de păr negru și cea mai palidă piele, iar buzele roșii arătau

ca o cireaşă aşezată perfect sub nasul ei în vânt. Chiar dacă părea cu câţiva ani mai mare decât Jane, nu era cu mult mai mare.

Fu însoţită în hol de către mama lui Cass, Lady Moreland, şi imediat ce văduva le văzu pe cele trei stând acolo, chipul ei frumos fu luminat de un zâmbet larg care-i dezvăluia dinţii perfect albi.

Avea ochi de un verde pal, observă Jane când fu destul de aproape. Da, arăta ca o prinţesă. Ei bine, nu prinţesa Charlotte, dar un fel de prinţesă, dintr-un basm, genul care îţi taie respiraţia.

— Lady Cassandra! zise doamna Langford cu o voce pe care Jane o găsi mult prea exuberantă pentru o oră atât de matinală. Mă bucur să vă văd. Nu trebuia să vă deranjaţi să mă întâmpinaţi.

— Îmi face plăcere, doamnă Langford. Am vrut să mă asigur că sunteţi întâmpinată cum se cuvine. Le cunoaşteţi pe ducesa de Claringdon şi pe domnişoara Jane Lowndes?

Cass arată spre prietenele ei.

Lucy încuviinţă regal, ceea ce exersase de când devenise ducesă.

— Doamnă Langford, spuse.

Văduva făcu o reverenţă. Când se ridică, zise:

— Alteţă. Mă bucur să vă cunosc. Sunt chiar copleşită de recunoştinţă că aţi venit să mă întâmpinaţi.

— Nu fiţi, răspunse Lucy, abia înclinându-şi capul. Eram curioasă să o cunosc prietena vărului meu, domnul Garrett Upton.

Jane aproape că îşi dădu jos ochelarii să se frece la ochi. Expresia de pe chipul doamnei Langford când fu menţionat numele lui Upton păru de-a dreptul... sfioasă? Timidă? Cochetă? Obrajii ei căpătară o nuanţă frumoasă de roz, şi se uită în altă parte.

— Sunt onorată să îl numesc pe domnul Upton prietenul meu, zise, evitând privirea lui Lucy.

Jane se încruntă. O onoare? Să îl numească pe Upton prieten? Pe Upton? Vorbeau oare despre acelaşi bărbat?

— Sunt sigură că Garrett abia aşteaptă să vă vadă, zise Cass.

Acel zâmbet timid apăru din nou. Părea nepotrivit pe chipul unei femei care avea cel puţin treizeci de ani.

Sper că nu vă deranjează, dar am venit cu lacheul meu, Bobu, spuse doamna Langford. Nu aş putea pleca nicăieri fără el.

Ei bine, este aproape la fel de valoros pentru mine ca și camerista mea.

Camerista și lacheul stăteau cu câțiva pași în urma stăpânei lor. Boris era înalt și brunet cu păr puțin cam creț, castaniu-închis. Avea ochi căprui depărtați pe fața puțin prea arogantă pentru un lacheu. Însă camerista își aplecase capul și se uita în jos. Duhnea a servilism. Lui Jane nu îi mai displicuseră niciodată atât de mult niște servitori pe care-i vedea pentru prima oară. Doamne sfinte, probabil că se trezise mult prea devreme dacă o deranjau niște servitori nevinovați!

– Este perfect în regulă, răspunse amabilă mama lui Cass. Îi vom găsi lacheului un loc unde să doarmă, cu mare plăcere, și desigur că servitoarea este mereu bine-venită.

Fața doamnei Langford se luminează de un zâmbet strălucitor.

– Sunteți foarte amabilă!

– Sper că v-ați luat un costum pentru balul mascat de mâine-seară, adăugă Cass.

Zâmbetul aproape omniprezent al doamnei Langford deveni aproape ca de prădător.

– Oh, da, cu siguranță. Abia aștept momentul!

Mama lui Cass se duse să îi spună majordomului să îl ia pe Boris sub aripa sa și să le conducă pe servitoare și pe doamna Langford în camerele lor. O echipă de lachei ai casei Moreland apărură pentru a descărca și cuferele doamnei Langford de pe trăsura foarte încărcată.

– Sărmanii cai, bombăni Jane în șoaptă.

– Ce ai spus, dragă? întrebă Lucy.

– Nimic, chiar nimic.

Doamna Langford merse către scări, condusă de servitorii familiei Moreland. Se întoarse să se uite peste umăr la cele trei doamne care stăteau încă în hol.

– Chiar sper că vom deveni cele mai bune prietene săptămâna aceasta. Orice prieten al domnului Upton este un prieten drag și pentru mine.

Jane miji ușor ochii. Cine anume era această Isabella Langford?

Capitolul 10

Garrett își petrecu dimineața călărind pe domeniul Moreland împreună cu Swifdon, cu Claringdon și cu fratele lui Cass, Owen Monroe, viitorul conte de Moreland.

Ca și ceilalți, Swifdon era un bărbat destul de masiv. Fost căpitan de armată, era blond, zâmbea ușor și avea ochi prietenoși, cenușii, care erau la fel cu ai surorii lui mai mici, Daphne. Monroe era tot înalt și blond, dar cu aceeași ochi de un albastru-închis precum ai surorii lui, însă cu un aer de crai.

Discutaseră deja despre vite, ferme, arendași și alte asemenea lucruri, când Swifdon se întoarse către viitorul său cumnat:

– Aici domeniul tău se învecinează cu Upbridge Hall?

– Da, răspunse Monroe. De aceea sunt Cass și Lucy prietene de atâția ani. Au crescut împreună.

Garrett își dresă vocea.

– Dacă Lucy și Cass s-au împrietenit datorită vecinătății caselor lor, cum a ajuns domnișoara Lowndes în micul lor grup? Tatăl ei are doar o casă la Londra din câte știu eu.

Și asta de unde-i venise? Era o întrebare pe care nu se obosise niciodată să le-o adreseze doamnelor, dar brusc îl interesa destul de mult să afle răspunsul.

– Ah, asta e o poveste pe care o știu eu, răspunse Claringdon.

– Serios? zise Swifdon. Nu cred să-mi fi povestit vreodată Cassie. Nici nu m-am gândit la asta, sincer să fiu.

– Eu nu am știut niciodată, recunosc Monroe. Presupun că s-au întâlnit la vreo petrecere, undeva.

Bărbații își mânăra caii pe lângă pomii care mărgineau o pajiște lungă.

– Da, zise Claringdon. La o petrecere s-a întâmplat. La balul de debut al lui Lucy și al lui Cass. Domnișoara Lowndes debutase deja de un sezon.

Domnișoara Lowndes era cu un an mai mare decât Lucy și Cass? Garrett nu știuse asta.

– S-au cunoscut la un debut, nimic prea special.

Monroe ridică din umeri.

– Da, dar modul în care s-au întâlnit este tipic pentru Lucy. Pentru toate trei, de fapt.

– Ce s-a întâmplat?

Garrett se învinui pentru nota de curiozitate din tonul lui.

– Sigur că frumoasa balului era Cass, zise Claringdon.

Swifdon zâmbi când îi fu menționată mireasa.

– Desigur.

– Avea o coadă de pretendenți care doreau să danseze cu ea. Mama ei era cât se poate de încântată, spuse Claringdon.

Owen pufni:

– Mama n-ar fi trebuit să se agite. Trebuia să fi știut că, de fapt, Cass avea de gând să îi refuze pe toți, pentru că tânjea după tine, Swifdon, și aștepta să te întorci de la război.

Zâmbetul lui Swifdon se lărgi.

– Nu e vina mea că am fost imposibil de uitat.

Garrett și Claringdon râseră tare la replica asta.

– Se pare că, pe lângă faptul că-i gonea pe pretendenții de care nu era interesată, Cass era preocupată și de lipsa de succes a lui Lucy. După cum ai spus, Monroe, erau prietene bune și Cass are o inimă bună. Nu putea suporta faptul că Lucy se ofilea într-un colț, cu restul timidelor.

– Ah, iată că apare domnișoara Lowndes, zise Garrett zâmbind.

– Da, răspunse Claringdon. Se pare că Lucy s-a dus Jane și a vrut să știe de ce citea o carte în mijlocul unui bal.

De data asta, Garrett pufni.

– „Uită-te în jur, vezi ceva mai bun de făcut? Te asigur că nu s-a înscris nimeni să danseze cu mine, iar cartea aceasta este mult mai interesantă decât să mă uit cum toți domnii încearcă să-i atragă atenția lui Lady Cassandra Monroe“, a răspuns Jane, continuă Claringdon.

– Sună ca o replică de-a lui Jane Lowndes, zise Owen Monroe zâmbind într-un mod care îl făcu pe Garrett să se simtă ușor enervat.

Claringdon continuă să vorbească:

– „Cassandra este o scumpă“, i-a zis Lucy lui Jane. „Știi sigur că este“, i-a zis Jane lui Lucy, „și că eu nu sunt. Iată de ce domnii

nu se înscriu să danseze cu mine. Acum, dacă ai de gând să stai aici, vrei să te muți puțin mai la dreapta? O să îi blochezi priveliștea mamei mele și detestă să mă vadă citind o carte la un bal.“

– Și apoi ce s-a întâmplat? întrebă Swifdon, ochii lui cenușii luminați de amuzament.

– Apoi Lucy a izbucnit în râs, s-a mutat spre dreapta, pentru a-i face pe plac lui Jane, și a întrebat-o dacă mai are o carte în geantă, ca să o împrumute. De atunci au fost de nedespărțit.

Toți râseră, iar Garrett dădu din cap. Povestea părea să se potrivească perfect cu felul de a fi a lui Jane și a lui Lucy. Ciudat că nu o mai auzise până acum. Venise mai târziu în seara aceea, la debutul lui Lucy, și dansase cu ea. Lucy îi spusese că era singurul domn care făcuse asta. Garrett crezuse că exagerase. Însă se pare că nu. În ciuda frumuseții ei, Lucy se bucura deja de reputația că are limba foarte ascuțită cu bărbații. Domnii din societate fuseseră speriați și pe bună dreptate, până când venise Claringdon care îi ținuse piept.

– Știi, Jane Lowndes este considerată o intelectuală fără gust de către unii, dar eu cred că de fapt este o tânără doamnă destul de atrăgătoare, zise Monroe.

Garrett miji ochii spre viitorul conte.

– Curios să spui tocmai tu așa ceva, Monroe. Nu cred că există doamnă în viață pe care să nu o poți cuceri sau să nu o găsești atrăgătoare în vreun fel, replică Swifdon.

Monroe zâmbi puțin prea libidinos pentru gustul lui Garrett.

– Spun doar că e plăcută privirii. Mi-ar plăcea să o văd fără ochelari și cu niște...

– Casa mea nu este departe de aici. Garrett își dresе vocea zgomotos. Mergem acolo să vă arăt proprietatea?

Monroe ridică din umeri, dar zâmbetul de lup îi rămăsese pe chip.

– În afară de casa din apropiere, în curând Upbridge Hall va deveni casa ta, Upton, semnală Claringdon.

– Da.

Garrett își studie mânușile de piele cu care ținea hățurile. Era inevitabil. Avea să devină conte de Upbridge într-o zi, dar, la naiba, ce-și mai dorea să fi trăit vărul lui, Ralph. Problema nu era că nu voia să fie conte. Nu voia să fie conte doar din

pricina faptului că vărul său murise, motiv pentru care unchiul său îl detestase toată viața lui.

– Fratele lui Lucy a murit de febră când avea nouă ani, adăugă Monroe pentru a-i explica lui Swifdon.

– Da, mi-a spus Cassie, răspunse Swifdon. Mare păcat! Dar știu că vei face onoare numelui de Upbridge, Upton.

Garrett ținu hăturile mai strâns.

– Mulțumesc, Swifdon. Sper să te pot ajuta în Parlament într-o bună zi. Dar de vreme ce unchiul meu e sănătos, din câte știu eu, nu se va întâmpla prea curând ca să te ajut cu legea veteranilor.

– Ah, da. Derek mi-a vorbit despre asta azi-dimineață. Chiar îmi place ideea, să o dezvoltăm.

Monroe conduse înspre proprietatea lui Upton. Ceilalți bărbați îl urmară în șir.

– Mă bucur să aud asta, zise Garrett.

– Interesul tău față de lege are vreo legătură cu Isabella Langford? întrebă Claringdon.

La naiba cu Claringdon acesta, nimic nu îi scăpa!

– A murit soțul ei. Am fost prezent... șopti Garrett.

– Țin minte, zise Swifdon încet.

Garrett scutură repede din cap.

– Da, ei bine, mi-am adus aminte de ceva. Cassandra mi-a spus aseară că Isabella Langford vine la serbări.

– Vine?

Claringdon păru surprins.

– Se pare că a informat-o pe Cassandra că suntem cunoștințe, continuă Garrett.

– Te bucuri de o atenție nedorită din partea văduvei? zise Monroe cu încă un rânjet libidinos pe care Garrett nu îl aprecie.

– Da, sincer să fiu, răspunse Garrett. Atenția ei este nedorită.

– Dacă țin eu bine minte, doamna Langford este foarte frumoasă. Spune-mi doar, și mă voi bucura să îi distrag eu atenția, dacă vrei, zise Monroe rânjind.

Garrett își îndreptă umerii. Apucăturile de crai ale lui Monroe erau de obicei fie enervante, fie amuzante, dar astăzi s-ar putea dovedi utile.

– Mulțumesc, Monroe. Chiar mi-ar plăcea să faci asta.

Capitolul 11

În seara aceea, înainte de cină, Garrett respiră adânc înainte de a pune mâna pe clanță, apoi deschise ușa și intră în salon. Reușise să stea toată ziua cu domnii încercând să evite o întâlnire cu doamna Langford. Când se întorseseră la conac după-amiaza, Garrett refuzase să ia ceaiul cu ei. Dar cina era inevitabilă. Până la urmă tot trebuia să dea ochii cu Isabella. De obicei nu se simțea inconfortabil în prezența femeilor, din contră. Dar prezența Isabellei îi declanșa amintiri cu Harold – greșeala lui, moartea lui. Se simțea măcinat de vinovăție mai ales când se afla în preajma Isabellei.

Intră în camera opulentă, cu tapet din mătase roz, unde le găsi pe Cassandra, pe Lucy și pe domnișoara Lowndes stând de vorbă cu doamna Langford. Nodul din stomacul lui se strânse.

În clipa în care îl văzu, ochii de un verde pal ai doamnei Langford se luminau.

– Domnule Upton, cât mă bucur să vă văd.

Bucuria ei nu făcu decât să-i sporească sentimentul de vinovăție.

– Doamnă Langford, răspunse el, dând din cap și făcând o plecăciune.

Se strădui din răsputeri să zâmbească. Femeia purta o rochie din mătase bleumarin care îi puneă în evidență silueta. Isabella era superbă. Nu putea s-o nege, dar observa asta așa cum ar fi remarcat faptul că este superbă sora lui, dacă ar fi avut una. Ei bine, Lucy atunci. Lucy era o frumusețe, dar pentru el era doar verișoara lui, micuța ștrengăriță care îl fugărise și se murdărise cu el în copilărie. Chiar dacă Isabella nu îl cunoscuse pe Garrett în copilărie, era văduva lui Harold, iar asta o făcea la fel de indezirabilă, precum ar fi o soră sau o verișoară.

– Pe unde ai umblat în seara asta, Garrett? întrebă Lucy, întorcându-se să îl salute. Te-am așteptat ca să mergem la cină.

– Îmi pare rău că v-am făcut să mă așteptați.

Garrett o sărută pe verișoara lui pe obraz.

– Da, ei bine, acum că ai venit, nu o conduci pe doamna Langford în sufragerie? îl rugă frumos Cassandra.

Cu siguranță, presupunea că era nerăbdător să discute din nou cu văduva.

– V-am așezat unul lângă celălalt, adăugă ea.

Garrett păstră zâmbetul pe buze. O privi pe domnișoara Lowndes care, din fericire, și în mod neobișnuit pentru ea, nu spuse nimic. Doar ridică sprâncenele ei negre peste ramele ochelarilor și îi aruncă o privire care îi transmitea că era nedumerită în legătură cu prietenia lui cu Isabella. Afurisit lucru!

– Vă rog!

Garrett arătă spre ușa la care se aliniau celelalte cupluri pentru a intra în sufragerie. Se uită în urmă și o văzu pe domnișoara Lowndes la brațul lui Owen Monroe. Fir-ar să fie! De ce nu era Monroe aici, încercând să o farmece pe Isabella, așa cum promisese?

Garrett îi oferă brațul Isabellei, care îl luă nerăbdătoare. Se încadrară în ritmul de mers al celorlalți. Șirul intra în sufrageria cu masa lungă de mahon lustruit și cu scaune tapitate cu damasc verde-închis. Lordul și Lady Moreland își ocupară locurile lor la capetele mesei. Cassandra și Swifdon se așezară la stânga și la dreapta gazdei lor. Lucy și Derek, ducele și ducesa de Claringdon, erau lângă ei, așezați față în față la masă. Alți oaspeți își ocupară locurile în continuare, apoi Isabella, apoi Garrett. Se așeză și, când se uită în față, dădu cu ochii de privirea trufașă a lui Jane Lowndes.

Nu era prea sigur cum arată chipul unei intelectuale, dar, cu certitudine, ar semăna cu Jane Lowndes. Ea era genul de tânără care s-ar contrazice cu un bărbat pe teme precum cai, istorie, teatru, în linii mari pe orice subiect ar apărea într-o discuție politicoasă, dar și pe câteva dintre cele care s-ar ivi în alt fel de discuții. Ea urma să stea față în față cu el toată seara, în timp ce el era obligat să facă o conversație stânjenitoare cu Isabella.

Desigur, putea să fie o simplă coincidență faptul că Isabella se afla acolo. Poate doar se folosise de numele lui pentru a-și face intrarea la niște evenimente foarte renumite în societate. Nu era

vina ei că prezența sa îi amintea de vinovăția lui. Își fixă un zâmbet pe buze și se întoarse spre Isabella.

– Sper că ați avut parte de o călătorie plăcută până aici, îi spuse Garrett Isabellei în timp ce lacheul îi scutură șervețelul și i-l așează în poală.

– Da, chiar a fost, răspunse ea cu modestie. Lady Cassandra a fost amabilă să mă invite.

– Abia așteptăm toți nunta de săptămâna viitoare.

Se simți ca un măgar. Un lacheu îi puse lui Garrett un pahar cu vin. Vin. Nu se mai bucurase niciodată atât să vadă un amărât de pahar de vin.

– Ce ocazie și ce motiv minunat pentru familia Swift să iasă din doliu, șopti Isabella.

Ea de cât timp ținea doliu după Harold?

Lacheii începură să servească primul fel, o supă de măcriș. Garrett stătu cu spatele țeapăn, chinându-și mintea să găsească un subiect suficient de plăcut, dar simplu pentru a întreține conversația. Din fericire, domnișoara Lowndes se întorsese spre Owen Monroe. Părură foarte interesați de conversația lor.

Garrett se încruntă la Monroe. Oare netrebnicul flirta cu domnișoara Lowndes? De când avea Monroe gropițe în obraji? Și ochii lui – să îndrăznească să se gândească la asta? – străluceau. Garrett se mai uită o dată. Nu mai văzuse pe nimeni să flirteze cu domnișoara Lowndes. Miji ochii spre cuplu. Nu era posibil. Își închipuia el. Le văzuse pe unele dintre femeile cu care își petrecea Monroe timpul la Londra. În ciuda celor spuse astăzi în timpul plimbării, era de neimaginat ca Domnișoara Intelectuală să fie genul lui Monroe. Niciodată! Oricum, Monroe, acel ticălos, fusese de acord să flirteze cu Isabella. Până acum se descurca al naibii de prost.

– Sper că nu vă deranjează că am venit, îi șopti Isabella lui Garrett, distrăgându-i atenția de la gândurile lui.

Garrett se forță să nu se mai uite la domnișoara Lowndes. Își dresе vocea:

– Nu. Nu, deloc. Ce altceva putea să spună? Recunosc că nu știam că sunteți... prietenă cu Lady Cassandra.

Isabella se uită la el pe sub genele ei lungi și negre. Avu bu-nul-simț să roșească.

– Trebuie să recunosc că nu suntem, domnule Upton. Inspiră adânc. Îi tremurără buzele. Eu... Eu... voiam să vă văd pe *dumneavoastră*.

După această informație șocantă, își concentrează atenția asupra supei.

Garrett întinse mână după paharul lui de vin și luă o gură zdravănă. Dădu să pună paharul la loc pe masă, se răzgândi și mai luă o gură. Lacheul se grăbi să îi umple iar paharul.

De asta se temuse. Că Isabella îl admira. Că flirta cu el. Că poate își dorea ceva mai mult de la el. Ceva ce el nu îi putea oferi. Nu cu amintirea morții lui Harold întipărită în minte. Vru să îl lovească pe Monroe pe sub masă, să îi atragă atenția, să îi facă semn să își folosească infamul șarm asupra Isabellei, dar mocofanul probabil că ar întreba doar de ce a fost lovit.

Garrett era pe cale să răspundă cu niște cuvinte inofensive când o văzu pe domnișoara Lowndes râzând la ceva ce spusese Monroe. Râsul ei era... deloc neplăcut. Nu își putea dezlipi privirea de la ea. Ceva legat de faptul că lăsase capul pe spate și râdea de parcă nici nu îi păsa ce ar crede cineva despre ea. Și acei ochelari blestemați! Pentru a doua oară avu impulsul de a i-i smulge de pe nas. O făceau să pară prea afectată, prea politicoasă, prea... ca domnișoara Lowndes.

Se forță să se concentreze asupra Isabellei. Preț de o clipă, pe chipul văduvei apărură o străfulgerare de iritare cumplită. Dacă Garrett nu s-ar fi uitat, nici nu ar fi observat.

– Ce este atât de amuzant?

Isabella se aplecă spre domnișoara Lowndes și își puse mâna la ureche.

Domnișoara Lowndes păru uimită că Isabella i se adresase.

– Lord Owen tocmai îmi povestea cea mai amuzantă istorioară despre o cunoștință comună de-a noastră de la Londra.

– Monroe este întruchiparea farmecului, bombăni Garrett în șoaptă, încruntându-se la Monroe.

Monroe păru să-și amintească în sfârșit promisiunea făcută. Se aplecă spre Isabella și îi oferi un zâmbet seducător.

– Spuneți-ne, doamnă Langford, îl cunoașteți pe Sir Roderick Montague?

Buzele Isabellei se bosumflară puțin.

— Mă tem că nu, milord. Cunosc prea puține persoane din societate. Domnul Upton aici de față este unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei. Sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia lui.

Domnișoara Lowndes ridică din sprâncene, dar altfel păru gata să se întoarcă și să continue discuția cu Monroe. Isabella își dresе vocea:

— De fapt, tocmai îi spuneam domnului Upton cât de nerăbdătoare eram să vin la această petrecere. Îmi face o mare plăcere să îl revăd.

Domnișoara Lowndes bombăni ceva care sună suspect de mult ca „Mi se pare greu de crezut“, apoi își fixă un zâmbet pe fața de intelectuală și spuse mai tare:

— Cum anume v-ați cunoscut voi doi, doamnă Langford?

Garrett încremeni. Tonul vocii domnișoarei Lowndes, felul în care rostise „cunoscut“ implicau ceva la care el nu voia nici măcar să se gândească.

Isabella își duse șervețelul la buzele roșii și le șterse conturul plin înainte de o privi pe domnișoara Lowndes.

— Domnul Upton l-a cunoscut pe răposatul meu soț în timpul războiului.

Domnișoara Lowndes își aținti privirea încadrată de ochelari asupra lui. Acesta era încă un aspect al ei. Avea un mod de a se uita la oameni, un mod de a-i studia care o făcea să pară că le cunoaște secretele, de parcă putea să îi citească și să disece totul în ei.

— Aveți copii, doamnă Langford? continuă domnișoara Lowndes, zâmbindu-i puțin prea dulce Isabellei.

Văduva încuviință:

— Da, un băiat și o fată. Sunt la Londra cu preceptoarea lor și cu guvernanta.

Domnișoara Lowndes înclină capul într-o parte.

— Ah, câte unul din fiecare. Ce eficient!

— Presupun. Isabella continuă să zâmbească încordată. Dar voi de unde anume vă cunoașteți? contraatacă, uitându-se la domnișoara Lowndes și apoi la Garrett.

Pe buzele domnișoarei Lowndes se instalează un zâmbet sec, iar Garrett se surprinse nerăbdător să audă ceea ce, cu siguranță, avea să fie un răspuns foarte sarcastic.

– Din păcate pentru amândoi, eu și Upton avem o prietenă comună, pe ducesa de Claringdon.

Isabella se încruntă.

– Din păcate?

– Da. Este un ghinion pentru că adesea nu suportăm să fim în aceeași încăpere. Cred că totuși Cass ne pedepsește punându-ne să stăm aproape în această seară.

Owen Monroe se abține să nu râdă.

– Totuși, continuă Jane, dacă nu aș fi stat aici, nu aș fi avut șansa să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Langford, și ce păcat ar fi fost!

Isabella zâmbi și încuviință, concentrându-se din nou asupra supei.

– Sunteți prea amabilă!

– Nu sunt amabilă deloc, replică domnișoara Lowndes, făcându-l pe Garrett să suspine. Sunt chiar fascinată să aflu cum ați reușit să vă împrieteniți cu Upton.

Isabella miji ochii înspre domnișoara Lowndes.

– Găsesc compania domnului Upton chiar șarmantă.

– Șarmantă? Probabil că s-ar putea descrie și așa. Iertați-mă, dar sunteți sigură că știți ce înseamnă „șarmant“, doamnă Langford?

Hohotele de râs ale lui Owen Monroe atraseră atenția multor invitați.

Garrett apucă paharul cu vin, aproape improșcând lichidul roșu pe mânecă. Mai bău o gură sănătoasă. Dumnezeu să-l ajute! Seara aceasta era deja mult prea lungă.

După ce băură ceva, domnii se întâlniră cu doamnele în salon. Când intră Garrett, se uită în jur, evaluând situația. Din fericire, Isabella era prinsă într-o conversație cu Cassandra și cu Lucy la un capăt al unei mese lungi. Garrett se duse în direcția opusă. Nu se putea gândi decât la ce îi spusese Isabella la cină, că dorise să îl vadă. Orice bărbat ar fi fost flatat ca o femeie ca ea să flirteze

cu el, dar era și soția lui Harold. Harold. Prietenul lui. *Răposatul lui prieten*. Nu exista nici o șansă ca Garrett să poată avea vreo relație cu soția lui Harold. Ar fi o dovadă de trădare față de prietenul său, încă una. Îi greșise o dată lui Harold, nu avea să îl și încornoreze – sau oricare era termenul echivalent când soțul era mort.

Când Garrett ridică privirea să vadă cine stătea în colț, era deja prea târziu. Domnișoara Lowndes stătea pe o bancă în fața unei mese micuțe de joc. Fir-ar! Cum se întâmplase asta? Abia scăpase întreg după replicile ei tăioase de la cină, și acum iat-o din nou! Din fericire, părea acaparată de jocul ei de Solitaire, de parcă încerca să învingă un oponent. Era tipic pentru domnișoara Lowndes să fie în competiție cu ea însăși. Dar până și compania domnișoarei Lowndes era preferabilă încă unei întâlniri jenante cu Isabella.

– Ți s-a făcut atât de repede dor de mine, Upton?

Domnișoara Lowndes ridică nasul în aer în felul acela al ei. Ah, deci îi observase apropierea. Însă nu își dezlipi privirea de la cărțile din fața ei.

El oftă.

– Nu-mi spune că nu știai că Lord și Lady Moreland au o bibliotecă vastă. Este chiar pe coridor, mai jos. Cu siguranță, te-ai simți mai bine acolo.

De obicei o găseai în bibliotecă oricărei case unde mergea. Adevse se scuza repede de la orice conversație politicoasă și schimb de amabilități și pleca să caute biblioteca. Atunci când nu era acolo, avea o carte în față și ochelarii proptiți pe nas în acel mod impasibil în care îi avea și acum. Ce ar face dacă el ar întinde mâna și i-ar lua de pe năsul ei intelectual?

– Cu siguranță m-aș simți mai bine, Upton, mai ales dacă ai de gând să stai lângă mine aici. Însă i-am promis lui Cass că o să mă forțez să fiu sociabilă pe durata serbărilor și a nunții. Îi zâmbi scurt. Se pare că nu scapi de mine.

Îi zâmbi și el la fel de scurt.

– Păcat! Deși mă bucur de ocazia de a te privi încercând să fi sociabilă. Va fi precum o comedie cu greșeli. Iar dacă prezența mea te deranjează atât de mult... Pot?

Arată spre locul liber de pe banchetă, de lângă ea.

– Desigur.

Domnișoara Lowndes se mută pentru a-i face mai mult loc.

– De ce nu ești cu Lucy și Cassandra? întrebă el imediat ce se așază.

Ea întoarce două cărți.

– Pentru că Lucy și Cass vorbesc cu doamna Langford pentru moment și, în ciuda prieteniei ei apropiate cu tine – sau poate tocmai din cauza ei – o găsesc cam... greu de suportat.

– Nu avem o prietenie apropiată, replică Garrett tăios, poate puțin prea dur.

Una din sprâncenele negre ale domnișoarei Lowndes se ridică deasupra ochelarilor.

– Ah, nu? Doamna a exagerat la cină cu privire la prietenie?

– Nu. Eu... Noi...

La naiba! Cum reușise domnișoara Lowndes să îl lase fără cuvinte? Trebuia să recapete controlul asupra discuției imediat. Mai era vin de băut aici? Se uită în jur după un lacheu. Era timpul să schimbe subiectul.

– Cum progresează scandalul tău?

Ochii ei căprui și inteligenți sclipiră.

– Nu progresează. Nu m-am gândit la nimic suficient de scandalos.

– Sunt sigur că este doar o problemă de timp. Poate doamna Bunbury a ta te-ar lăsa să mănânci prea multe prăjituri și să ridice problema lăcomiei tale. Că tot veni vorba despre prăjituri, nu este pe aici pe undeva una pe care o cauți?

Domnișoara Lowndes păru să se învioneze. Pe lângă plăcerea de a-l provoca pe el, adora și prăjiturile. La fiecare eveniment social o vedeai mereu cu o farfurie plină cu prăjituri. Lucy și Cassandra o tachinau adesea pe tema asta. Se întrebă cum de reușea să își păstreze silueta la câte prăjituri mânca. Își masă ceafa. Fir-ar să fie! Care cerc al infernului îl făcuse să se gândească la silueta domnișoarei Lowndes? Mai întâi ochelarii, acum silueta ei. Blestematele prăjituri!

– Nu este ora ceaiului, Upton, sau nu ai observat? răspunse ea nonșalantă, punând o carte pe masă în fața ei. Și dacă tot

vorbim despre gustări, oare nu e pe undeva paharul de vin pe care îl cauți?

Trase adânc aer în piept. Acest comentariu îl atinse, dar refuză să îi permită să câștige acest război al cuvintelor.

– Sunt sigur că bucătarii ți-ar aduce niște prăjituri. De ce nu te duci să le ceri?

– Nu scapi așa ușor, Upton! Oricum, sunt curioasă.

Întoarse încă o carte.

Garrett se trase de un buton în mod foarte teatral.

– Curioasă? În legătură cu mine? Sunt sigur că glumești. Fie asta, fie te-ai lovit de curând la cap. Ai căzut ieri, în timp ce exersai tirul cu arcul? Unde este doamna Bunbury când ai nevoie de ea?

– Recunosc că mă dezgustă pe cât te dezgustă și pe tine, dar da, sunt curioasă, și nu m-am lovit deloc la cap, replică ea.

Garrett își întoarse capul spre ea și zâmbi.

– Nu mă ține în suspans. Spune-mi! Cum anume te-am făcut eu curioasă, domnișoară Lowndes?

Ea rămase concentrată asupra pasienței.

– M-ai făcut curioasă, Upton, prin refuzul tău categoric de a discuta despre doamna Langford. Și mai este mica problemă a venirii ei la aceste serbări, deși abia dacă poate spune că o cunoaște din vedere pe Cass. Și, în ultimul rând, felul ostentiv în care doamna Langford a flirtat cu tine în timpul cinei, deși îndrăznesc să spun că asta mă dezgustă cel mai tare.

Garrett reuși să ridice din umeri.

– Refuzul de a discuta despre doamna Langford? Nu știu la ce te referi.

– Nu știi, Upton? Ai schimbat subiectul destul de des. Spune-mi, de ce crezi că a venit?

– Sunt sigur că nu știu. M-am gândit că poate este prietenă cu Cassandra.

– Eu sunt sigură că știi. Și știi că nici măcar nu a mai văzut-o Cass înainte de dimineața asta.

El se sprijini de perna de pe peretele din spatele lor și își încrucia gleznele, făcând eforturi să pară nonșalant.

— Ai citit prea multe romane, domnișoară Lowndes. Te-ai lăsat condusă de imaginație. Doamna Bunbury este o însoțitoare prea puțin severă.

— Nu este posibil să citești prea multe romane, Upton, și nu pot decât să sper să fiu condusă de imaginația mea.

— Dar de ce nu îmi spui tu, atunci, domnișoară Lowndes? De ce crezi că a venit doamna Langford?

Domnișoara Lowndes întoarse încă două cărți.

— Am câștigat!

— A existat vreodată un dubiu? replică el cu sarcasmul lui obișnuit.

Jane ridică din nou o sprânceană, dar zâmbetul ei era puțin deconcertant.

— Upton, nu schimba subiectul! Nu am idee de ce a venit doamna Langford tocmai de la Londra pentru a petrece timp în compania ta. Mi se pare complet lipsit de logică. Pe de altă parte însă, mai multe lucruri legate de doamna Langford îmi par lipsite de logică.

Făcu tot posibilul să pară plictisit.

— Spre exemplu?

— Nu ți se pare ciudat că văduva unui soldat mort în război are o guvernantă și o perceptoare, locuiește pe Charles Street și are mai multe cufere decât are Lucy?

Își dresе vocea. La naiba cu domnișoara Lowndes și cu inteligența ei sclipitoare, ca să nu mai pomenim despre curiozitatea ei.

— Nu cred că mă privește pe mine, replică el.

— A, nu?

Domnișoara Lowndes amestecă încet cărțile.

— Pari preocupat de doamna *mea* Bunbury. Mi se pare corect să fiu și eu mai atentă la doamna *ta* Langford.

— Asta este complet ridicol! Doamna Bunbury nu există.

— Tocmai de aceea sarcina mea va fi mai ușoară decât a ta. Domnișoara Lowndes îi zâmbi dulce. Nu am idee de ce a venit doamna Langford aici de la Londra, Upton, dar am de gând să afl.

Capitolul 12

În seara următoare, Jane își privi reflexia în oglinda din dormitor. Văzu un păr negru anost și niște ochi căprui banali. Oftă. Nu ar putea niciodată să fie atât de subțire și de frumoasă precum Lucy sau doamna Langford, indiferent ce ar face. În seara aceasta chiar depusese un efort. Îi permisesese cameristei lui Lucy să o ajute să se îmbrace. Petrecuse mai mult timp pregătindu-se pentru evenimentele serii decât o mai făcuse vreodată pentru un eveniment social. Dar de ce?

Își petrecuse ziua jucând crochet pe gazon cu doamnele, în timp ce domnii practicaseră tirul cu arcul. Doamna Langford fusese oarecum plăcută, deși ocheadele pe care i le aruncase lui Jane de câte ori o observase privind-o erau puțin deconcertante. Femeia își petrecea majoritatea timpului dându-se bine pe lângă Lucy și Cass și încercând să fie prietenoasă. Se părea că dorește să fie plăcută de prietenii apropiați ai lui Upton. Jane se bucura că nu era considerată ca fiind una dintre ei. După-amiază, Jane o lăsase pe văduvă să-și vadă de ale ei, sărise peste ceai și se furișase sus pentru a citi un alt roman.

Dar în seara aceasta... în seara aceasta lucrurile stăteau complet diferit. Părul ei fusese ridicat într-un coc lejer, foarte diferit de obișnuitul ei coc sever. Obrajii îi fuseseră colorați cu o umbră de ruj un roz pal, și chiar îi permisesese lui Lucy să o dea cu puțin parfüm. Jane tușise afectată și icnise de parcă ar fi vrut s-o omoare, dar nu putea spune că era nemulțumită de rezultat. Mirosul de liliac fusese întotdeauna unul dintre favoritele ei.

– Se spune că parfümul acesta îi înnebunește pe domni, zise Lucy zâmbind insinuant. Așa mi-a spus parfümierul.

Jane se holbă la ea.

– În acest caz, mă spăl imediat.

– Nu mai fi atât de bleagă, contracă Lucy, cu o privire ghidușă. Nu vrei să vezi ce rezultate are? Îndrăznesc să spun că nu ți-ar strica să înnebunești niște domni.

Jane își încrucișă brațele peste piept și se încruntă la prietena ei.

– Care domni? Și de ce aș vrea eu să îl înnebunesc pe vreunul? Lucy lăsa sticluta jos și își puse mâinile în șolduri.

– Serios, Jane? Chiar trebuie să purtăm „discuția”? Aveam impresia că știi deja suficient de multe despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie în spatele ușilor închise, dar dacă trebuie să îți explic...

– Nu. Nu. Nu. Mulțumesc mult, se grăbi Jane să relice. Am citit totul pe tema asta și sunt bine informată privind... ă... procedurile. Vreau să spun doar că eu nu am motive să înnebunesc un domn. În seara asta sau în oricare alta.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– Sunt sigură că parfumierul a spus asta doar ca să mă facă să cumpăr o sticluta mai mare. Și a și funcționat, deși nu am nevoie de parfum pentru a-l înnebuni pe Derek, tot ce trebuie să fac este să...

– Ai spus destul, mulțumesc.

Jane abia se abținu să nu-și acopere urechile cu palmele. Din fericire, Lucy își luă sticluta de parfum înnebunitor și ieși făcând cu ochiul și spunând:

– Ne vedem jos.

Acum Jane era singură cu parfumul ei de liliac, cu rochia împrumutată și cu reflexia din oglindă. Oftă pentru a treia oară. Un bal mascat! Nu era nerăbdătoare. Clipi către reflexia ei. Cum o fi oare să fii frumoasă ca Lucy... sau ca doamna Langford? Scoase din săculeț evantaiul pe care mama ei insista să îl ia cu ea peste tot pe unde se ducea. Îl deschise, îl ținu în dreptul feței și flutură din gene peste marginea mătăsii.

„Bună seara, milord. Sigur că vă acord acest dans.”

Chicoti. Asta era pur și simplu ridicol. Fluturat din gene și făcut vânt cu evantaiul. Închise evantaiul și îl băgă la loc în săculeț. Era mai ușor în seara asta. Își lăsase nelipsita ei carte pe noptieră. Îi promisese lui Cass că va fi sociabilă și așa avea să fie, în ciuda însoțitoarei fictive.

Jane se apropie de oglindă și își privi pistruii. Când era mică, încercase să îi spele ca pe stropii de murdărie. Ceilalți copii

o tachinaseră din cauza lor. Acum se estompaseră, devenind mici punctulețe sub ochii ei câprui și mari, dar erau încă prezenți, provocând-o. Amintindu-i că nu va fi niciodată o frumusețe. Oricum nu conta. De parcă faptul că fusese o fetiță grasă nu fusese suficient să îndepărteze alți copii de ea sau să îi îndemne să râdă de ea. „Rotofeie“ era cuvântul pe care îl folosisese mama ei. Slavă cerului că scăpase de surplusul de greutate când devenise o tânără domnișoară. Mama ei se simțise ușurată, dar Jane nu renunțase niciodată la dragostea ei pentru dulciuri și prăjituri. Poate că nu mai era fetița rotofeie care fusese cândva, dar nu avea să fie niciodată ființa subțire ca trasă prin inel, precum Cass, sau să aibă silueta minusculă a lui Lucy. Iar perfecțiunea ca de zeiță a doamnei Langford? Niciodată!

Jane își petrecuse copilăria spunându-și că nu îi păsa că restul copiilor nu doreau să se joace cu ea. Mereu o interesase mai mult să citească, să învețe și să viziteze galerii și muzee, decât să se gătească și să meargă la petreceri. Privi în jos la rochia ei, o creație minunată de un albastru înghețat care o făcea să pară mai... ă... voluptuoasă decât fusese vreodată. Sâniile ei erau pe cale să-și facă propriul debut. Camerista lui Lucy își petrecuse ultimele două zile desfăcând cusături pentru ca rochia să îi vină lui Jane. Pe Lucy fusese puțin lejeră. Pe Jane, arăta oricum altfel. De fapt, efectul era foarte diferit de cel al oricărei alte rochii pe care o purtase ea vreodată. În ciuda aspectului scandalos, Jane nu avea dubii că mama ei ar adora această rochie. Dacă mama ar crede că i-ar da lui Jane o șansă de a atrage în sfârșit un pretendent, cu siguranță ar da-o cu mai mult roșu pe obraz și i-ar sugera un decolteu chiar și mai adânc.

Jane își îndreptă umerii. Se privise în oglindă suficient de mult. Era momentul să plece. Întinse mâna după masca de un albastru asortat, de care îi făcuse rost Lucy. Arăta aproape decadent, cu o pană mare albă într-o parte. Măștile și ochelarii nu făceau pereche bună. Jane se privi pentru ultima oară în oglindă și își dădu încet jos ochelarii de pe nas. Clipi în direcția imaginii încrețoșate a pielii roz, a materialului albastru și a părului castaniu reflectate în oglindă. Avea mari probleme cu vederea. Abia își deslușea mâna în fața ochilor fără ochelari.

Se ridică și merse cu atenție către ușă. Cel puțin crezu că este ușa. Era pata mare, maronie și încețoșată de pe perete, care avea punctul strălucitor în mijloc. Nu mergea așa. Trebuia să-și pună ochelarii. Se întoarse repede și îi scoase din sertar. Apoi îi ridică în dreptul măștii cât de bine putu și se îndreptă către sala de bal de jos. Chiar în fața intrării, își scoase ochelarii și îi băgă în săculețul alb de satin care-i atârna de la încheietură. I se părea ciudat cum, fără cartea ei, se simțea timidă, vulnerabilă. Era prima oară când i se întâmpla așa ceva. În seara asta avea să stea, să danseze și să încerce să se simtă minunat. La un bal. Dădu din cap. Oare în cine se transforma?

Cu certitudine că Upton ar avea vreun comentariu impertinent de făcut la adresa faptului că era prima oară când nu ținea o carte în mână. Se încruntă. De ce se gândea tocmai la Upton? Probabil că Upton avea să fie atât de distras de către doamna Langford, încât nici nu și-ar mai aminti de Jane. Ce-i păsa ei?

Upton.

De ce îl provocase seara trecută cu jurământul ei de a afla de ce îl urmărise doamna Langford până aici? În afară de faptul că el o enervase cu o zi înainte, spunându-i cum să își gestioneze viața. Nu era proastă. Știa că intrigile lui Lucy puteau crea probleme. Doar fusese de față la ultimele două, nu? Atât timp cât reușea să țină sub control imaginația lui Lucy, poate aveau o șansă să creeze un scandal mic, simplu, controlat. Dar Upton fusese atât de sigur pe el! Ea dorise să tempereze puțin purtarea lui arogantă. Până la urmă, lui îi plăcea să se amestece altcineva în treburile *lui*?

Gata cu Upton! Jane avea lucruri mai importante asupra căroră să se concentreze, spre exemplu cum să nu se împiedice și să nu cadă în fața unei săli de bal pline cu oameni de seamă din înalta societate. Ridică bărbia. În seara asta toată sala de bal avea să vadă o nouă Jane Lowndes. Una care purta rochii superbe de un albastru înghețat cu decolteuri îndrăznețe, măști de domino cu pană și cocuri elegante, fără cărți și fără ochelari. A doua zi avea să redevină aceeași intelectuală celibatară pe care o cunoșteau cu toții.

Prima care o văzu pe Jane când intră sfioasă în sala de bal fu Daphne Swift. Femeia mai tânără țipă. Chiar țipă!

– Jane, tu ești?

Daphne era un vârtej frumos de mătase galbenă, cu părul auriu prins sus pe cap. Lui Jane îi lăsă impresia unei lumânări aprinse.

– Daphne, tu ești? Nu pot fi sigură fără ochelari.

Urmă râsul cristalin al lui Daphne.

– Da, eu sunt, Jane.

Jane încuviință.

– Foarte bine. Ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai putea îndruma în direcția lui Lucy și a lui Cass.

Daphne râse și o luă de braț.

– Te duc eu la ele.

Cele două meraseră prin mulțime. Jane se bucură mult de ajutor. Iată de ce intelectualele celibatare care purtau ochelari nu se duceau la baluri mascate. Puteau avea loc incidente. Unele jenante, precum a conversa o seară întreagă cu o plantă sau a te împiedica și a te prăbuși peste un duce. Deși credea că Derek Hunt era singurul duce prezent și că ar ierta-o, totuși întreaga idee era plină de pericole. Dar poate că era exact acest gen de scandal de care avea nevoie. Hmm. Nici o grijă. O oportunitate scandaloașă urma să apară la momentul potrivit. Era sigură de asta.

– Jane, trebuie să-ți spun că arăți absolut încântător în seara asta, zise Daphne în timp ce o conducea pe Jane.

Ceilalți oaspeți erau pete încețoșate care treceau pe lângă ea.

– Aproape că nu te-am recunoscut. Nu te-am văzut niciodată atât de... de...

– E vina lui Lucy, replică Jane. Ea mi-a împrumutat rochia și masca. Și mai e și un parfum, dar nu mă întreba despre asta.

– M-am gândit eu că este implicată Lucy, răspunse Daphne pe un ton atotștiutor.

– Lucy este mereu implicată când apar probleme.

Daphne o opri.

– Vor apărea probleme?

Jane oftă.

– Nu văd nici măcar la un pas în fața mea și port o rochie jenant de decoltată. Sunt ferm convinsă că problemele sunt iminente.

Nu avea motive să recunoască în fața lui Daphne că ea căuta un scandal.

Daphne râse și începură să meargă din nou.

O pată cețoasă înaltă se apropie de ele.

– Lady Daphne, zise o voce de bărbat. Arătați încântător în seara aceasta. Cine este prietena dumneavoastră?

Jane mai auzise vocea, dar nu își putea da seama cui îi aparținea. Oh, perfect! Avea să se facă de răs complet în seara asta dacă nu recunoștea pe nimeni. Deși, în definitiv, acesta și era scopul unui bal mascat, nu? Respiră adânc. Mai bine se relaxa. Își puse în gând ca Daphne să o conducă în direcția prăjiturilor mai târziu.

– Nu ar trebui să știți că sunt eu, Lord Owen, răspunse Daphne. Și nu am de gând să dezvălui identitatea frumoasei mele prietene.

Ah, deci era Owen Monroe. Hmm. Dacă reușise să păcălească și cel mai mare crai din Londra, se putea să fie pe cât de încântătoare spusese Daphne.

Urmă râsul lui Owen.

– Nici dumneavoastră nu ar trebui să știți că sunt eu, Lady Daphne, replică el. Foarte bine, păstrați secretul.

Făcu o plecăciune, o siluetă vagă în fața lui Jane, și îi trase mâna spre gură. Doamne sfinte. Buzele lui mângâiară pielea sensibilă a dosului palmei ei. Erau fierbinți chiar și prin mânușa ei. Tresări puțin.

– Pe curând, misterioasa mea doamnă, zise el înainte de a se pierde în mulțime.

Daphne râse.

– Doamne, Jane, tocmai i-ai atras atenția lui Owen Monroe. Nu avea idee cine ești. Singurul crai mai mare pe care îl cunosc eu este căpitanul Cavendish.

– Daphne! De unde știi cuvinte precum crai?

– Știu cuvinte mult mai urâte decât atât, Jane Lowndes, răspunse Daphne râzând.

Jane nu se putu abține să nu zâmbească. Daphne Swift era ca un vulcan. Cass și Lucy îi spusese asta, dar ea nu observase până atunci. Jane o plăcea pe Daphne. O plăcea chiar foarte mult.

– Seara asta o să fie distractivă, dacă îl păcălești până și pe Owen Monroe, adăugă Daphne.

Jane se gândi la cuvintele lui Daphne. Era distractiv, nu? Probabil că așa se simțise Cass toamna trecută când se prefăcuse că este Patience Bunbury. Cass îi mărturisise lui Jane că de fapt se simțise eliberată să se prefacă a fi altcineva. Jucând rolul lui Patience, îi mai spusese Cass, se putuse purta așa cum dorise fără să-i pese de consecințe.

Masca de pe chip și lipsa ochelarilor o făcură pe Jane să se simtă puțin pierdută, dar și puțin cutezătoare, puțin liberă. De parcă în seara asta nu era domnișoara Jane Lowndes, introvertita renumită, ci domnișoara Petrecăreața Purtătoare de Domino și Albastru Înghețat. Iar domnișoara Albastru Înghețat ar putea face orice. Mai ales aflată în grija unei însoțitoare fictive.

Ce mai conta că nu vedea mai nimic? În seara asta, avea de gând să se distreze oricum. Unde erau prăjiturile când aveai nevoie de ele?

Daphne o ajută să navigheze prin mulțime până ce ajunseră lângă două forme vagi care discutau între ele. Recunoscuse vocile celor mai bune prietene ale ei. Lucy era o pată de grenă, iar Cass o pată de roz.

Lucy vorbi prima.

– Iată-te, Jane! Te-am tot căutat. Nu o să-ți vină să crezi câți domni chipeși au venit în seara asta. Căpitanul Swift, adică Swifdon, are prieteni arătoși.

Jane aproape că pufni.

– Chiar că n-o să-mi vină să cred, pentru că nu pot să văd absolut nimic. Nici nu aș fi reușit să vă gădesc, dacă nu mă ajuta Daphne. Din câte pot eu să văd, ar putea la fel de bine să fie cu toții troli.

Cass râse.

– Sărăcuța de tine!

O strânse pe Jane de mână și se întoarse către Daphne.

– Spune-mi și, te rog, fi sinceră: cât de cumplit e coșul acesta de pe nasul meu? o întreabă Cass pe viitoarea ei cumnată.

– Nici nu se observă, răspunse Daphne.

– Mă îndoiesc. Va trebui să mai așezăm un scaun la masă la nuntă pentru a-i face loc, zise Cass.

– Nu e atât de rău, replică Jane. Nici măcar nu îl văd.

– Da, dar tu nu vezi nimic, zise Cass. În legătură cu asta, Daphne, mulțumesc că ai ajutat-o pe Jane să ne găsească.

– Cu plăcere, zise Daphne. Nu arată de vis? I-a atras atenția și lui Lord Owen, spuse ca s-o tachineze pe Jane.

– Owen? se miră Cass. Sigur glumești!

– Mă simt foarte jignită de această remarcă, interveni Jane. Poate că nu văd nimic, dar vă aud foarte bine.

– Îți cer iertare, zise Cass, cu regret în voce. Pur și simplu nu îmi vine să cred că... Ei bine, arăți total diferit față de cum arăți de obicei, Jane. Dar Owen este un...

– Nu e nevoie să îmi explici, replică Jane. Doar nu încercam să îi atrag atenția. Eu vă căutam pe voi, și apoi prăjiturile – în această ordine.

Se auzi râsul cristalin al lui Lucy.

– Când ți-am dat masca mai devreme, am uitat complet de ochelarii tăi. Crede-mă pe cuvântul meu de expertă că sunt mulți domni chipeși aici. Mare păcat că ești o celibatară recunoscută. Lucy oftă de parcă ar fi crezut că e mare păcat. Aș fi mult mai eficientă în a-ți găsi un soț, decât în a-ți convinge părinții să rămâi singură. Mama ta este destul de încăpățânată.

– Crezi că nu știi? replică Jane. Acum, vă rog, mă îndrumați una dintre voi spre masa cu gustări?

– Am să fac chiar mai mult de-atât. Am să te conduc chiar eu acolo, zise Lucy.

Jane presupuse că pata de culoarea pielii care apăru lângă ea era brațul lui Lucy, așa că îl luă și îi permise prietenei sale să o conducă spre prăjituri. Jane salută în direcția generală a lui Cass și Daphne în timp ce se îndepărtă de ele.

– Să nu intri într-un bucluc prea mare, strigă Daphne.

– Da, ar fi bine să îl eviți pe Owen, adăugă Cass râzând. Poate fi destul de fermecător când vrea, sau cel puțin așa am auzit.

Lucy o îndrumă pe Jane spre masa cu gustări, dar se opri brusc.

– Oo, uite-l pe Garrett. Mă întreb dacă el te va recunoaște.

Capitolul 13

Garrett nu ar fi trebuit să îi permită lui Owen Monroe să îl convingă să bea tărie. „Să închinăm în numele fericitului cuplu”, spusese Owen, și desigur că un păhărel se transformase în două și apoi două în trei, și asta pe lângă coniacul pe care îl băuse mai devreme. Garrett bea foarte rar tărie. Detesta alcoolul care se bea din pahare mici. Însă Owen Monroe nu se prea întâlnea cu băuturi care să nu îi placă. Și nici nu exista vreo sticlă de băutură cu care să nu fi făcut cunoștință.

Garrett merita ce i se întâmpla, din cauză că își petrecea timpul cu Owen. Dorise să lămurească lucrurile cu Monroe după pariul de toamna trecută când îl forțase să intre în joc și să pretindă că femeia care se dădea drept Patience Bunbury la serbările lui Lucy nu era sora lui. Owen insistase că nu mai era supărat pe el. Garrett câștigase cinstit atunci, până la urmă, dar bănuise că Owen se răzbuna puțin asigurându-se că Garrett se va trezi a doua zi cu o mare durere de cap.

Băutura era punctul forte al lui Owen. Garrett ar fi trebuit să refuze ultimul pahar. Sau pe celelalte trei dinainte. Trebuia să plece din biroul cu băuturi pentru a-și limpezi puțin mintea. Acum purta o jumătate de mască verde smarald cu costumul său de seară negru și se împleticea către sala de bal din conacul Moreland.

Se rezemă cu o mână de perete și cercetă mulțimea. Al dracului de greu să îți dai seama cine era cine când toți purtau nenorocitele alea de măști. Slavă cerului, Isabella îl oprise mai devreme și își dezvăluise identitatea. Purta o rochie de un roșu rubiniu care era puțin prea... tulburătoare pentru gusturile lui. Se scuzase repede fără a o invita la dans, deși ea bătuse clar apropo că asta-și dorea, și se dusesse în birou unde Monroe îl prinsese în ghearele lui bahice. Măcar Garrett avea atâta minte încât să stea departe de rochia roșie rubinie care se tot mișca în cealaltă parte a încăperii, asaltată de un pluton de însoțitori masculini plini de speranțe.

– Garrett, aici erai! se auzi vocea veselă a lui Lucy.

Își trase mâna de pe perete și se întoarse să își privească verișoara.

– Trebuie s-o cunoști pe prietena mea, domnișoara... Albastră.

Lucy se întoarse într-un cerc larg, în mod clar căutându-și prietena.

– Dar unde a dispărut? Pe cuvânt că era chiar aici.

Garrett zâmbi la verișoara lui.

– Ești sigură că există? Doar nu este ca domnișoara Bunbury, nu? Sau ca *doamna* Bunbury?

Lucy își puse mâinile în șolduri și se încruntă la el.

– Evident că există. Mă duc să o caut și mă întorc. Abia aștept să o cunoști.

Lucy avea un zâmbet care arăta clar că punea ceva la cale, dar în clipa asta, capul amețit de băutură îl preocupa mai mult pe Garrett decât orice intrigă pusese Lucy la cale. Cu certitudine aceasta era încercarea ei deloc elegantă de a-i găsi perechea.

– Bine. Du-te și adu-o! Eu o să fiu... aici.

În partea cealaltă a încăperii, lângă perete, se afla un palmier mare în ghiveci și un scaun. Garrett observase locul mai devreme. Avea de gând să se ducă și să se relaxeze puțin.

Lucy se pierdu repede în mulțime în timp ce Garrett se îndreptă spre palmier. Când ajunsese acolo, își dădu seama cu tristețe că era deja ocupat de o femeie. O femeie care purta o nuanță superbă de albastru și o mască domino asortată.

– Bună seara, zise el, făcând o plecăciune în direcția ei.

– Bună seara, veni răspunsul calm al femeii.

Se întrebă pentru o clipă dacă ea era domnișoara Albastră. În mintea lui, ea era. Garrett mai făcu o plecăciune în direcția domnișoarei Albastre. Sincer să fie, la început arătase ca o pată de culoare albastră pentru el. Dar când își ridică apoi capul și îi luă mâna, îi trezi imediat interesul. Domnișoara Albastră avea ochi căprui-închis, părul castaniu, fin, care îi încadra frumos chipul, un chip frumos din câte putea vedea în spatele măștii ei, și era... ă... bine dotată. Chiar foarte bine dotată. Se forță să își desprindă privirea de la decolteul ei. Dar, oricum, care bărbat cu sânge în vine se putea abține să nu se uite acolo?

– Vă cunosc, domnule? întrebă ea.

Era ceva cunoscut la vocea ei, dar cu țiuitul din capul lui, nu își dădu seama ce anume.

– Nu, nu vă cunosc, și nici dumneavoastră pe mine. Acesta este un bal mascat, nu? Așa ar trebui să fie.

De unde scosese toate prostiile acestea, nu avea idee. Era fermecător. Intenționat. Destul de șocant, mai ales pentru el.

– Atunci presupun că mă bucur să vă cunosc, oricine ați fi, zise ea râzând melodios.

Îi evocă o amintire pe care nu prea reuși să o descifreze în mintea lui încetoșată.

– Plăcerea este de partea mea, milady, replică el cu cel mai curcitor zâmbet pe care reuși să îl afișeze, cel care îl făcuse renumit printre doamnele din Londra.

Domnișoara Albastră deschise gura să vorbească:

– Oh, nu sunt o doamnă, sunt...

– Șșt, zise el cu o voce răgușită, îndrăznind să pună un deget pe buzele ei.

Erau calde și catifelate și... Întrerupse ideea. Mai bine să nu se gândească la asta.

– Ești o doamnă în seara asta. Ești Doamna Albastră.

Îi auzi din nou râsul.

– Prea bine, și tu cine ești? Lordul Verde?

– Îmi place numele acesta. Îmi place foarte mult.

Făcu o plecăciune adâncă, deși cum reușise să se îndrepte după aceea era un mister total.

– Vrei să dansăm?

Probabil că dansul nu era cea mai bună idee, dar cum putea Garrett să reziste apropierei de o femeie atât de fermecătoare, frumoasă și bine dotată?

Își oferi brațul și Doamna Albastră dădu doar din cap și îl acceptă, fără să spună nici un cuvânt. Garrett o trase în brațele lui chiar când începu un vals. Slavă cerului pentru numeroasele lui nopți de beție și distracție din Londra. Știa să danseze și să se prefacă treaz când nu era, deși mai mult în tinerețea lui.

Doamna Albastră era o tânără destul de tăcută, se părea. Mare păcat! Dar nu erau doamnele cele mai frumoase și cele mai tăcute? Cele mai agasante, precum domnișoara Lowndes, erau cele

care nu mai tăceau. Scutură din cap. De ce se gândea la domnișoara Lowndes într-un astfel de moment? Oricum unde era femeia aceea? Cu siguranță, se eschivase, pretinzând că o doare capul, și se ascunsese în bibliotecă pentru a citi o carte. Se uită prin sala de bal. Măcar Isabella era încă în partea cealaltă a sălii, departe de el.

Asta era exact ceea ce îi trebuia, un flirt inofensiv cu o doamnă. Vinovăția simțită față de Isabella și iritarea față de domnișoara Lowndes îl făcuseră să se simtă ciudat. De obicei era șarmant cu doamnele. Șarmant și prietenos, și, fără îndoială, bine văzut de ele. Domnișoara Lowndes era singura femeie căreia părea să îi displacă întru totul compania lui, iar Isabella era singura femeie frumoasă a cărei companie ținea minte să o fi refuzat.

Deși Doamna Albastră nu vorbea, era o dansatoare bună, dar valsul îl făcea să se simtă și mai amețit. Trebuia să se oprească înainte de a învăța această creatură divină direct în masa cu gustări. Asta ar fi nepoliticos.

– Ai vrea să ne plimbăm?

– Să ne plimbăm?

Vocea ei fu acompaniată de o respirație puțin îngreunată. Sentimentul acesta îngrijorător rămase în mintea lui. Mai auzise vocea aceasta.

– Da. Mi se pare că dansul este puțin cam... mult pentru mine în clipa asta, răspunse el.

Ea ezită.

– Unde să ne plimbăm?

– Prin galerie? se oferă el.

O plimbare pe coridorul răcoros de la etaj ar fi putut fi exact ceea ce îi trebuia. Se va prefăca că îi arată portretele de pe pereți și poate îi trecea și beția.

– Prea bine, fu ea de acord plină de mărinimie.

Garrett își strânse buzele ca să nu ofteze de ușurare. Era minunată și plăcută. O combinație încântătoare.

Se opriră și plecară de pe ringul de dans. Garrett își puse mâna pe mijlocul ei și o ghidă din spate afară din sala de bal și înspre coridorul liniștit.

– Pe aici.

Arată spre dreapta unde trecură de un colț și continuă în sus pe scări spre galerie.

– Deci, cunoașteți bine familia Monroe? întrebă doamna.

Se sprijini pe brațul lui puțin cam mult și ar fi putut să jure că se împiedică ușor în timp ce urcau scările. Oare era și ea amețită?

– De fapt, da. Îi cunosc de ani întregi. Am crescut nu departe de aici. Tu de cât timp îi cunoști?

– O cunosc pe Lady Cassandra de la debutul ei în societate. Este minunată!

Încă o senzație familiară, dar o ignoră. Era sigur că ar recunoaște această frumusețe dacă ar fi mai fi întâlnit-o. Alcoolul îi juca feste minții. Fir-ar Monroe să fie!

Când ajunseră la capătul coridorului, Garrett se opri și arată spre portrete.

– Iată-ne ajunși.

– Sunt atât de multe! Deși trebuie să recunosc, nu le văd prea bine. Cine este acela?

Arată înspre un anumit portret.

– Al doilea conte, cred. Este un portret și mai bun al lui în salonul acesta.

Arată spre o ușă aflată mai departe pe coridor.

– Vrei să îl vezi?

Jane nu știu ce să creadă. Mai întâi, străinul chipeș cu masca verde o invitase la dans. Ei bine, părea chipeș, din câte văzuse ea. Apoi o invitase să vadă galeria cu el. Acum, dacă nu cumva se înșela – nu se înșela –, avea impresia că o invita să meargă cu el singură într-un salon. Era mai mult decât scandalos și nepotrivit.

Și era absolut perfect. Dorise să apară un scandal și, iată-l, sub forma Lordului Verde.

Jane tremură. De ce lipsa ochelarilor o făcea să se simtă atât de... scandalos? Poate era din cauză că până atunci nici un domn chipeș nu se arătase interesat de ea? Poate din cauză că până atunci nu simțise nici cel mai mic interes la rândul ei? Dar era ceva legat de acest bărbat înalt și brunet care o făcea să vrea să meargă cu el singură în salon... chiar dacă mergeau doar să vadă un tablou vechi. Nu că nu i-ar fi plăcut tablourile – adora Muzeul Britanic

și petrecea zile întregi acolo, pierzându-se printre exponate, studiind cu atenție picturile lui Rubens și pe cele ale lui Gainsborough. Putea admira un Botticelli ore în șir. Dar se îndoia că un tablou al unui strămoș al lui Cass i-ar putea atrage atenția mai mult de câteva clipe. Unde mai pui că nu putea să vadă nimic în clipa aceea. Nu, Lordul Verde era cel care îi atrăgea atenția.

Cine era? Că va fi sau nu un scandal, ar trebui să îi știe numele înainte de a merge cu el în salon. Nu?

– Mi-ar face plăcere, domnule...

În loc să răspundă, o luă de braț și o conduse mai departe spre salon.

– Așa cum am mai spus: unul dintre avantajele unui bal mascat este că ești deghizat.

Îi zâmbi. Nu putu să vadă decât o urmă albă în ceața care era chipul său, dar nu conta. Omul putea să arate ca un căpcăun, dar părea chipeș, și asta era suficient pentru această seară. Și nu avea el dreptate? Unul dintre avantajele balului mascat era să fii deghizat. Nici ea nu voia să își spună numele, acum că se gândea la asta. Poate că auzise numele de Jane Lowndes legat de cuvinte ca „introvertită“, la fel cum „plăcere“ era legat de cel al prințului regent. De nedespărțit, cele două. Dacă Lordul Verde o presa, avea să spună că o cheamă Bunbury sau Wollstonecraft poate. Da, domnișoara Wollstonecraft. Perfect. Acesta fusese numele ei fals pe care-l folosisese la serbările de toamna trecută. Pentru moment, era mulțumită să rămână complet anonimă.

Lordul Verde deschise ușa salonului. Spațiul era întunecos, cu excepția unei lumini slabe de la o lumânare mică. O conduse lângă intrare și merse să ia lumânarea, aducând-o și închizând ușa. Hmm. Avusese dreptate în privința lui. Chiar încerca să fie singur cu ea. Nu avea experiență la așa ceva. Ce urma? Avea să fie obligată să îl plesnească? Trebuia oare să folosească niște cuvinte ca „Dă-mi drumul, domnule“ sau să amenințe că îl va provoca fratele ei la duel? Asta ar fi scandalos, dar poate puțin prea scandalos. Desigur, nu avea un frate, însă el nu știa asta. Un detaliu nesemnificativ, până la urmă.

– Tabloul este aici, zise Lord Verde, apucând-o de mână și trăgând-o cu blândețe după el.

Jane aproape icni la atingerea caldă a degetelor lui. Simțea căldura și prin mânășă. Poate că nu trebuia să îl plesnească. Poate nu trebuia să se prefacă totuși că are un frate care l-ar provoca la duel. Poate că în schimb putea să... îl sărute. Și asta ar fi scandalos! Chiar scandalos! Ideea făcu să i se pună un nod fierbinte în stomac și undeva... mai jos. Respiră adânc și merse în urma lui.

Se opriră în dreptul unui portret mare al unui bărbat care purta uniformă. Sau cel puțin Jane credea că este un bărbat care purta uniformă. Pete ce păreau a fi epoletii se odihneau pe ceea ce păreau a fi umeri lați și roșii. Tabloul era atât de mare, încât Jane reuși să vadă câte ceva din el, dar stătea mult prea aproape.

– Poate vă dați seama mai bine stând aici.

Se întoarse în direcția vocii Lordului Verde și îl văzu stând lângă o pată de culoare care părea a fi canapeaua din mijlocul încăperii. Se uita în direcția ei și a portretului enorm.

– Dacă nu aș ști că nu e adevărat, milord, aș spune că încercați să mă atrageți pe canapea.

– Nu știi că nu e adevărat, spuse pe un ton care păru a fi mult prea șarmant.

Traversă încet covorul mare spre el și simți că i se usucă gura. Chiar avea să facă asta? Să îi permită acestui străin să o sărute, dacă încerca? Avea atâta curaj? Era atât de Doamna Albastră?

Se așeză, întinzând poalele rochiei pe canapea, dar el le mai strânse și veni mai aproape. Respirația lui caldă mirosea a alcool, dar mirosul lui, un amestec de săpun și ceva care aducea cu frunzele de toamnă, o lăsa fără respirație.

– Și dacă aș recunoaște că încercam? Întrebă el.

Jane era nedumerită.

– Ce încerci?

– Să te atrag pe canapea.

– Aș spune că ai reușit.

Detestă sunetul propriei voci tremurânde. Intelectualele celibatare nu întâlneau situații în care să le tremure vocile. Intelectualele celibatare nu aveau niciodată ocazia să facă schimb de replici inteligente cu domni arătoși – asta dacă nu cumva jocurile ei de cuvinte cu Upton se puneau la socoteală, iar ele erau complet...

Oh, Doamne, iar se gândea la Upton și încă într-un moment ca acesta!

Își împleti degetele de la mâini în poală și se concentrează să nu respire prea rapid. Îi mirosea bine gura? Sau parfumul de liliac acoperea și asta? Of, parfumul de liliac! Uitase cu totul de el. Liliacul funcționa. Doamne sfinte! Dintre toate posibilitățile uimitoare, un tânăr domn chipeș chiar flirta cu ea. Flirta! Cu ea! O străbătu un fior. Desigur că mai citise despre astfel de lucruri. Respiră adânc din nou și se hotărî. Asta era. Dacă făcea lucrurile cum trebuia, poate reușea să primească primul ei sărut și să obțină și scandalul dorit dintr-o singură lovitură. Sigur că sărutul avea să fie în scopuri strict educaționale. Nimic mai mult. Mai întâi trebuia să flirteze cu el. Să flirteze. Să flirteze! Nu îi venea să creadă, nici chiar în timp ce se gândea la asta.

Se aplecă mai aproape.

– Te avertizez, nu sărut domni pe care abia i-am cunoscut și, cu siguranță, nu când suntem singuri în saloane.

– Te avertizez, sunt destul de convingător... și sărut foarte bine.

– Serios? Vocea ei era slabă, ca o șoaptă. Atunci, convinge-mă!

Buzele lui se apropiară de ale ei, uscate, dar hotărâte. Ce urma? Asta era tot?

Apoi gura lui se deschise și se înclină peste a ei, iar Jane uită să mai respire. Doamne, ce făcea bărbatul acesta? Limba lui se înfipse între buzele ei, făcându-i tot trupul să se înfioare. Avea gust de alcool condimentat. Degetele ei se ridicară spre părul lui negru. Maska lui și a ei se atinseră pentru o clipă.

Nu mai simțise niciodată așa ceva. Dorința, fierbinte și intensă, îi străbătu corpul. Sigur era dorință. Citise despre asta. Se și gândise la asta, dacă era să fie sinceră, dar nu o mai trăise. Nu își imaginase că va avea ocazia să o trăiască. Buzele lui le frământau pe ale ei, și apoi limba lui intra din nou în gura ei. Din nou. Era nebună după el. Își încolăci mâinile în jurul gâtului lui puternic și cald. El o strânse la piept. Trupul lui era făcut doar din mușchi tari și reliefați, de-a dreptul masculin. Mâinile lui puternice și calde se ridicară pentru a o mângâia pe obraji, degetele lui mângâindu-i ușor fața. O sărută din nou și din nou, fără

să îi dea drumul, fără să se oprească. Buzele ei erau umflate, fierbinți, ude. La fel și alte părți... părțile de mai jos ale trupului ei. Gura lui se mută și lăasă o cărare umedă înspre urechea ei. Își trecu limba peste lob. Întregul ei corp se cutremură.

– Ușor, șopti el răgușit la urechea ei. Nu am să-ți fac rău.

Ea nu răspunse, doar îi găsi din nou gura, orbește, și ademeni limba lui să intre din nou în contact cu a ei. Se frecă de coapsa lui, oftând ușor, vrând să simtă mai mult, mai mult, mai mult.

Săruturile își încetiniră ușor ritmul și deveniră mai languroase. Limba lui fu înlocuită de senzația de buze calde și puternice pe ale ei. O sărută la colțul buzelor o dată, de două ori, apoi se îndepărtă. Tremura puțin?

La fel și ea.

– Deși mi-ar plăcea să terminăm ce am început, ar trebui să ne întoarcem, milady, zise pe o voce care tremura în mod clar.

Ea nu putu decât să încuviințeze sacadat.

El respiră adânc.

– Verișoara mea s-ar putea întreba unde am dispărut. Mi-e teamă că Lucy va veni să mă caute.

Jane simți o greutate de plumb în piept. Suspină și își ținu respirația.

„Oh, Doamne! Tocmai l-am sărutat pe Upton!”

Capitolul 14

Jane înghiți în sec. Nu numai că tocmai îl sărutase pe Upton, dar îi și plăcuse! Mai rău, era pe cale să îl sărute din nou. Pentru că, deși tocmai spusese că ar trebui să se întoarcă, mâinile lui o trăgeau din nou spre el, iar gura lui o găsi din nou pe a ei.

Era lipsită de minte, de gânduri, de parcă era suspendată în timp, complet incapabilă să oprească vârtejul de dorință în care fusese prinsă.

„Este o nebunie. Este o nebunie. Este o nebunie.”

Își tot repetă cuvintele din nou și din nou, chiar și în timp ce întâmpină fiecare atac al limbii lui Upton cu unul de-al ei, și își lăsa degetele să alunece din nou în părul lui negru și ondulat.

Oh, Doamne. Upton nu era doar chipeș și seducător, dar o înnebunea cu gura lui. Cum de se întâmpla asta?

„Dar este Upton! Este Upton! Este Upton!”

Rațiunea îi spuse că trebuie să îl respingă imediat, însă rațiunea părăsise de mult încăperea aceasta. Tot ce putu face fu să se concentreze asupra senzației respirației lui calde pe mână și pieptul ei, și cum îi intensifica durerea dintre picioare.

– Spune-mi să mă opresc, îi ceru el cu gura lipită de a ei.

– Nu, răspunse ea cu mintea rătăcită, ținându-i încă obrazii în mâini, barba ușor mijită și sărutându-l cu o fervoare care o sperie.

Upton părea să nu aibă idee cine era ea, și slavă cerului pentru asta. Oricum, nu avea să-și mai scoată asta din minte. Își imagină că ar fi mult mai rău dacă el ar ști că era ea și ar respinge-o.

Sau știa și se prefăcea doar că nu știe, la fel ca ea? Nu. Nu putea fi adevărat. Dar cum putea el să nu știe? Nu avea nici un sens. Cel puțin până când își aminti că, doar cu două clipe în urmă, nici ea nu-și dăduse seama că este el. Vorbise neclar, asta era. De aceea nu îi recunoscuse vocea. Fusesse altfel decât atunci când îi dădea replicile lui tăioase obișnuite. Plus că bărbatul băuse în mod evident. Dumnezeu știa cât de mult. Dar ea ce fel de scuză avea? În clipa aceea își dori să fi băut și ea ceva.

Dorise un scandal? Tocmai se scandalizase singură!

El o trase sub el și se așeză peste ea, genunchiul lui ridicându-se între picioarele ei, iar ea își pierdu din nou mințile. Șoldurile lui apăsară pe locul ei cel mai intim și gura lui o luă în stăpânire pe a ei. Dovada clară a excitației lui o împunse în coapsă. Când mâna lui urcă să îi atingă sânul, trupul îi fu cuprins de un tremur.

– Ușor, șopti el lângă gura ei. Nu am să fac nimic din ce nu vrei să fac.

– Asta este și problema, zise ea cu vocea tremurând.

El râse ușor lângă gura ei.

Era excitant. Excitant? Upton? Oh, Doamne, ce i se întâmpla? Devenise o bestie lipsită de minte și înnebunită de dorință.

Degetul lui mare apăsă ușor pe un sfârc prin materialul gros al rochiei, și Jane își lăsă capul pe spate. Buzele lui îi găsiră pulsul pe gât, iar ea oftă adânc.

– Ești minunată, șopti el. Lasă-mă să-ți dau jos masca.

– Nu!

Cu o putere pe care nu știa că o are, Jane îl împinse și se retrase spre colțul îndepărtat al canapelei și rămase acolo, holbându-se la el cu ochi, fără îndoială, sălbatici, respirând încă greu după săruturile lui.

– Iartă-mă, zise el, respirând greoi și el. Nu am vrut să... Nu trebuie să-ți dai jos masca, dacă nu vrei.

Jane suspină. Răspunsul ei fusese aproape involuntar, dar ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte. Reacția ei furioasă cu siguranță îl va face să se întrebe de ce ținea așa de mult să nu-și scoată masca.

– Nu, nu, se grăbi ea să îl liniștească. Nu este asta... Doar că...

– Te-am speriat, nu?

– Da.

Încuviință. De fapt, se speriasse de ea însăși, dar nu trebuia ca el să știe asta. Chiar acum, acum că era în capătul celălalt al canapelei, și îi reveniseră în creier urme vagi de bun-simț și de decență, trebuia să se concentreze să iasă din această cameră cât mai repede posibil. Cu cât vorbea mai mult, cu cât făcea indiferent ce mai mult, cu atât mai mari erau șansele ca el să îi descopere identitatea. Cu asta nu ar fi putut trăi. Ar fi nevoită să se mute în India, poate chiar mai departe, să uite povestea, în cazul în care Upton descoperea cine era și ceea ce tocmai făcuse.

Trebuia să găsească alt scandal. Nu acesta. Acesta nu era deloc bun.

– Îmi cer scuze, milady, zise el, iar Jane auzi un strop de regret sincer în vocea lui. Nu m-am putut controla. Este cu totul de neiertat și...

– Am fost doi aici, în seara asta, răspunse ea, coborându-și vocea, încercând cu disperare să o deghizeze. Nici unul din noi nu este mai vinovat decât celălalt. Dar este adevărat, ar trebui să

ne întoarcem. Trase din nou aer în piept, tremurând, și adăugă: Chiar acum.

El se ridică, își aranjă hainele și îi întinse mâna.

– Dă-mi voie să te ajut să te ridici!

Dumnezeu s-o ajute, îl luă de mână. Poate din cauza părții din ea care voia să se bucure de ultimul moment al acestui comportament scandalos. Poate partea care știa că un lucru precum acesta nu se va mai repeta. Poate partea care știa că Upton, dacă ar afla cine era ea, nu ar mai fi atât de blând, de amabil și de atent cu ea. Această parte o făcu să se simtă puțin tristă dintr-un motiv pe care nu-l putea descrie.

Însă îl luă de braț și îi permise să o ajute să se ridice în picioare. Înainte de a pleca, el o trase în brațe din nou și o sărută cald pe gât.

– Pentru o seară pe care nu am s-o uit niciodată, Doamnă Albastră.

Gâtul lui Jane se încleștă brusc. Nu putu răspunde.

Nici nu trebuia. Sunetul clanței de la ușa din partea cealaltă a încăperii îi făcu pe amândoi să se întoarcă într-acolo.

– Ce a fost asta? întrebă Jane, făcând ochii cât cepele.

– Nu am văzut pe nimeni, răspunse Upton. Dar să sperăm că, dacă a fost cineva aici, nu ne-a văzut.

Jane își duse pumnul la gură.

– Sau dacă ne-a văzut, să nu știe cine suntem.

Capitolul 15

Jane se trezi cu o durere de cap cumplită. Se tot foise în pat poate ore întregi înainte să adoarmă. Se trezise la fel de agitată și plină de îndoieli. Unde îi stătuse mintea seara trecută? Știuse că era Upton. Știuse! Poate că nu de la început, dar destul timp cât să facă blamabil faptul că nu se abținuse să-l mai sărute. Ceea ce nu putea spune despre el. Evident că el crezuse că ea era o ușuratică misterioasă, dar ea descoperise cine era el și tot îi permisesese să o sărute.

Nu avea nici o scuză. Absolut nici una! Partea cea mai rea era că nu putea decât să spere că Upton nu își va da seama și să realizeze că fusese pasional cu ea.

Ce scuză avea ea? Putea să dea vina pe lipsa ochelarilor? În mod clar asta jucase un rol în incapacitatea ei de a-l recunoaște mai devreme. Oare fusese de vină rochia? Parfumul de liliac? Fir-ar să fie parfumul de liliac! Chiar atrăsese un domn, dar cel mai nepotrivit cu putință. Nu că ar fi existat unul potrivit, dar asta era o cu totul altă problemă.

Se ridică și îmbrățișă perna, strângând-o la piept. Seara trecută îl sărutase pe Upton. Îl sărutase și îi plăcuse.

Unde mai pui că la sfârșit cineva, Dumnezeu știe cine, era foarte posibil să-i fi văzut. După ce își aranjaseră hainele, și Jane făcuse tot ce-i stătuse în putință să-și fixeze agrafele slăbite din coc, ieșiseră din salon. Coridorul era pustiu, însă Jane avusese senzația că acolo mai fusese cineva. Spera să fi fost doar un servitor. Un servitor discret. Foarte posibil exact o astfel de persoană fusese, dar Jane nu putea scăpa de sentimentul că scandalul pe care îl căutase s-ar putea să o fi găsit înainte ca ea să fi avut ocazia să îl planifice așa cum trebuia. Singurul gând care ținea o criză de apoplexie la distanță era faptul că știa că un servitor, chiar și unul curios, indiscret, nu ar fi știut cine este ea în semiîntuneric. Dacă fusese un alt invitat, exista aceeași posibilitate. Poate că alesese o seară potrivită pentru a avea un comportament scandalos. Chiar o seară potrivită.

Respiră adânc, strângând perna mai tare la piept. Cea mai îngrijorătoare problemă dintre cele două care o măcinau acum nu era dacă un servitor o recunoscuse sau nu. Ci să-l împiedice pe Upton să afle că ea fusese femeia pe care o sărutase seara trecută. Și cu acest scop, trebuia să îl trateze pe Upton cu același dezgust abia disimulat cu care îl trata de obicei. Upton nu era prost. Poate că era un crai destrăbălat care seducea tinere femei necunoscute în saloane, dar prost nu era, nu. Nu avea idee cum va reuși, dar trebuia să o facă. Pur și simplu trebuia să o facă. Upton nu trebuia să bănuiască vreodată că fusese ea. Jena, batjocura. Nu ar putea să le supraviețuiască.

Garrett gemu și se întoarse în pat. Lumina soarelui care intra pe fereastră îi spuse că e dimineată, zvâcnetul din cap îi aminti că băuse mult prea mult în acea seară. Mult, mult prea mult. Singurul lucru bun legat de asta era că picase lat și reușise să doarmă toată noaptea. De data asta, nici un coșmar.

Începea să-și amintească evenimentele din noaptea trecută. Băutul cu Monroe, dansatul cu doamna în albastru, faptul că o dusesese sus în salon și... Fir-ar să fie! Nu se purtase ca un domn seara trecută. Ceva legat de mirosul ei, de rochia ei și de... dotările ei se combinaseră pentru a-l face mai mult decât un pic... libidinos. Dar cine era? Cine? Nu existau multe posibilități. Cunoștea mare parte dintre invitații de la serbări. Cel puțin îi cunoscuse până atunci. Venise altcineva la bal? Doamna din seara trecută păruse să fie o femeie din vis. Dimineată își dădu seama că nu trebuia decât să restrângă lista de invitați.

Măcar putea fi sigur că nu fusese Isabella. Părul doamnei misterioase era închis la culoare, dar în mod clar castaniu, și nu negru. Ochii femeii misterioase erau, de asemenea, închiși la culoare, ceea ce o excludea pe Isabella. Oricum, Isabella purtase roșu. Slavă cerului! Nu avea nevoie de o astfel de vinovăție adăugată grămezii cu vârf de pe conștiința lui.

Suspînând, sună după un servitor, și când apără unul, îl rugă pe băiat să îi aducă ceva împotriva durerii de cap. Swifdon jura că e eficientă o băutură oribilă inventată de marchizul de Colton. În dimineata aceasta Garrett ar lua în considerare să bea și urină de cal, dacă asta i-ar ușura bubuiturile din cap. În timp ce aștepta, se lăsă pe spate pe perne și închise ochii, trecând mental prin lista de doamne invitate și scoțându-le repede de pe ea pe cele care nu aveau păr castaniu și ochi căprui. Revăzu cu ochii minții locurile de la cină din urmă cu două seri și scoase fiecare nume de pe listă, unul câte unul.

Daphne Swift era blondă. Isabella avea păr negru. Lucy și Cass nu ar țopăi cu un bărbat într-un salon. Mai erau câteva invitate, blonde, roșcate, brunete, dar nici una cu acei ochi căprui plini de inteligență. Nici una, cu excepția...

Ochii lui Garrett se deschisera larg. Se sprijini cu ambele palme pe saltea și se ridică în picioare în pat, cu capul bubuindu-i

și cu inima bubuindu-i și mai tare. Nu. Nu era posibil. Chiar nu era posibil!

Fir-ar să fie! Dintre toți oamenii. Dintre toate femeile din lume. Făcuse toate acele lucruri, fiecare lucru nepotrivit, de neuitat, cu Jane Lowndes!

Capitolul 16

– Sunt de acord. Nici eu nu aș fi crezut, dacă nu aș fi văzut cu ochii mei.

Lucy merse în spatele lui Cass în timp ce ea se plimba prin fața ferestrelor în stil palladian din salonul de la etaj. În încăpere se simțea mirosul buștenilor care ardeau încet în șemineu și al florilor de primăvară care fuseseră așezate pe o măsuță de una dintre servitoare.

– Nici nu știu ce să spun.

Cass își puse palmele pe obraji și se întoarse, cu tot cu rochia ei de culoarea piersicii. Lucy observă cu un mic zâmbet pe buze că renunțase la prostul obicei de a trage de marginea mânușilor când era agitată.

– A fost Jane, nu? întrebă Lucy, sperând că toată întâmplarea de seara trecută fusese doar un vis.

Cass încuviință, și o buclă blondă îi jucă pe frunte.

– Da. Cu siguranță, ea a fost.

– Și a fost Garrett, nu? continuă Lucy, aranjându-și rochia verde.

– Nu știu cine altcineva ar fi putut să fie. Vorbisem cu Garrett mai devreme. Avea acul acela de lavalieră verde și o mască asortată.

– De asta îmi era teamă.

Lucy se opri din mers și se așeză pe canapeaua cu tapițerie din catifea de culoarea ambrei.

– Nu avem cum să mai evităm subiectul. Am fost martore la faptul că Jane și Garrett s-au furișat pentru a fi împreună.

Cass se încruntă.

– Poate că vorbeau doar despre ceva... ceva legat de nuntă.

– Spre exemplu?

Lucy se trase pe marginea canapelei, sincer interesată.

– Spre exemplu... spre exemplu... of, nu am nici cea mai vagă idee.

– Nu îmi pot da seama despre ce ar putea să vorbească. Abia dacă se pot suporta. *A luat-o de mână, Cass.* Eram sigură că o să-mi sară ochii din cap.

– Aproape că îmi doresc să nu fi văzut. Lumea ar mai fi avut vreo noimă.

Cass trase de cerceul de argint de la urechea ei.

– Mai rămâne un singur lucru de făcut.

Lucy își așază cotul pe genunchi și își sprijini bărbia în palmă.

– Ce anume?

Cass se opri din nou din mers și o privi.

– Va trebui să ne dăm seama ce se întâmplă. Să aflăm detalii.

Cass încuviință.

– Da. Mă duc să o chem pe Jane. O s-o întrebăm.

– Nu. Nu îi putem lăsa timp ca să găsească o scuză. Trebuie să mergem la ea imediat și să întrebăm ce s-a întâmplat. Să o confruntăm direct. Doar așa putem să aflăm adevărul.

Cass încuviință din nou.

– Foarte bine. Hai să mergem!

Bătaia din ușă aproape că o sperie de moarte pe Jane. Oh, Doamne, doar nu era din nou Upton, nu? Venind pentru încă o porție ca aseară? S-ar putea să nu aibă voința de a-i spune să plece. Nu. Asta chiar nu avea nici un sens. Upton nu știa că fusese ea. Nu ar veni la ea la ușă, și se îndoia că până și Upton, deși era un crai, ar bătui pe holuri dimineața în căutare de încă o întâlnire în taină. Foarte bine. Era clar în siguranță să deschidă ușa.

Deși nu puteai fi niciodată prea prudentă.

– Cine este? strigă ea, aranjându-și părul.

– Lucy, se auzi vocea prietenei ei.

– Și Cass.

Jane răsuflă ușurată. Își luă ochelarii de pe masă și îi așază pe nas, apoi se grăbi să deschidă ușa. Se opri în drum ca să se uite

în oglindă. Halatul ei alb era perfect călcat. Părul îi era aranjat. Obrajii nu aveau nici o îmbujorare strălucitoare. Arăta normal. Deloc vinovată.

Ar fi fost mai bine să poată recunoaște în fața prietenelor ei ce se întâmplase. Și ar fi făcut-o. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de Upton. Of! Era un dezastru total. Nici măcar nu îl plăcea pe Upton. Cum Dumnezeu se întâmplase una ca asta?

Se gândi pentru o clipă să le spună lui Lucy și lui Cass, despre un domn necunoscut – se putea preface că nu știa nici ea cine era. Dar renunță repede la această idee în timp ce se îndrepta spre ușă. Le cunoștea pe Lucy și pe Cass. Dacă prietenele ei aflau că avusese o asemenea escapadă cu un domn la serbări, cu oricare domn, nu ar avea liniște până când nu i-ar descoperi identitatea. Plus că i-ar pune o grămadă de întrebări despre cum arăta și ce purtase, și totul s-ar afla destul de repede. La serbări nu erau decât vreo douăzeci și patru de domni în total. Douăzeci și patru, și cel cu care se întâmplase să împartă ea un moment de pasiune fusese Upton. Scutură din cap.

– Ești acolo, Janie? se auzi vocea nerăbdătoare a lui Lucy.

– Vin acum, răspunse Jane pe cel mai normal și nevinovat ton al ei.

Trebuia să se poarte ca și cum seara trecută nu se întâmplase nimic neobișnuit. Dacă Lucy și Cass voiau să afle unde dispăruse, avea să le spună pur și simplu că fusese în bibliotecă și citise. Avea să își ceară scuze de la Cass că nu se purtase ca o persoană de lume. Mai bine să nu fie considerată sociabilă, decât să se descopere că a fost prea sociabilă cu persoana nepotrivită.

Jane deschise ușa și le zâmbi larg prietenelor ei.

– Cărui fapt îi datorez această plăcere atât de matinală?

Lucy și Cass intrară tiptil, de parcă analizau situația, foarte asemănător cu felul în care Doamna Pisică venise prima oară la micul dejun.

– Ne pare rău dacă te-am trezit, Jane, zise Cass. Știu cât de mult îți place să stai până târziu să citești.

Jane scutură din cap.

– Nu este nici o problemă. Eram trează deja.

Lucy își încrucișă brațele peste piept.

– Unde ai dispărut aseară, Janie?

Palmele lui Jane începură să transpire. Le lipi de partea din față a halatului. Știa oare ceva? Nu. Nu puteau să știe nimic. Ea și Upton fuseseră complet singuri. Era sigură de asta. Nu ele fuseseră cele care închiseseră ușa. Se convinsese singură că zgomotul acela fusese doar o închipuire a imaginației ei împovărate de vinovăție. Și, pe lângă asta, numai Dumnezeu știa că, dacă ar fi fost Lucy cea care îi descoperise, nu ar fi plecat în liniște închizând ușa după ea. Ar fi intrat și ar fi cerut explicații. Nu. Lucy nu știa, dar întrebarea ei fusese destul de directă. Vinovăția o făcea pe Jane să se gândească la mai multe lucruri decât trebuia.

– Am fost... în bibliotecă, citeam, zise.

– Citeai? În bibliotecă? se miră Lucy, învârtindu-se încet în jurul ei de parcă era un avocat care își interoga martorul.

Cass rămase tăcută, dar ochii ei luminoși erau ațintiți asupra chipului lui Jane și părea îngrijorată.

– Da.

Jane nu o privi pe Lucy în ochi. Lucy era șireată. Și-ar putea da seama că minte și dintr-o singură privire.

– Muzica de la balul mascat era puțin prea gălăgioasă pentru mine. Îmi pare rău, Cass! Am încercat să stau. Chiar am încercat.

Cass ignoră partea aceea de la final.

– Câte prăjituri ai mâncat seara trecută?

Jane clipi. Își strânse halatul mai aproape de corp.

– Ce legătură are asta?

Cass ridică din umeri puțin.

– De obicei ești interesată de o farfurie cu prăjituri, dar nu am văzut asta aseară.

Jane izbucni și spuse:

– De ce anume mă acuzi, Cass? Că nu mi-a fost suficient de foame aseară?

Lucy încrucișă din nou brațele peste piept și se plimbă de colo-colo pe covor. Expresia de pe chipul ei era plină de suspiciune. Oh, minunat! Bănuiau ceva. Doar nu spusese Upton ceva, nu? Nu. Nu-i cunoștea identitatea. De câte ori trebuia să își amintească asta?

– Deci, nu ai mâncat prăjituri și te-ai dus în bibliotecă unde ți-ai petrecut restul serii citind?

Cu brațele încă încrucișate, Lucy bătu cu degetele de la o mână pe cotul celeilalte.

– Nu am spus că nu am mâncat prăjituri, răspunse Jane, ridicând bărbia. Ador prăjiturile! Am mâncat trei înainte de a mă duce în bibliotecă.

– În bibliotecă?

Lucy se uită la Jane,

– Da, în bibliotecă.

Nu era filosofia ei să rezolve câte o problemă o dată? Asta era tot ce trebuia să facă și acum. Să mintă și să fie fermă pe poziții. Chiar dacă în mod clar Lucy și Cass bănuiau ceva, nu aveau nici o dovadă. Nu aveau, nu? Se duseseră oare în bibliotecă și nu o găsiseră?

– În bibliotecă? repetă Cass.

Jane se gândi la posibilități. Era totul sau nimic. Trebuia să continue cu strategia asta.

– Da, în bibliotecă. Știi unde este biblioteca, nu?

– Sigur că știu unde este biblioteca.

Cass își puse mâinile în șolduri.

– Ai numărat prăjiturile? întrebă Jane, buzele ei tremurând ca să nu izbucnească în râs.

– Ce întrebare ridicolă! răspunse Cass. Sigur că nu am numărat prăjiturile. Ești liberă să mănânci oricâte prăjituri vrei.

– Mă bucur să aud asta, pentru că se pare că voi două mă acuzați de ceva. Poate ceva condamabil care are legătură cu prăjiturile?

– Te acuzăm de ceva? La ce te referi?

Cass își duse mâna la gât, dar era o mincinoasă nepricepută. Era evident că încearcă să facă pe neștiutoarea.

– Cu privire la ce anume te-am putea acuza? interveni Lucy.

– Nu știu, răspunse Jane. Spuneți-mi voi!

Se uitară una la cealaltă, iar Jane o provocă pe Lucy să pună o întrebare suficient de îndrăzneță cât să ajungă la ideea acestui interogatoriu. În mod surprinzător, Lucy cedă prima.

– Pur și simplu am venit pentru a ne asigura că ești bine, Janie. Am fost foarte îngrijorate pentru tine când nu am putut să te găsim aseară.

Jane respiră ușurată.

– Mulțumesc că ați venit să vedeți cum mă simt. Mă simt foarte bine.

Cass veni la ea și o îmbrățișă repede.

– Mă bucur mult.

Lucy se întoarce și miji ochii la Jane.

– L-ai văzut cumva pe Garrett aseară?

Jane își strânse palmele pentru a nu le permite să tremure. Numără până la trei și respiră adânc. Știa ceva. Dar ajunsese până aici, și nu avea de gând să renunțe acum.

– Pe Upton? zise pe cel mai dezinteresat ton posibil. Mă întrebi dacă l-am văzut pe Upton în bibliotecă? Pentru că răspunsul este în mod cert nu. Mă îndoiesc să știe Upton ce anume este aceea o bibliotecă.

Lucy zâmbi ca o pisică.

– Deci nu l-ai văzut deloc pe Garrett?

– Dacă vrei să știi unde a fost Upton aseară, mai bine ai întreba-o pe doamna Langford. Pare să fie foarte interesată de el, deși numai Dumnezeu știe din ce motiv.

O diversiune. De obicei funcționa cu mama ei. Va funcționa și cu Lucy?

În mod clar nemulțumită de răspuns, Lucy deschise gura să spună ceva, dar Cass o bătu pe Jane pe mână.

– Ne vedem mai târziu la picnicul de pe peluză, da, Jane?

Lucy își puse mâinile în șolduri și se încruntă la Cass.

– Da, sigur.

Jane își trecu mâna peste păr.

– Dar cred că mă bag la loc în pat, să mai dorm puțin. O să cobor pe la prânz pentru picnic.

– Odihnă plăcută, zise Lucy peste umăr în timp ce se îndrepta spre ușă, cu Cass pe urmele ei.

Cele două dispărură la fel de rapid precum apăruseră, lăsând-o pe Jane uitându-se în urma lor perplexă. Ce anume știa ele?

Capitolul 17

Garrett fusese chemat. Chemat în salonul auriu unde prezidau Lucy și Cassandra, din câte se părea. Toți invitații, sau cel puțin cei care aveau dorința, aveau să meargă la prânz la un picnic într-o poiană de pe proprietate, la ora douăsprezece. În timp ce majoritatea oaspeților se strâneau pe hol pentru a ieși împreună, un lacheu îi dăduse un bilet care spunea să se ducă imediat în salon să se întâlnească cu Lucy și Cassandra, înainte ca grupul să plece.

Slavă cerului că amestecul acela oribil al lui Colton funcționa-se! Durerea de cap a lui Garrett dispăruse. Senzația de rău de la stomac de acum era cauzată doar de conștientizarea faptului că aseară făcuse niște lucruri cu cea mai improbabilă doamnă din regat. Nu putea decât să sperie că ea nu își dăduse seama că este el. Sau își dăduse seama? Nu. Nu era posibil. În primul rând, era surprinzător ca domnișoara Lowndes să facă vreodată ceva din lucrurile pe care le făcuseră ei în seara trecută. Garrett nu ar fi crezut-o în stare. Nu putea crede nici pentru o clipă că le-ar fi făcut dacă știa că le face cu el.

Deschise ușa salonului auriu și intră. Lucy era la fereastră și se uita afară. Cassandra stătea pe canapeaua de lângă șemineu.

– Garrett, zise Lucy, întorcându-se spre el. Ce chipeș ești astăzi!

El se uită în jos la ce purta. Pantaloni gri, cămașă albă și lavaliere, cizme negre, vestă vișinie. Nimic deosebit față de oricare altă zi.

– Mulțumesc, Lucy.

Se duse la ea și o sărută pe obraz. Apoi se îndreptă spre Cassandra și se aplecă să facă același lucru.

– Cum reziști? îi șopti Cassandrei. Sper că nu te copleșesc emoțiile.

Ea zâmbi și scutură ușor din cap.

– Nu. Sunt chiar bine.

– Excelent!

Îi zâmbi și el, apoi se întoarse spre Lucy.

– Acum, despre ce voiăți voi două să vorbim? Nu pot decât să îmi imaginez. Vă rog, spuneți-mi că nu are nici o legătură cu intriga voastră legată de doamna Bunbury. Refuz să mă implic în asta.

Lucy își încrucișă brațele la piept și se îndreptă el.

– Nu are nici o legătură cu asta. Pur și simplu ne întrebam unde ai dispărut aseară.

Garrett miji ochii la verișoara lui. Știa ceva? Nu. Nu aveau cum să știe.

– Unde am dispărut? repetă el, băgând mâinile în buzunare și încercând să pară relaxat.

– Da, nu te-am văzut la bal de la un moment dat. Te-am căutat, adăugă Cassandra.

– Am băut mult aseară. Grație fratelui tău. Cred că m-am dus în cameră mai devreme decât de obicei.

– Ah, deci te-ai dus la culcare? întrebă Lucy.

– Da, după o vreme, răspunse el.

– Și înainte de asta ce ai făcut? întrebă Lucy.

Obrajii Cassandrei deveniră de un roz intens. Oh, fir-ar să fie! Știa ceva.

– Am... Respiră adânc. Am mers în salonul de la etaj. Mă uitam la portrete.

– Te uitai la portrete în salonul de la etaj? repetă Lucy, făcând „te uitai la portrete” să sune cât se poate de lasciv.

– Da. Am fost chiar fascinat de ele.

Nu era momentul să plece la picnic? Își aranjă lavaliera. Era cald aici. Avea nevoie de aer proaspăt.

– Fascinat de portrete? repetă Lucy.

Deschise gura să spună ceva, dar îl întrerupse Cassandra.

– Ai fost cu doamna Langford aseară?

El ridică din sprâncene. Iisuse Hristoase, asta credeau?

– Ce anume mă întrebi, Cassandra?

Obrajii Cassandrei deveniră și mai roz.

– Vreau să spun, te... te uitai la portrete cu ea?

– Nu.

– Cu cine te uitai la portrete? contraatacă Lucy.

Garrett miji ochii la amândouă.

– De ce sunteți voi două atât de interesate cu privire la ce făceam eu aseară?

Dacă ar fi știut ce anume făcuse și cu cine anume, nu i-ar mai pune aceste întrebări. Era în siguranță.

– Fără nici un motiv, răspunse repede Cassandra, dar ea nu se pricepea deloc să mintă.

Amândouă bănuiau... ceva.

– Lucy, zise Garrett pe un ton de avertizare. Sper că asta nu are nici o legătură cu promisiunea ta de a-mi găsi o soție după ce termini cu orice ai face pentru domnișoara Lowndes. Te asigur că nu am nevoie de nici o soție și nu se întâmplă absolut nimic între mine și Isabella Langford.

Lucy ridică din sprâncene la rândul ei, dar era evident că nu îl credea.

– Promite-mi că vei renunța s-o faci pe pețitoarea în numele meu.

Lucy ridică din umeri.

– Nu am nici o intenție să te cuplez cu doamna Langford. Nici o grijă, dragul meu văr!

– Mulțumesc, zise Garrett. Acum, o să ies pe hol să mă alătur celorlalți la picnic.

– Venim și noi, spuse Lucy, privindu-și mânușile.

– Da.

Cass încuviință repede.

– Bun.

Garrett merse spre ușă cât de repede putu fără să pară că încercă să se grăbească. Nu avea nici un chef să mai răspundă la întrebările acestor două curioase. Nu astăzi.

Respiră ușurat când ușa salonului se închise în urma lui. Ce anume știa? Sau doar bănuiau? Se rugă, sperând să fie totul doar presupuneri din partea lor.

După ce Garrett închise ușa în spatele lui, Lucy se întoarse spre Cass și ridică o sprânceană.

– Tocmai am fost mințite.

Cass respiră adânc.

– Așa pare, da.

– Și nu doar de către Garrett, ci și de către Jane, adăugă Lucy.
– Crezi că este posibil să nu știe nici unul dintre ei cine era celălalt? Purtau amândoi măști, iar Janie nu își purta ochelarii.

Lucy bătu cu un deget pe obraz.

– Presupun că este posibil, dar dacă nu știau, nu s-ar fi străduit atât de mult să ne ascundă întâmplarea. Poate doar Garrett, pentru că nu e genul care să povestească, dar Janie, nu. Janie ne ascunde asta intenționat.

Cass făcu ochii mari cât cepele.

– Doar nu crezi că s-au sărutat, nu?

– Nu știu. Nu-mi pot imagina asta. Dar mă întreb ce anume au făcut împreună după ce s-au furișat. În mod evident, ceva ce nu vor să aflăm nici una dintre noi.

– Poate că le este rușine să ne spună fiindcă am știut mereu că abia se suportă. Doar nu pot recunoaște că s-au văzut în secret!

Cass înghiți în sec.

– Dar nu crezi în mod sincer că...

– Oricât de greu ar fi de imaginat, chiar cred că s-au sărutat.

Cass icni.

– Nu!

– Recunosc că este greu de imaginat. Dar semnele sunt clare. Lucy socotea pe degete: Erau incognito. Au plecat împreună. Au stat singuri o vreme în salonul de la etaj, și nici unul nu recunoaște că au fost acolo împreună.

Cass își puse palmele pe obraji.

– Dar dacă nici unul din ei nu recunoaște, cum vom putea să aflăm ce s-a întâmplat?

Lucy se plimbă prin fața ferestrei, bătându-se cu degetul pe obraz.

– Situația cere un plan, Cass.

– Oh, nu. Nu un plan!

– Ba da. Un plan! Pentru a afla totul, să îi facem să recunoască. Dacă Garrett și Jane s-au furișat împreună și s-au sărutat, nu pot să fie atât de indiferenți unul față de celălalt precum susțin.

– Da, dar... Oh, Lucy, știi ce se întâmplă când pui tu la punct unul dintre planurile tale.

– Da! Lucrurile se rezolvă. Ochii lui Lucy străluciră. Nu cumva ne prăgătim pentru nunta ta? Un eveniment care este urmarea directă a unuia dintre planurile mele?

– Nu te pot contrazice aici, Lucy. Cass își apăsă rădăcina nasului.

– Deja te-ai gândit la planul acesta, nu-i așa?

Zâmbetul de felină al lui Lucy revenise. Își frecă mâinile cu evidentă bucurie.

– Sigur că da, și vom avea nevoie de ajutorul lui Daphne și al lui Owen.

Capitolul 18

Un picnic era ultimul loc unde și-ar fi dorit Jane să fie. Să stai întins pe iarbă, la soare, nu era activitatea ei favorită. Prefera răcoarea liniștită a unei case, o masă și un scaun solid, dar Cass dorea un picnic, așa că de un picnic avea parte. Prin urmare, Jane își puse rochia ei de zi favorită, cea albă cu floricele brodate, și se duse jos.

Adevărul era că Jane stătuse ascunsă. Se ascunsese în salonul din față până ce grupul mare de participanți la picnic se strânsese în foaier și apoi tropăiseră afară spre aleea pietruită din fața conacului grandios. Trebuiau să urmeze poteca spre stânga casei și înspre pajiște. Deși Jane avea de gând să îi însoțească, mai voia și să se asigure că Upton era în fața plutonului, iar ea în spate. Nu putea fi sigură cum va reacționa în prezența lui. Avea nevoie de timp pentru a se gândi, și era mai bine ca la picnic să aibă grijă să stea departe de el.

Pentru a fi în siguranță, se uitase pe geam până când plecase Upton – cu doamna Langford de braț, zâmbind afectată –, observă Jane cu puțină ciudă. Apoi numără până la douăzeci și ieși din salon, pe ușa din față, și păși pe aleea pietruită.

– Janie, aici erai! exclamă Cass în clipa în care ieși.

– Ți-am spus că vin la picnic, răspunse Jane zâmbind și ea. O doamnă trebuie să mai și mănânce, nu?

Își deschise umbrela de soare albă și îi lăsa pe Cass și pe Julian să o ia înaintea ei pe alee. Ziua era frumoasă, iar mirosul ierbii proaspăt cosite și al clopoțelilor plutea în briza discretă.

– Unde este Lucy? întrebă Jane în timp ce se întoarse și auzi zarvă în spatele ei.

Lucy era ultima, cu chipeșul ei soț, ducele, acompaniind-o.

– Ce a durat atât, Lucy? întrebă Cass.

Lucy ridică din umeri.

– Trebuia să... planific niște lucruri.

Jane îi văzu pe Daphne Swift și pe Owen Monroe ieșind din casă. Toți îi urmau pe Cass și pe Julian pe potecă.

Jane nu avu timp să se întrebe ce pusese la cale prietenele ei. Era mult prea ocupată să-și țină privirea ațintită înainte pentru a detecta prezența lui Upton. Dacă el se întorcea, poate se simțea nevoită să sară în tufișuri și să își explice mai târziu acțiunile. Din fericire, Upton rămase mult în față pe parcursul întregii plimbări către pajiște.

Odată ajunși acolo, Jane își dădu seama că picnicul nu va fi chiar cât de rustic pe cât își imaginase ea. Un grup de servitori se agitau în jurul a vreo șase mese mari cu bănci de o parte și de cealaltă a fiecăreia. Tende albe erau desfășurate deasupra lor și fiecare masă avea față de pânză albă și carafe cu vin și coșuri cu pâine, brânzeturi, struguri, căpșune, precum și o varietate de cârnuri feliate.

– Slavă cerului! oftă Jane. Am crezut că va trebui să alung furnici de pe ciorapi.

– Nu fi ridicolă, răspunse Cass. Cine vrea să stea pe iarbă?

– Nu eu.

Jane trase de timp, învârtindu-se fără rost în jur, uitându-se la cerul senin și încercând să fluiera, sperând că Upton și doamna Langford se vor așeza și apoi va putea și ea să-și aleagă un loc cât mai departe de ei. Încercarea îi fu sabotată de Lucy și de Cass care o chemară la masa lor.

– Vino aici, Jane! strigă Lucy.

Jane strâmbă din nas. Upton stătea la doar câțiva pași distanță, prins într-o conversație cu doamna Langford și cu încă

un oaspete. Era prea devreme să își dea seama unde avea să se așeze. Jane nu putea decât să spere că nu la aceeași masă.

– Garrett, ți-am păstrat un loc! strigă Lucy, făcându-i semn vârului ei.

– Fir-ar să fie! înjură Jane în șoaptă.

– Ce-ai spus? întrebă Cass, încruntându-se.

– Nimic.

Jane scutură șervetul în poală cu mult mai multă atenție decât mai acordase vreodată acestei sarcini.

– Este loc și pentru doamna Langford? întrebă Garrett.

Jane coborî privirea și se concentrează asupra șervetului. „Să nu fie loc și pentru doamna Langford. Să nu fie“, se rugă la un Dumnezeu în care nu era sigură că crede.

– Da, sigur. Îi facem loc, veni răspunsul vesel al lui Lucy.

Peste câteva clipe, Jane privi în sus la fața zâmbitoare a lui Garrett Upton, bărbatul cu care împărțise un moment pasional accidental, dar nu prea accidental, seara trecută. Pentru a înrăutăți situația, era extrem de conștientă de cât de chipeș se întâmpla să fie astăzi. Ochii lui erau deosebit de verzi pe fundalul ierbii și al pajiștii, iar părul lui ușor ondulat era puțin dat cu pomadă, ca de obicei. Nu observase niciodată cât de chipeș era. De ce nu? De ce nu realizase ce maxilar puternic avea? Sau cât de drept îi era nasul? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea? Ar fi trebuit să poarte ochelarii seara trecută. Dacă nu ar fi renunțat la ei pentru o mască de domino, acum nu ar fi reflectat în termeni poetici asupra înfățișării lui Upton.

Jane își dresе vocea și își ținu privirea ațintită în poală. Acesta păru cel mai sigur mod de a nu se gândi la buzele ferm sculptate ale bărbatului și la sprâncenele lui negre. Când îndrăzni să tragă cu ochiul, Upton se uită imediat în altă parte. Bău o gură timidă din vinul abia pus în pahar de un lacheu. Nu se mai bucurase în viața ei atât de mult să vadă un pahar de vin.

Doamna Langford întrerupse liniștea stânenitoare:

– Unde ați dispărut aseară, domnișoară Lowndes? Nu v-am văzut după ce am dansat.

Era ceva abrupt în tonul doamnei sau doar i se părea lui Jane?

Jane aproape că își scuiă gura de vin.

– Eu... noi... Adică vreau să spun, eu...

– Jane a fost în bibliotecă să citească, o ajută draga de Cass. Dumnezeu s-o ajute pe Cass! Jane o iubea pe Cass.

– Ah!

Ochii verzi ai doamnei Langford se îngustară.

– În bibliotecă?

Jane se încruntă la femeie, neplăcându-i tonul pe care continua să îl folosească. Chiar deloc.

– Da, în bibliotecă.

– Așa este, adăugă doamna Langford. Aproape uitasem că sunteți intelectuală. Unde altundeva ați fi putut să fiți, decât în bibliotecă?

Jane își aranjă ochelarii. Începuse această întâlnire puțin jenată că stătea în fața lui Upton, dar dacă această femeie avea de gând să fie nepoliticoasă cu ea, urma să îi răspundă cu aceleași monedă.

– Fapt de care sunt extrem de mândră.

Jane îi zâmbi tăios doamnei Langford.

– Sigur, așa cum ar și trebui să fiți, draga de dumneavoastră. Când nu poți găsi un soț, trebuie să profiți din plin de abilitățile intelectuale.

Ochii doamnei Langford erau foarte mijiți.

Jane își încleștă maxilarul și ridică paharul de vin. De ce era femeia aceasta brusc atât de nesuferită cu ea?

– Ciudat! Eu am crezut mereu că, dacă nu reușești să îți folosești deloc abilitățile intelectuale, atunci nu ai ce face decât să te măriți.

– Cine dorește niște pâine? se auzi vocea excesiv de entuziastă a lui Cass.

– Eu! veni răspunsul imediat al lui Julian.

Cass se grăbi să îi întindă viitorului ei soț un coș cu pâine deja tăiată în felii mari, pufoase de către servitori.

– Ei bine, se auzi vocea mătăsoasă a doamnei Langford, încă direcționată către Jane. Poate ați aflat ceva despre cum să atragi atenția unui bărbat în timp ce erați în... ă... bibliotecă aseară? Sunt cărți pe tema aceasta acolo?

Cass icni. Lucy își întoarse capul când la Jane, când la doamna Langford. Garrett își privi cu atenție paharul. Julian și Derek se foiră la locurile lor.

– Nu aș avea de unde să știu, răspunse Jane mieroasă. Dacă ar exista o astfel de carte, aș fi complet neinteresată de ea.

– Nu v-a plăcut niciodată un bărbat?

Jane își strânse buzele. Ceva din privirea încrezută a doamnei Langford o făcu să creadă că știa ceva. Sau că bănuia. Acum douăzeci și patru de ore, Jane ar fi putut spune „nu” fără muștrări de conștiință, dar având în vedere că seara trecută fusese sărutată pentru prima oară... și nu numai, nu mai era în stare să se poarte cu superioritate.

Din nou, Cass, draga de ea, interveni în ajutorul ei.

– Jane e o intelectuală confirmată. Nu o interesează căsătoria.

– Păcat! Doamna Langford luă o bucată de pâine din coșul care ajunsese la ea. Puse felia pe farfurie. Căsătoria poate să fie foarte plăcută, dacă este realizată cu partenerul potrivit. Se întoarse către Upton și flutură din gene. Nu credeți, domnule Upton?

Upton își dresе vocea.

– Ținând cont că sunt burlac, doamnă Langford, nu aș avea de unde să știu.

Jane ascunse zâmbetul provocat de răspunsul lui în spatele paharului de vin, dar în sufletul ei jubila. Ce îndrăzneală pe femeia aceasta! Ce avea de gând Upton, aducând această persoană odioasă în mijlocul lor? Nu avea cum să îi facă plăcere compania ei, nu? Oh, nu! Nu făcuse asta... Doar nu crezuse că ea fusese doamna Langford seara trecută, nu? Lui Jane i se puse un nod în stomac și rămase acolo ca o piatră grea și tăioasă. Se uită în sus și prinse privirea lui Upton mutându-se din nou din direcția ei.

– Sunt destul de sigur că o căsătorie este foarte plăcută, zise Julian, cu o sclipire în privire în timp ce lua mâna lui Cass și îi săruta dosul palmei.

Cass îi zâmbi radioasă.

Derek își strânse brațul în jurul lui Lucy.

Jane se surprinse ținând în frâu... lacrimi, în mod surprinzător. Nu că nu se gândise niciodată la căsătorie, că nu o luase în considerare. Fiind o femeie tânără, fusese chiar înclinată să vi-seze cu ochii deschiși, să se întrebe cum ar fi ca un străin chipeș

să o facă să plutească, să i se spună că este frumoasă, să se îndrăgostească. Aceste lucruri nu erau pentru ea. Prefera solitudinea în locul petrecerilor, cărțile în locul zorzoanelor. Era banală și lipsită de eleganță, nu rafinată. Nu semăna deloc cu prietenele ei superbe, Lucy sau Cassandra. Jane nu avusese niciodată un pretendent. Nici măcar unul. Nici măcar vreo urmă de unul, nici măcar o urmă vagă.

Aseară Upton îi spusese că era superbă. Oare vorbise serios? Sau asta spuneau craii tuturor doamnelor cu care aveau întâlniri secrete în saloane? Faptul că îi spusese că este superbă o făcuse să îl respingă mai mult decât cererea de a-și da jos masca. Nu avea cum să o spună serios. Nu era adevărat. Nu era superbă. Ideea că o mințise într-un asemenea mod, că orice bărbat ar minți o femeie în asemenea mod, o făcuse să înghețe pe dinăuntru.

Era plinuță și comună. Ei bine, poate nu chiar plinuță, acum nu mai era, dar în mintea ei avea mereu să fie plinuță. Iar faptul că avea o înfățișare comună, asta nu avea să dispară niciodată. Poate cu masca pe jumătate din chip și cu marea cantitate de alcool pe care în mod evident Upton o băuse aseară, se amăgise pe moment că era cu o femeie frumoasă. Dar nimic din ce se întâmplase aseară nu fusese adevărat. De aceea nu le spusese nimic lui Lucy și Cass despre asta. De aceea nu putea permite niciodată ca Upton să afle că fusese ea. Nu era vorba doar despre posibila jenă. Era din cauză că era doar o închipuire a ei sau poate că ar fi putut la fel de bine să și fie.

Garrett se uita în altă parte de fiecare dată când domnișoara Lowndes... Jane – acum că o sărutase până la limita nebuniei seara trecută, trebuia să se gândească la ea ca fiind Jane – îl privea. Începu să simtă că este evident ce face și că ea observase. Jane era inteligentă. Poate își dăduse deja seama că fusese el atunci. Nu se putea uita la ea. Dar o făcu. Din nou. De parcă privirea lui era atrasă de ea. Voia să o vadă, să o vadă cu adevărat. Înainte nu fusese deloc atent la aspectul ei. Fusese doar domnișoara Lowndes, prietena lui Lucy care îl înnebunea puțin cu atitudinea ei de atotștiutoare și cu obiceiul de a glumi pe seama lui.

Acum nu se putea gândi decât la părul ei bogat, la mirosul parfumului ei. Liliac. De ce trebuise să fie de liliac? Locul acela micuț, imediat de sub bărbia ei, care avusese un gust atât de al dracului

de dulce. Iisuse, ce îl apucase? Nevoia de a-i smulge ochelarii, de a-i scoate agrafele din păr, de a-i privi chipul și de a o vedea pe femeia cu care fusese în seara trecută era aproape de nestăpânit. Dacă ar fi fost singuri, dacă nu ar fi fost la o masă plină de oameni și în aer liber, poate că ar fi făcut-o. Cum ar reacționa domnișoara Lowndes dacă ar îndrăzni?

Încercă să se concentreze asupra mestecatului și înghițirii mâncării. Cumva, asta devenise o sarcină dificilă. Ziua era deja una nebună, nebună de tot. De ce era Isabella atât de rea cu Jane? La început, bănuia că Isabella fusese la fel de deranjată de atitudinea lui Jane pe cât fusese și el mereu. Jane nu se retrăgea dintr-o luptă, iar Isabella simțise pe pielea ei cât de ascuțită era limba lui Jane. Dar nu se putu abține să nu o admire pe Jane când o înfruntă pe Isabella. Chiar nu o privea deloc pe acea femeie de ce alegea Jane să rămână nemăritată. Și el avusese mereu aceeași preferință, și simțea un fel de apropiere de ea. Nu ar fi trebuit să își facă griji. Jane lansase cu promptitudine o serie de replici care, fără îndoială, o făcuseră pe Isabella să creadă că ar fi mai bine să nu o provoace pe domnișoara Lowndes la un duel verbal în viitor.

Avusese și el destule discuții în contradictoriu cu ea, și pierduse adesea. Zâmbi în sinea lui și o privi încă o dată. Ea se întoarse să-i spună ceva lui Owen Monroe, care întâmplător era așezat lângă ea, din nou. Nu observă cum Garrett o studie încet. Astăzi purta o rochie albă care nu scotea în evidență dotările ei substanțiale. Era genul de îmbrăcăminte pe care o purta de obicei. Când Dumnezeu își luase ea rochia aceea albastră pe care o purtase seara trecută? O transformase.

Garrett luă o gură mare de vin din pahar și o privi peste marginea paharului. Mormăi în barbă. Owen Monroe stătea puțin cam prea aproape.

Capitolul 19

Când îl găsi Cassandra în seara aceea, chiar înainte de cină, Garrett stătea singur în bibliotecă citind, ținându-și picioarele

încălțate cu cizme pe o otomană. Urma o cină și un dans – nu un bal, insistase Lucy, doar un dans. Oricum Garrett nu era nerăbdător.

– Garrett, aici erai! Acesta este ultimul loc în care m-aș fi așteptat să te găsesc, zise Cassandra, cu un zâmbet luminos pe chip.

Părul ei blond era prins și purta o rochie de culoarea lavandei, frumoasă, cu perle la gât.

Garrett se ridică imediat și făcu o plecăciune.

– Nu îi spune domnișoarei Lowndes. Ar putea periclita proasta părere pe care o are despre mine și despre obiceiurile mele în privința cititului.

– Nu îi spun dacă nu îi spui nici tu, zise Cassandra pe un ton conspirativ.

– De acord, răspunse el.

Cassandra merse spre el și se așează pe canapeaua din fața lui.

– Interesant că o menționezi pe Jane, deoarece... zise Cassandra trăgând de o mânecă. Deoarece tocmai despre ea voiam să vorbesc cu tine.

Privirea lui Garrett se aținti asupra chipului ei.

– Despre Jane?

– Da.

Cassandra își încrucișă mâinile micuțe și le așează în poală.

– Ce anume în legătură cu ea?

– Voiam să îți spun că... Am aflat că...

Atunci Cassandra roși frumos și se uită în altă parte.

– Da? o încurajă el.

– Am aflat că, ei bine, nu am cum să o spun prea ușor... Cuvintele ei căzură cu o viteză amețitoare. Se pare că Jane este îndrăgostită nebunește de tine.

Garrett rămase cu gura căscată. Nu putu decât să clipească.

– Jane este... Poftim?

Cassandra nu îl privi în ochi. Mâinile îi rămaseră nemișcate în poală.

– Da. Este.

Garrett se ridică și își trecu mâinile prin păr. Merse către șemineu.

– Este de neconceput. Este ridicol! Este de-a dreptul...

– Imposibil? completă Cassandra.

Se întoarse spre ea.

– Da. Imposibil.

Ochii de un albastru-închis ai Cassandrei se ridicară pentru a-i întâlni privirea.

– Mă tem că este foarte posibil, iar noi, Lucy și cu mine, ne-am gândit că ar trebui să știi.

Garrett miji ochii la ea.

– Lucy se înșală adesea cu privire la astfel de lucruri, Cassandra. Știi că era convinsă că sunt îndrăgostit de tine până de curând.

Cassandra ridică o mână în aer.

– Știu. Dar nu este așa de data asta. Acum este diferit. Este chiar confirmat.

– În ce fel confirmat?

Ochii lui rămaseră mijiiți.

Cassandra își dresă glasul. Vorbi ceva mai tare:

– De către Jane.

Mâna lui căzu pe lângă corp, parcă transformată în plumb.

– A spus Jane asta? A spus că mă iubește?

Cassandra își mușcă buzele și încuviință.

– Așa cum am mai spus, eu și Lucy ne-am gândit că ar trebui să știi.

Garrett se sprijini de rama ferestrei; brusc simți lipsa aerului. Parcă fusese izbit de pământ. Se chinui să respire. Nu putea să fie adevărat. Nu putea să fie adevărat. Nu avea nici o noimă.

Dar dacă Jane îi spusese Cassandrei...

Se uită în șemineu fără să vadă nimic și își trecu o mână peste frunte, presând, închizând ochii strâns.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Cassandra.

Nu că ar fi știut ce dracului să facă el acum cu această informație.

Cass se grăbi să iasă din bibliotecă, frământându-și mâinile.

– Pssst!

Lucy îi făcu semn din spatele unei plante în ghiveci de la capătul coridorului.

– Aici.

Cass se uită în spate în ambele părți, ca să se asigure că nu o vedea nimeni ridicându-și poalele, și se grăbi să i se alăture prietenei sale în spatele plantei.

– Ai făcut-o? întrebă Lucy, cu ochii ei diferit colorați sclipind.

– Da. Am făcut-o. Cass oftă. O să mă trăsnească pentru că sunt o asemenea mincinoasă. Merit acest coș de pe nas. Mai merit încă unul pentru ce am făcut. Merit să am toată fața plină de coșuri. Urăsc să mint.

Sprânceană neagră a lui Lucy se ridică, în semn de scepticism.

– Ah, serios? Urăști să minți? După ce te-ai prefăcut că ești Patience Bunbury toamna trecută? Dacă nu te-ai ales cu o față plină de coșuri după asta, nu o să te mai alegi niciodată.

Cass se încruntă fioros spre prietena ei.

– Bine punctat, dar ar fi trebuit să îi rugăm pe Derek sau pe Julian să îi spună această minciună cumplită lui Garrett în locul meu.

– Am mai discutat despre asta, replică Lucy. Derek și Julian nu ar fi fost de acord nici într-o sută de ani. Ne-ar fi ținut o prelegere prin care ne-ar fi explicat de ce nu trebuie să facem acest lucru. Și nu este o minciună cumplită. Nu chiar.

– Poate chiar că n-ar trebui să facem acest lucru, Lucy. Mi se pare greșit să ne mințim prietenii.

– Gândește-te așa! Lucy împinse o frunză de palmier din dreptul frunții. Nu minți, mai mult îi ajuți. Ai văzut cum s-au purtat Jane și Garrett la picnic. Se întâmpla ceva între ei, în mod clar. Pur și simplu îi împingem puțin de la spate. Acum, spune-mi, ce a zis Garrett?

Cass se jucă cu o frunză de palmier.

– A fost chiar șocat, șocat de-a binelea.

– Te-a crezut?

Mai trase o dată de frunza de palmier.

– Cred că am reușit să îl conving, deși a fost cu siguranță sceptic.

Lucy bătu din palme.

– Perfect. Prima fază a planului a mers de minune.

– Dar tu? Cass dădu drumul frunzei de palmier. I-ai spus lui Jane?

Lucy scutură din cap.

– Acum mă voi duce să vorbesc cu Jane. A doua parte a planului va începe în scurt timp. Am numit-o „Mult zgomot pentru nimic“.

Capitolul 20

– Cu siguranță glumești, zise Jane cinci minute mai târziu, în timp ce Lucy stătea pe marginea patului din camera de oaspeți a lui Jane. Nu pot să cred nici măcar pentru o clipă că Upton este îndrăgostit de mine.

– Nici eu nu am crezut, la început, spuse Lucy ridicând nonșalant din umeri. Dar Derek și Julian mi-au spus amândoi același lucru. Aseară, când Garrett s-a îmbătat, a recunoscut în fața lor.

– Atunci e nebun de legat când e beat, replică Jane, dând din cap.

Vocea lui Jane protesta, dar mintea ei era preocupată să întoarcă pe toate părțile aceste vești. Nu putea să fie adevărat. Sau putea? Garrett? Garrett Upton? Crai, amator de jocuri de noroc și depravat, în general, îndrăgostit? De ea? Dacă Lucy i-ar fi dat aceste vești cu două zile în urmă, Jane ar fi răs isteric. Dar astăzi? Astăzi era ziua după ce aproape că fusese devorată de vie de către Upton pe canapeaua din salon de la etaj – și îi plăcuse. Astăzi era ziua când fusese la picnic și îl observase pe Upton privind-o de fiecare dată când ea se uitase la el. Astăzi totul se schimbase, iar povestea lui Lucy nu mai părea atât de neverosimilă.

– Corectează-mă dacă greșesc, Lucy, dar nu era Upton îndrăgostit nebunește de Cass până de curând?

Lucy se strâmbă.

– Ah, în legătură cu asta...

Jane miji ochii la prietena ei.

– Ce e?

– Se pare că m-am înșelat.

Lucy urmări imprimeul cuverturii cu vârfurile degetelor.

– Te-ai înșelat?

– Da.

– Upton nu era îndrăgostit de Cass?

– Nu.

– Nu a fost niciodată?

– Niciodată.

Jane încrucișă brațele la piept.

– Cum de ai făcut o asemenea greșeală?

Lucy ridică mâinile spre tavan și dădu din umeri.

– Era mereu acolo, știi, stând lângă ea și fiind amabil cu ea, și, ei bine, Cass este așa de frumoasă și realizată, și așa că... da, Cass. Am presupus că...

Jane își împinse ochelarii pe nas și încuviință înțeleaptă.

– Asta explică tot. Acum doar presupui, nu? Upton nu este îndrăgostit de mine, cum nu a fost nici de Cass.

– Nu, de data asta sunt chiar sigură.

Lucy încuviință ferm.

Jane miji ochii.

– De ce ești sigură?

– Ți-am spus, a recunoscut el în fața lui Derek și a lui Julian.

Jane privi chipul prietenei sale, ținându-și brațele încrucișate cu încăpățănare la piept.

– Dar ți-a spus el ție?

Lucy nu o privi în ochi.

– Dacă i-a spus lui Derek, e ca și cum mi-ar fi spus mie.

Jane trebuia să admită că asta era corect. Era neîncredătoare, dar până și Lucy, neastâmpărata Lucy, nu ar fi mințit despre așa ceva. Poate ar fi bătut vreun apropo. Poate ar fi dat de înțeles, dar să susțină că soțul ei îi spusese acele cuvinte ar fi cea mai incredibilă farsă pe care ar fi pus-o la cale Lucy.

– Și acum că mi-ai spus, Excelență, ce ai vrea să fac eu cu informația aceasta?

Lucy se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe palme.

– În mod evident, nimic. Până la urmă, ești o intelectuală celibatară confirmată. Dar m-am gândit că ar trebui să știi. În caz că totuși Garrett – o privi atentă pe Jane – se poartă diferit față de tine sau ceva de acest fel. A făcut asta?

– Dacă a făcut ce?

Cuvintele lui Jane erau puțin prea zorite.

– Dacă s-a purtat diferit față de tine.

Jane își trecu încet mâinile peste exemplarul din *Istoria scrierii de mână și a grafologiei* al lui Montague, pe care îl avea pe masă.

– Nu, nu din câte îmi amintesc.

„Oh, ba da, se purtase.” Dar ar muri de rușine înainte de a-i vorbi lui Lucy despre asta.

– Nici un pic? insistă Lucy.

– Nu din câte am remarcat eu.

„Mincinoaso.”

– Foarte bine, atunci. În cazul acesta, presupun că trebuie să te porți ca de obicei și să te prefaci că nu știi. Între timp, ar trebui să discutăm despre planul nostru cu privire la doamna Bunbury și despre cum să i-o prezentăm mamei tale, peste câteva zile.

Jane scutură din cap ca să-și scoată din minte subiectul precedent. În lumina acestor vești cu privire la Upton, planul de a o păcăli pe mama ei nu mai părea la fel de important, dar Lucy avea dreptate. Mama lui Jane avea să apară peste câteva zile și trebuiau să aibă un plan solid până atunci. Prima încercare a lui Jane de a provoca un scandal se terminase cumplit. Ezita să facă o a doua încercare.

– Eu... nu mă pot gândi la un scandal potrivit, bombăni Jane.

– Ne va trebui un plan de rezervă, între timp. Uite ce îți propun eu. Lucy se ridică și își aranjă rochia. Noi trei, tu, Cass, eu, ne vom strădui să o ducem cu vorba pe mama ta. „Vai, dar doamna Bunbury a fost aici acum câteva clipe, nu ați văzut-o? Nu, chiar acum nu este aici, dar am văzut-o mai înainte la masa cu gustări.” Ceva de genul acesta.

Suna a nebunie curată. Dar, până la urmă, mare parte din intrigile lui Lucy sunau a nebunie curată. Aceasta era și frumusețea lor, dar până și Jane trebuia să admită că de obicei funcționau.

– Foarte bine, vom face asta pe rând, fu de acord Jane.

Venise la Surrey acum câteva zile, convinsă că planul cu doamna Bunbury era cel mai complicat lucru din viața ei. Acum nu mai era atât de sigură în privința asta. Nu mai era sigură deloc.

Capitolul 21

Garrett își trecu o mână prin păr. Nu exista decât o cale de a lămuri situația: să o întrebe pe Jane Lowndes chiar el, și gata. Era sau nu îndrăgostită de el? Pentru început, avea să o invite la dans. Familia Moreland organiza o petrecere în seara aceea. Un dans simplu și scurt. Fără măști, fără identități ascunse. Era chiar simplu.

Nu reușise să își scoată din minte ceea ce îi spusese Cassandra mai devreme. Jane Lowndes era îndrăgostită de el? Se putea oare? Era adevărat că fusese destul de... deschisă cu el seara trecută, dar asta fusese când nici unul din ei nu știuse cine era celălalt, nu-i așa? Sau știuse de la bun început? Nu! Nu putea fi așa.

Obosise să se tot întrebe. O va invita la dans, vor discuta și își va da seama din reacția ei dacă era sau nu îndrăgostită de el. Avea să fie destul de simplu. Nu erau femeile îndrăgostite încântate, nu băteau ele din gene și alte asemenea lucruri? Nu și-o putea imagina pe domnișoara Lowndes făcând așa ceva. În mod normal, dacă ar fi făcut așa ceva, probabil că ar fi întrebat-o dacă îi intrase ceva în ochi, dar nu asta era ideea. Ideea era că trebuia să existe un semn, vreo urmă că o femeie este îndrăgostită, un indiciu că domnișoara Lowndes, Jane – de ce îi era atât de greu să se gândească la ea ca fiind Jane? –, era o femeie într-o astfel de situație. Avea să afle cât de curând.

Garrett își îndreptă spatele și respiră adânc, apoi se duse la masa cu gustări unde Jane se învârtea în jurul prăjiturilor.

Purta o rochie de un roz-deschis, care nu era deloc hidoasă. De fapt, îi sublinia silueta. O mai văzuse vreodată în roz până atunci? Fir-ar să fie, situația avea să fie suficient de jenantă și fără să se gândească din nou la silueta ei!

– Domnișoară Lowndes?

Se răsuci pe călcâie și se uită la el, un dumicat mare de prăjitură umflându-i obrazul. Avu privirea unui iepure-de-câmp prins în lațul unui vânător. Frică în stare pură.

Avu finețea să mestece și să înghită înainte de a răspunde.

– Upton, zise, înghițind ultima bucățică. Cu ce te pot ajuta?

El făcu o mică plecăciune.

– Am venit să te invit la dans. Îmi faci această onoare?

Se uită în spate, de parcă se aștepta să fie o altă doamnă acolo.

– Pe mine?

Jane arătă cu degetul spre ea, cu ochii mari.

Lui Garrett îi veni să zâmbească.

– Da, pe tine.

Puse farfuria goală pe masă fără să se uite, împingând-o în spatele ei cu o mișcare din încheietura mâinii.

– Presupun că aş putea să dansez cu tine.

El făcu o altă plecăciune.

– Mulțumesc.

Îi întinse brațul. Jane făcu un pas în față și îl luă de braț. El o conduse spre ringul de dans.

Îi tremura mâna?

Tocmai începu un vals. Le dăduse un bacșiș bunicel muzicanților ca să cânte melodia aceea. Îi oferea ocazia perfectă de a discuta cu Jane.

O învârti.

– Te distrezi?

Din nou păru un iepure prins în laț. Avea ochii mari și chiar tremura.

– Aici? Cu tine?

– La petrecere, în general, zise el.

– Da, sigur că da.

Nu îl privi în ochi. Era un semn că o femeie este îndrăgostită, nu?

– Minți, spuse Garrett râzând. Nu te-ai bucurat de o petrecere nicio dată în viața ta.

Păru să înghită în sec. Alt semn că era îndrăgostită?

– Atunci de ce m-ai întrebat? Fac tot ce pot, Upton. Nu merit niște laude pentru asta?

Îi întâlni privirea de data asta și ochii ei căprui-închis erau luminoși și plini de neastâmpăr. Era chiar fermecătoare, de fapt. Fir-ar să fie! Acum fu nevoit să-și mute el privirea.

Îi zâmbi.

– Ba sigur că meriți. Spune-mi, cum merge planul tău? Ai făcut ceva scandalos în ultimul timp?

Jane clipi privind în sus la Upton. Petrecuse ultimele câteva minute încercând cu disperare să interpreteze tot ce spusese și făcuse. Venise direct spre ea și o invitasă la dans, nu? Nu era prea tipic lui Upton. Sigur acesta era un semn că era îndrăgostit de ea, nu? Nici nu menționase mâncatul de prăjituri. Tot deloc tipic lui Upton. Acum era amabil cu ea și râdea când spunea ceva amuzant, un al treilea semn foarte probabil că bărbatul era îndrăgostit până peste cap de ea.

Situația era dificilă. De ce nu putea fi ceva tangibil, ușor de interpretat, precum scrisul spre exemplu? În ultimul timp aflase multe despre scris. Bunăoară, dacă o scrisoare trimisă cuiva conținea litere mari, spiralate, însemna că autorul era îndrăgostit de destinatar. Ar fi ciudat dacă i-ar cere lui Upton o mostră cu scrisul său? Ar fi, nu? Scutură din cap și se concentrează din nou asupra întrebării lui.

– Ceva scandalos? reuși ea să întrebe pe un ton despre care spera să sune nonșalant.

– Da, scandalul pe care tu și Lucy sunteți hotărâte să îl provocați.

– Ah, ne-am...

Cerule, transpira? Își luă mâna de pe umărul lui și o agită puțin în aer.

– Ne-am gândit la ce opțiuni avem.

— Înțeleg, continuă Upton. Și cum rămâne cu doamna Bunbury?

Jane trebui să se concentreze asupra cuvintelor lui, altfel se gândea la umărul lui. Mai ales la cât de plăcut era să îl simtă sub buricele degetelor ei, chiar și prin mănușă. Bărbatul era surprinzător de musculos, chiar dacă era Upton. Purta un costum de seară impecabil croit, negru, cu vestă de culoarea safirului și o lavalieră albă apretată care părea tentantă în combinație cu urma fină de barbă de pe fața lui, care îi zgâriase pielea fină de pe obraji cu o seară în urmă. Asta, împreună cu mirosul lui amețitor o făceau să i se pară chiar dificil să țină pasul cu discuția.

Trase aer în piept.

— Doamna Bunbury? Da. Am progresat la acest capitol.

— Și ce aveți de gând să faceți? întrebă el.

Jane îl strânse puțin de umăr. Nu se putu abține.

— Lucy spune să o ținem pe mama în suspans purtându-ne ca și cum doamna Bunbury fusese în prezența noastră și a plecat tocmai când a venit mama.

El ridică o sprânceană.

— Chiar așa? Acesta este planul vostru?

— Da. Pentru moment.

De ce trebuia să miroasă Upton atât de bine?

— Serios?

Jane se uită peste umărul lui. De ce trebuia Upton să aibă ochi câprui atât de minunați? Sau, mai precis, de ce trebuise să observe ea că avea Upton ochi atât de minunați? Până acum abia îi băgase de seamă. Deși acum îi pune la îndoială planul, ceea ce era mult mai în stilul lui Upton. Cerule mare! Poate că Lucy se înșelase că ar fi îndrăgostit de ea, iar acum Jane rămăsese blocată gândindu-se la culoarea ticăloasă a ochilor lui.

— Da, răspunse ea încuviințând. Lucy, Cass și cu mine credem că putem susține povestea. Măcar o zi sau două până la nuntă, apoi plecăm la Londra.

Gura lui Upton se lungi într-un zâmbet care o făcu să își dorească să îl sărute. Fir-ar să fie!

— Și cum vei explica faptul că doamna Bunbury nu se întoarce cu tine la Londra? întrebă el.

De ce insista Upton să pună atât de multe întrebări despre doamna Bunbury? Jane abia reușea să se concentreze asupra cuvintelor lui. În schimb, se tot uitase la forma senzuală a buzelor lui. Trebuise Lucy să îi spună ce îi spusese!

– Doamna Bunbury se va îmbolnăvi teribil în seara nunții și va pleca înainte ca mama să apuce să verifice cum se simte.

– Sărmana doamnă Bunbury!

Upton dădu din cap.

Jane ar fi vrut să își treacă degetele prin părul lui des, negru și ondulat.

– Nu-ți face griji! Doamna Bunbury își va reveni.

Deși Jane s-ar putea să nu își mai revină.

Upton zâmbi din nou, arătându-i dinții perfect albi. De când observa ea că dinții lui Upton erau fie perfecți, fie albi?

– Este ridicol, desigur, zise el. Dar tu și Lucy sunteți atât de sigure pe voi. Acesta este secretul ei, nu? Lucy reușește să pună lucrurile în mișcare datorită încrederii complete pe care o are că planurile vor funcționa.

Jane zâmbi, la rândul ei. El se gândea oare că dinții ei erau albi și perfecți? Nu știa dacă sunt perfecți, unul dintre dinții de jos era puțin cam strâmb, dar erau albi. Nu erau?

– Nu știu care este secretul lui Lucy, dar are încredere în ea. Din plin.

Upton oftă.

– Presupun că povestea va avea și mai multă credibilitate dacă îi spun și eu mamei tale că am cunoscut-o pe doamna Bunbury și că este o femeie minunată și potrivită să-ți fie însoțitoare.

Jane clipi la el.

– Ai face tu asta pentru mine?

El îi zâmbi resemnat.

– Am învățat că este o luptă pierdută dacă te împotrivești lui Lucy când s-a hotărât. Fiind un fost soldat, îmi place ca lucrurile să fie în favoarea mea pe câmpul de luptă.

Jane se învârti din nou și din nou, abia auzindu-i cuvintele. Garrett Upton avea de gând să îi facă ei o favoare? Fără să i se ceară? Fără să fie implorat? Oh, cerule! Bărbatul chiar era îndrăgostit nebunește de ea!

Capitolul 22

Isabella Langford nu avea nici o calitate salvatoare, absolut nici una. Poate totuși frumusețea ei, dar frumusețea era trecătoare. Calitatea de a fi nesuferită avea să dăinuie de-a pururea.

Jane o privi pe femeie a doua zi în timp ce oaspeții făcură o plimbară până la lac. Lady Moreland promisese că aveau să găsească bărci disponibile. În sfârșit, singura activitate plăcută de când începuseră serbările. Gata cu picnicurile și balurile. Jane chiar se putea simți bine relaxându-se într-o barcă sub sălciile care asigurau umbra și citind o carte. Luase un roman în săculeț și merse până aici cu toți ceilalți. Purta o rochie de dimineață galbenă, practică. Gata cu rochiile de bal decoltate. Ținuta ei fu completată de o bonetă albă și se simți revenită în elementul ei natural, acela de intelectuală celibatară.

Însă doamna Langford era îmbrăcată ca o ușuratică. Jane o privi pe femeie râzând și zâmbind la fiecare cuvânt pe care îl rostea Upton. De-a dreptul îngreșător. Părul doamnei Langford era prins sus, cu niște bucle negre, fixat cu cea mai mică pălărie pe care o văzuse Jane vreodată, și purta o rochie mică asortată cu pălăria. Rochia era mică în sensul că avea foarte puțin material care să îi acopere pieptul. Era mai potrivită pentru un banchet de clasă mijlocie decât la o ieșire cu bărcile alături de prieteni la o casă din provincie. „Sper să i se ardă pielea de la soare.” Ca să nu mai spună că era o nuanță de roșu țipătoare. Deși Jane trebui să admită că îi punea în evidență culoarea rozalie a buzelor cărnoase ale doamnei Langford.

Până când ajunseră la lac, Upton reușise să scape din ghearele doamnei Langford. Când Jane ridică privirea din cartea pe care încerca să o citească în timp ce se străduia să nu se împiedice, observă că Upton mergea lângă ea, cu mâinile în buzunare.

Se opriră toți la linia de bărci albe proaspăt vopsite care stăteau precum niște rațe grăsuțe pe malul lacului verde și calm.

– Îmi faci favoarea de a mă acompania? întrebă Upton.

Jane își închise repede gura, uimită, apoi o deschise din nou.

– Eu?

– Da.

El zâmbi și făcu un gest larg către bărci.

Jane se uită în jur. Nu exista nici un dubiu. Vorbea cu ea. Săracul prostănac, era cumplit de îndrăgostit de ea. Putea să îi facă onoarea de a-l acompania pe lac din milă.

Jane închise cartea și merse spre o barcă liberă, condusă de Upton.

– Domnule Upton, așteptați-mă!

Vocea stricatei de Isabella Langford răsună în ultima clipă posibilă. Dădu din mână în timp ce veni fuga spre ei.

– Mai aveți loc pentru o persoană?

Văduva nerușinată bătu din gene înspre Upton.

Mai sus de nivelul privirii doamnei Langford, Upton îi aruncă lui Jane o privire agasată.

– Da. Sigur că mai avem loc pentru o persoană.

Jane îi arată aceeași expresie îngrozită. Trebuise să spună asta. Nu ar mai fi fost un gentleman dacă ar fi refuzat. Dar Jane nu avea de gând să fie prinsă într-o barcă împreună cu Upton și cu doamna Langford, dintre toate variantele odioase de parteneri.

– Mă bucur să vă las pe voi doi să ieșiți cu barca. Eu mă duc să le găsesc pe Lucy și pe Cass.

Jane se uită pe mal. Fir-ar să fie! Lucy și Cass deja plecaseră în bărci diferite, conduse de soții lor.

– Prostii, domnișoară Lowndes, veniți cu noi, toarse doamna Langford, cu un triumf malițios pe chip.

Jane se abținu să îi amintească femeii că Upton o invitase pe ea, iar doamna Langford venea, de fapt, în compania lor. Jane se întoarse disperată, uitându-se pe mal. Chiar nu mai avea cu cine să iasă cu barca? Fir-ar să fie, din nou. Daphne ieșise deja cu Owen Monroe, iar Lord și Lady Moreland erau împreună. Jane privi terifiată cum rând pe rând bărcile ieșiră în larg, până când nu mai rămase nici una, cu excepția celei în fața căreia stătea. Upton o privi cu un farmec ștrengăresc pe care Jane ar fi vrut să nu-l observe.

– Nu este nevoie.

Jane se retrase dinspre malul acoperit cu iarbă.

– Am să stau la umbra unui copac. Mă voi simți foarte bine, vă asigur.

Doamna Langford păru nerăbdătoare să accepte scuza și deschise gura pentru a oferi un răspuns cu siguranță potrivit, însă interveni Upton.

Întinse mâna spre Jane.

– Te rog, domnișoară Lowndes, vino cu mine!

Acel ultim cuvânt o convinsese pe Jane. Dacă ar fi spus „vino cu noi“, Jane ar fi refuzat cu certitudine, dar spusese „vino cu mine“, arătându-i clar lui Jane că doamna Langford era în plus.

– Bine, atunci, replică încet Jane.

Dacă alegerea de cuvinte a lui Upton o afectă în vreun fel pe doamna Langford, aceasta nu lăsă să se vadă. Doar zâmbi în felul acela slugarnic al ei și întinse mâna pentru a-i permite lui Upton să o ajute să se urce în barca micuță.

Jane așteptă să se așeze doamna Langford, cu tot cu falsa încercare de a se împiedica și a cădea în brațele lui Upton, lucru la care Jane nu se putu abține să nu-și dea ochii peste cap. Upton își dăduse seama ce făcuse văduva. Acestei femei nerușinate în mod evident nu îi păsa. Jane privi din nou cu jind spre salcia de lângă mal și enumără în minte toate lucrurile care puteau face situația asta și mai neplăcută. Ar putea fi furnici în barcă. Sau șerpi-de-apă. Sau două doamne Langford, nu doar una.

Upton se întoarse către Jane și îi întinse mâna.

– Te pot ajuta?

O spuse într-un mod atât de șarmant, încât pentru o clipă Jane uită că mai era acolo și doamna Langford.

Jane se sprijini de brațul puternic al lui Upton și îi permise să o ajute să se așeze pe banca de lemn din spatele bărcii. Upton făcuse în așa fel încât el să stea în mijloc, cu fața spre Jane. Doamna Langford era cocoțată în capul bărcii, întinzându-și gâtul pentru a-i atrage atenția lui Upton. Jane oftă. Prea bine, poate reușea să suporte o tură sau două de lac și apoi avea să meargă să își facă somnul de după-masă, iar mai târziu veneau prăjiturile. Trebuie să te gândești mereu la partea bună a lucrurilor, nu?

Jane petrecu primele câteva momente în barcă încercând să nu observe cât de bine arăta conturul mușchilor lui Garrett prin

cămașă. Își dăduse jos haina pentru a putea vâsli mai bine. Îi apăruseră niște broboane de transpirație pe frunte, și asta, în combinație cu mirosul lui, cu parfumul lui picant cu care devenise intim familiarizată de curând, o făceau să îi fie insuportabil de cald. Își întoarse capul acoperit de bonetă în altă direcție, încercând să simtă briza slabă ce venea dinspre apă.

Își propuse să le certe pe Lucy și pe Cass că o lăsaseră singură cu Upton și doamna Langford. La ce le-o fi putut sta gândul? Că se va simți bine cu cei doi? Chiar dacă Lucy făcea o încercare nereușită de a-i cupla, nu avea nici un sens ca trei oameni să fie în barcă împreună. Nu era deloc romantic. Nu că și-ar fi dorit să facă lucruri romantice cu Upton. Adică nu din nou. Sigur nu. În mod cert, nu.

– Este o zi frumoasă pentru o plimbare cu barca, zise doamna Langford.

Jane aproape că răsuflă ușurată. Poate că văduva va rămâne la astfel de comentarii plictisitoare, iar Jane ar putea fi lăsată în pace să citească liniștită. Deși nu se putu abține să nu-și ridice privirea la Upton din când în când, doar pentru a încerca să își dea seama dacă el chiar era îndrăgostit de ea și pentru a se mai uita pe furiș la mușchii lui minunați.

– Chiar este, răspunse Upton la fel de inofensiv.

Jane își apropie cartea de nas.

Doamna Langford scoase un geamăt.

– Domnișoară Lowndes, să nu îmi spuneți că aveți de gând să citiți în timpul splendid al unei plimbări cu barca!

Lui Jane nu îi plăcu modul în care femeia rostise cuvântul „citiți”, de parcă ar putea fi înlocuit cu a zgudui copii sau a lovi căței. Nici măcar nu se uită la femeie. Și nici nu lăsă cartea deoparte.

– Ba exact asta am de gând să fac.

– Prostii! Nu îmi pot imagina un mod mai puțin interesant de a petrece timpul, replică doamna Langford. Eu nu citesc decât reviste de modă.

– Oare de ce nu mă surprinde asta? șopti Jane încet, uitându-se pentru o clipă pe sub bonetă pentru a-i arunca văduvei o privire plină de dispreț.

– Ce ați spus?

Doamna Langford se ridică din poziția ei relaxată, ținându-se cu mâinile de lateralele bărcii, poate în încercarea de a găsi o poziție din care să o audă mai bine pe Jane.

– Nu prea cred că răsfoitul revistelor de modă se poate considera citit, dar sună a încercare meritorie, zise Jane. Oricum, acest capitol din această carte este foarte interesant. Sper să mă scuzați că revin la el.

Jane ar fi putut să jure că îl văzu pe Upton abținându-se să nu zâmbească.

– Ce carte este? întrebă el.

Jane ridică brusc capul. Coborî cartea.

– Poftim?

– Ce carte este? repetă el.

– Ce contează? Nu sunt toate la fel de plictisitoare? adăugă doamna Langford pe un ton disprețuitor, încântată de gluma ei.

Jane dădu ochii peste cap, dar se concentră din nou asupra lui Upton și asupra întrebării lui surprinzătoare. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi zis că părea să fie chiar interesat.

– *Misterele din Udolpho*.

Upton încuviință.

– Ah, Ann Radcliffe!

Jane rămase cu gura căscată.

– Ai auzit de Ann Radcliffe?

– Da, am citit de două ori romanul.

– Ann Radcliffe, autoarea?

– Da, autoarea, răspunse el. Ținând cont că Ann este, de obicei, nume de fată, așa am bănuț și eu.

Încă încercând să absoarbă informația șocantă, Jane își aruncă privirea peste umărul lui către chipul bosumflat al doamnei Langford.

– Spuneți-mi că glumiți, domnule Upton!

– Nu doar că l-am citit de două ori, ci am citit și *Idilă în pădure* și *Italianul*. Deși trebuie să spun că prefer *Misterele din Udolpho*.

– Da?

Jane miji ochii la el. Oare glumea? O tachina? Își pierduse mințile? Sau mințea?

– Care este partea ta favorită din această carte?

O ridică.

– Este prima oară când o citești? întrebă el.

– Da, răspunse ea, cu ochii încă mijiți.

– Atunci nu îți spun cum se termină, dar îți spun că sora Agnes s-ar putea să nu fie călugărița dulce care pare a fi.

Jane strânse ochii și mai mult. Foarte bine. Poate că așa era. Dar citise deja una dintre celelalte cărți. Acolo nu o putea păcăli.

– Ce părere ai avut despre *Idilă în pădure*?

– Mi s-a părut că au fost destul de multe încurcăturile la care s-a ajuns, doar pentru a nu plăti o datorie. Ca să nu mai vorbim de soarta biete Adeline. Îmi pare rău de doamnă, mai ales ținând cont de faptul că s-a aflat la mila unor bărbați cumpliți.

Jane își sprijini mâna liberă de marginea bărcii. Lumea se învârtea în jurul ei. Upton, chipeșul, amuzantul Upton, citise operele lui Ann Radcliffe? Și putea emite opinii inteligente pe această temă? Era peste puterile ei de înțelegere.

Și tocmai apărase cumva drepturile femeilor?

– Îmi plac totuși unele cărți, se grăbi doamna Langford să adauge de pe locul ei din fața bărcii.

– Spre exemplu?

Jane nu se putu abține.

– Am citit recent *Secretele unei nopți de nuntă*.

– Aceea este mai mult o broșură, îi atrase atenția Jane.

Refuză să îi spună doamnei Langford că nu doar o citise, ci îi și plăcuse.

Vocea doamnei Langford răsună plină de iritare.

– Nu putem toți să fim devotați lui Shakespeare și lui Ann Radcliffe, precum dumneavoastră, domnișoară Lowndes.

– Mare păcat, zise Jane. Și numele este Radcliffe.

Doamna Langford aproape că răcni la ea:

– Să discutăm despre altceva, vreți? Spre exemplu, despre petrecerile din Londra. Eu, una, abia aștept să înceapă sezonul. Mergeți la balul familiei Hathaway, domnule Upton?

Upton se uită la Jane înainte de a-i răspunde doamnei Langford.

– Da.

Jane își strânse buzele. Gândul la cei doi împreună, la Londra, frumoși și bând șampanie, și dansând, și râzând, și... O făcea de-a dreptul...

Doamne, oare era... geloasă?

Nu. Nu era posibil. Ce gând îngrozitor!

— O să fiți la Londra pentru sezon, domnișoară Lowndes? întrebă doamna Langford.

— Nu și dacă reușesc să scap, replică Jane, cartea revenind sub nasul ei.

— Asta a vrut să fie amuzant? zise doamna Langford, vocea ei devenind clar iritată.

— A vrut, spuse Jane. Deși poate nu pentru dumneavoastră.

Doamna Langford răspunse cu un mormăit:

— Am observat că oamenii care se cred inteligenți se mai cred și amuzanți.

— Dar cum se cred oare oamenii neintelenți și neamuzanți? întrebă Jane, coborând cartea și privind-o pe văduvă de parcă era extrem de interesată de răspuns. Spuneți-mi, vă rog, adăugă.

— Ar trebui să ne întoarcem, interveni Upton. Pare să se apropie o furtună și ceilalți văd că vâslesc spre mal.

Jane își îndreptă atenția către cer. Fusesse atât de implicată în duelul verbal cu doamna Langford, încât nu observase norii cenușii ce se apropiau. Chiar se strângeau deasupra lacului într-o masă gri de rău augur.

Celelalte bărci vâsleau repede către mal.

— Păcat, zise doamna Langford bosumflată.

Da, păcat că văduva nu putea petrece restul după-amiezii lăsându-i replici tăioase în barcă.

Upton vâsli repede către mal. Barca micuță pluti pe apă până ce atinse pământul. Upton se ridică, sprijini un picior pe malul noroios și apoi se aplecă să tragă barca puțin mai aproape de iarbă înainte de a se întoarce să o ajute pe Jane să coboare prima.

Jane îi permise să o ia de mână pentru a o ajuta să stea în picioare pe iarbă.

— Ai grijă, zise ea arătând cu bărbia înspre barcă și doamna Langford. Sunt convinsă că mușcă.

Upton îi oferă un zâmbet sec.

Jane se întoarse să o privească pe doamna Langford. Aceasta se ridicase deja și își ținea cu greu echilibrul în timp ce barca se înclina dintr-o parte în alta.

— Aveți grijă, zise Upton. Dați-mi voie să vă ajut!

Sări după ea, dar fu prea târziu. Doamna Langford, cu tot cu pălăriuța și rochița ei, căzu peste marginea bărcii în apa mică și noroioasă.

— Vai de mine! exclamă ea, și din vocea ei Jane își dădu seama imediat că o făcuse intenționat.

Lucy și Cass veniră repede. Derek, Julian și alții se ocupau de bărci.

— Doamnă Langford! Sunteți bine? întrebă Cass, cu trăsăturile ei ca de porțelan atinse de o îngrijorare sinceră.

— N-are nimic, bombăni Jane în timp ce Upton intră să recupereze femeia din apă.

O ridică în brațe și merse spre iarbă, unde o puse jos și o îmbrăcă în sacoul lui.

— Sunteți bine? V-ați rupt ceva?

— Nu cred... nu, zise doamna Langford pe cea mai falsă voce tristă pe care o auzise vreodată Jane. Sunt atât de neîndemânatică, adăugă văduva pentru a fi sigură că face impresie.

Jane se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Atinse marginea cărții cu buricele degetelor. Măcar nu se udase.

— Stați aici, îi zise Upton doamnei Langford. Am să iau un cal de la unul dintre lachei. Vă duc înapoi la conac.

Lucy și Cass se gudurară pe lângă sărmana invalidă în timp ce Jane se întoarse la cartea ei. *Misterele din Udolpho* erau mult mai interesante decât acest circ.

— Sper că singurele afectate sunt hainele, doamnă Langford, zise Lucy.

— Și mândria mea, spuse simplu doamna Langford, adăugând un oftat dezolat la lista ei de păcate.

Ha! Jane își ținu nasul în carte.

— O să vă curețe una dintre servitoare lucrurile imediat ce ajungeți înapoi la conac și vă schimbați în alte haine, o asigură Cass.

— Mulțumesc mult, Lady Cassandra, zise gudurându-se doamna Langford. Va apreciez mult ajutorul.

– E în regulă dacă vă conduce înapoi Garrett? întrebă Cass.

Jane chiar voia să vadă scena. Coborî cartea și se uită la văduvă. Ochii doamnei Langford se închiseră la culoare și privi în jos, lăsându-și genele să stea ca un evantai deschis peste obraji într-o demonstrație pe care până și Jane trebui să o recunoască drept atrăgătoare.

– Da. Sigur. Este cel mai indicat ca domnul Upton să mă conducă acasă, în această stare precară în care mă aflu.

Ce dracu' voia să însemne asta?

Cass și Lucy schimbară priviri șocate.

Doamna Langford se apropie de Lucy și de Cass, dar Jane reuși să audă ce spune:

– Având în vedere că eu și domnul Upton suntem apropiați. Chiar foarte apropiați.

Lui Jane aproape că îi căzu cartea din mână. O apucă și o strânse bine chiar în timp ce Upton se întoarse lângă ele, ținând calul de dârlogi.

– Haideți să vă duc înapoi la conac, îi zise doamnei Langford.

O conduse pe văduvă de mână și o ajută repede să se suie pe cal. Din poziția ei, în fața lui Upton, doamna Langford îi aruncă un zâmbet triumfător lui Jane.

Jane își împinse ochelarii pe nas.

Upton îmboldi calul cu călcăiele și cei doi plecară. Jane, Lucy și Cass rămaseră privind în urma lor, cu ochii mari.

Jane lăsă brațul ce ținea cartea să cadă pe lângă ea.

– Doamnelor, credeți că în tot acest timp am fost în compania amantei lui Garrett?

Capitolul 23

Când domnii li se alăturară doamnelor după cină în seara aceea, doamna Langford își menținu privirea provocatoare ațintită asupra lui Upton. Jane nu mai suporta să îi vadă. Fusese o proastă să îi spună lui Upton că va afla de ce venise doamna Langford. Fusese absolut evident în tot acest timp! Dacă Jane

nu ar fi permis antipatiei ei pentru Upton, interacțiunii ei scandaloase cu el și apoi suspiciunilor că ar fi îndrăgostit de ea să îi tulbure judecata, și-ar fi dat seama de la început. Upton, nemernicul, reușise să își invite *amanta* la nunta prietenilor lui. Mai rău, o sărutase și pe *Jane*. Oare bărbatul era atât de dominat de instinctele lui primitive, încât nu își putea limita apetitul sexual la o singură femeie în timpul unor serbări? Ce ar zice doamna Langford dacă ar ști că bărbatul cu care trăiește sărutase altă doamnă în salonul de la etaj seara trecută? Era dezgustător să se gândească la asta.

Sigur că nu exista nici o șansă ca Jane să fie cea care îi spune doamnei Langford despre trădarea amantului ei. Jane ar prefera să moară decât să recunoască faptul că ea era cealaltă femeie. Nu. Avea să păstreze secretul murdar al lui Upton.

Ce prostie din partea lui Lucy să spună că Upton o iubea! Absolut ridicol! Cum ar putea să fie îndrăgostit de ea și în același timp să își invite amanta la serbări? Lucy o informase pe Jane că în mod evident Upton își dăduse seama că se îndrăgostise de ea după ce ajunsese doamna Langford, dar toată povestea era dezgustătoare. Dacă așa iubea Upton, atunci Jane nu își dorea iubirea lui.

Cea mai rea parte nu era să realizeze ce depravat era de fapt. Cea mai rea parte era să știe că nu avea nici un drept să fie supărată. Upton nu știuse că pe ea o săruta. Sărutase o străină în timpul unui bal mascat la care fusese beat. Probabil că nici nu se mai gândise la asta. Cu câte femei se cupla Upton? Indiferent de asta, o terminase cu el. Era nevoită să îi suporte compania pe durata serbărilor, dar apoi Jane avea să îi spună răspicat lui Lucy că, dacă voia să mai petreacă timp în compania vărului ei, nu avea decât să facă asta fără Jane.

În mod surprinzător, Upton veni direct spre Jane care stătea pe canapeaua din colț. Se uitase prin încăpere când intrase, ca și cum ar fi căutat-o... pe ea? Doamna Langford se afla în partea opusă a salonului, cu siguranță prefăcându-se față de Daphne Swift. Sărmana Daphne! Părea că biata fată intrase intenționat în vorbă cu văduva.

Jane urmări cu coada ochiului cum Upton se apropie. Se opri la câțiva pași de ea. Își dresе vocea, iar ea își înclină capul ca să se uite la el. Garrett arată spre locul de lângă ea.

– Îmi permiți?

Deschise gura să răspundă, dar chiar atunci Owen Monroe își făcu apariția în spatele lui Upton.

– Mereu ajungi la domnișoara Lowndes înaintea mea, Upton, zise Owen zâmbind.

Upton se întoarse și se încruntă la Owen. Jane ridică sprâncenele. Era oare posibil ca și Owen Monroe să își dorească să petreacă timp în compania ei? Ce era în parfumul acela pe care Lucy i-l împrumutase? Înainte de a coborî la cină Jane se dăduse cu el în spatele fiecărei urechi. Se părea că atrage craii de peste tot. Ce efect puternic avea!

Jane încuviință înspre Upton să ia loc, apoi spuse:

– Lord Owen, te rog să ni te alături.

Upton se încruntă și mai rău. Jane zâmbi mai larg.

– Chiar asta am să fac, replică Owen, ridicându-și coada fracului și așezându-se de cealaltă parte a lui Jane.

Se uită dintr-o parte în alta. Se afla la mijloc între doi bărbați mari și chipeși. De parcă nu era destul corsetul ei cel blestemat.

– Despre ce voiai să îmi vorbești, Upton? întrebă fără să se întoarcă spre el.

Și el se uită la peretele din fața lor.

– De ce crezi că voiam să îți spun ceva anume?

Se întoarse către el și își dădu seama imediat cât de aproape era. Coapsele lor aproape că se atingeau.

– Mi-ai căutat compania deja în cursul a două evenimente. M-am gândit că poate vrei să-mi spui ceva. Altfel, sunt sigură că doamna Langford suferă după compania ta. Poate se aruncă de pe canapea și are nevoie de ajutorul tău să ajungă în dormitor.

Owen pufni în râs.

Zâmbetul încrezător al lui Upton se domoli puțin. Se încruntă la Owen.

– Nu, mă simt foarte bine aici, dar poate că tu ai vrea să petreci niște timp cu doamna Langford, Monroe.

Upton își înclină capul în direcția văduvei.

Owen scutură încet din cap.

– Nu, și eu mă simt bine aici.

Upton respiră adânc și se întoarse în sfârșit spre Jane.

– Foarte bine. Domnișoară Lowndes, permite-mi să îmi cer scuze pentru... pentru unele lucruri spuse de doamna Langford mai devreme.

Jane se uită la el pe deasupra ochelarilor.

– Doar pentru unele dintre cele spuse de ea?

Privirea lui Owen sări de la unul la celălalt, chipul lui arătos fiind plin de amuzament.

Upton își dresе vocea.

– Unele dintre lucrurile pe care le-a spus au fost...

Jane ridică o sprânceană.

– Nepoliticoase? Prostești? Greșite?

– Nepotrivite, termină Upton.

– Și asta, îngădui Jane.

Upton se apropie mai mult de ea.

– Îmi pare rău că a venit cu noi în barcă. Speram să...

– Nici o grijă, Upton! Nu m-aș aștepta la un comportament mai bun de la o „prietenă” de-a ta.

Nici unul dintre domni nu ar fi putut să rateze accentul pe care îl pusese pe cuvântul „prietenă”.

Owen fluieră.

– Primul punct, domnișoară Lowndes.

– Nu este o prietenă de-a mea, mârâi Upton. Este doar...

Jane își păstră zâmbetul pe buze.

– Îmi cer iertare. Aveam impresia că a fost invitată aici în mod special grație mențiunii prieteniei sale cu tine. Mă înșel?

Upton își trecu o mână peste față.

– Asta așa este, dar...

– Două puncte, domnișoară Lowndes, adăugă Owen.

Upton se aplecă și se încruntă la Owen.

Upton începu din nou să vorbească:

– Este mai mult o veche cunoștință decât o prietenă și...

– Deci, o doamnă pe care o cunoști de mai mult de zece ani, o doamnă cu al cărei bărbat ai fost în armată, este o simplă

cunoștință? Vai! Atunci mă îngrozesc să mă gândesc cum m-ai descrie pe mine. Te cunosc doar de patru ani, și asta grație prieteniei mele cu verișoara ta. Eu ce sunt? O străină?

Owen suspină.

– Trei puncte, domnișoară Lowndes.

Upton își încheștă maxilarul și se întoarce brusc către Owen.

– Chiar trebuie să faci asta?

– Da, trebuie, replică Owen râzând. Este foarte amuzant să o privesc pe domnișoara Lowndes făcându-te praf. Vă rog, continuați!

În ciuda vulgarității lui, Jane zâmbi și încuviință spre Owen. În acest caz particular, Owen avea perfectă dreptate. Bun băiat Owen Monroe!

Upton se întoarce din nou către Jane.

– Am vrut doar să îmi cer scuze dacă te-a supărat ceva din ce a spus doamna Langford.

Jane își încrucișă mâinile în poală. Acum își cerea scuze în numele amantei lui? Asta chiar era vulgar.

– M-a jignit, Upton, da, însă, pe de altă parte, simpla ei prezență mă jignește. Dar aș prefera ca scuzele să vină de la doamna în cauză, și ceva îmi spune că asta nu se va întâmpla.

Jane o văzu pe doamna Langford venind spre ei.

– Ah, uite-o că vine! Exact la țanc. Deși mi-a făcut plăcere să mă contrazic cu tine, ca de obicei, Upton, nu am de gând să stau aici și să mai suport veninul ei. Și nici nu am de gând să o privesc prefăcându-se că se împiedică și îți cade din nou în brațe. Așadar, mă duc în bibliotecă, unde pot găsi companie mult mai bună decât doamna Langford, spre exemplu cea a obiectelor neanimate.

– Joc, set, meci al domnișoarei Lowndes, zise Owen.

Jane dădu din cap.

– O seară bună, Lord Owen.

Se ridică, își aranjă rochia și plecă hotărâtă.

– Jane, nu pleca!

În vocea lui Upton simți o notă de vulnerabilitate pe care nu o mai detectase până atunci. Asta o opri. Folosirea numelui ei de botez o opri. Se întoarce încet spre Upton. Owen ridică din

sprâncene. Se pare că folosirea numelui ei de botez de către Upton îl surprinsese și pe Owen.

– Da? zise ea, făcând tot posibilul să pară imposibilă.

– Nu pleca, repetă Upton.

De ce trebuia să arate aproape ca un băiețel? Dar și când era cel mai șarmant, nu putea suporta să îl privească interacționând cu amanta lui, dintre toți oamenii.

Jane se apropie astfel încât doar el să îi audă răspunsul.

– În caz că nu ai observat, Upton, doamna Langford este mult mai interesată de compania ta decât sunt eu. Nu am de gând să concurez cu ea pentru atenția ta. Ca să nu mai spun de cât sunt de dezgustată de relația voastră.

Se încruntă, iar Jane se întoarse chiar când doamna Langford ajunse lângă ei.

Upton o apucă de braț pe Jane.

– Rămâi, o rugă.

– Nu, mulțumesc.

Ea făcu un pas, dar el o trase aproape pentru a-i șopti la ureche. Lui Jane i se făcu pielea de găină pe gât. Încercă să se îndepărteze, dar vocea lui Upton îi vibră de-a lungul terminațiilor nervoase.

– Nu pleca de lângă mine, Doamnă Albastră!

Capitolul 24

Jane nu mai ținea minte cum ajunsese în bibliotecă. De fapt, nu mai ținea minte nici când reușise să se adune, darămite cum fugise, dar cu mai puțin de cinci minute în urmă Upton șoptise apăsător acele cuvinte șocante, iar ea stătea pe spate pe canapeaua din bibliotecă, cu o mână pe frunte, întrebându-se cât de tare se va supăra Cass dacă ar pleca de la serbări înainte ca nunta să aibă loc.

Nu mai putea să dea ochii cu Upton. Niciodată. Pur și simplu nu mai putea. Își făcu o listă în gând. Lucruri pe care nu avea să le facă niciodată: să meargă în Egipt pentru a vedea mormintele

însălmântătoare ale mumiilor, să doarmă afară pe jos cu insectele, să renunțe la prăjituri pentru postul Paștelui și să mai dea ochii cu Upton. Da. O listă foarte bună chiar. Și una plauzibilă. Putea să rămână aici, în bibliotecă, în locul ei fericit. Avea o fereastră cu vedere la biserica din sat, undeva în depărtare, unde urma să aibă loc cununia. Poate Cass i-ar permite lui Jane să vadă nunta din locul ei sigur, de aici. Se puteau aduce prăjituri aici, nu?

Jane își masă fruntea cu dosul palmei și expiră prelung. Când devenise totul atât de complicat? Când îl sărutase pe Upton, atunci. Partea bună în a fi o intelectuală celibatară era că nu făceai niciodată ceva jenant. Partea rea în a fi o intelectuală celibatară era că, atunci când făceai totuși ceva jenant, nu aveai resursele sau experiența ca să te confrunți cu acea jenă.

Foarte bine. Se pusese singură în această situație nefericită. Singură avea să iasă din ea. Câte o problemă pe rând. Nu trebuia decât să se gândească. Gândește-te! Gândește-te! Își dădu ochelarii jos și își frecă ochii.

Zdranc!

Jane tresări.

Ușa bibliotecii se deschise și se închise, trântită puternic. Își puse din nou ochelarii pe nas, se ridică repede și se sprijini de spătarul canapelei. Cine era?

— Jane, ești aici?

Upton. O urmărise. Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne! Nu era pregătită să îl aibă în fața ochilor. Probabil că nu avea să mai fie niciodată pregătită să dea ochii cu el, dar în seara asta sigur nu era. Nu acum.

— Nu, răspunse ea încet.

Se blestemă în gând pentru un răspuns atât de slab.

El veni hotărât spre locul unde stătea ea pe canapea în cealaltă parte a camerei, cu genunchii ridicați la piept. Cizmele lui tropăiră pe podeaua de lemn când se apropie. Ea își presă fruntea de spătarul canapelei, acoperindu-și ochii, cu tot cu ochelari. Urma să fie suficient de jenant să vorbească, darămite să îl mai și privească. Da. Să îl privească avea să fie mult prea mult.

Era slabă că se ascundea, dar în clipa asta pur și simplu nu îi păsa.

Tropăitul cizmelor lui se opri în spatele canapelei.

– Vreau să vorbesc cu tine, zise el, părând și obosit, și puțin supărat. Mai aveam ceva de spus.

Răspunsul șoptit al lui Jane fu înghițit de perna de catifea a canapelei.

– Iar eu am fugit de tine. Mă gândisem că poate înțelegi ideea. El ignoră remarca.

– Trebuie să vorbim.

– Trebuie? Chiar trebuie?

Îndrăzni să îl privească. Oh, nu ar fi trebuit să facă asta. Arăta mult prea chipeș! Purta un costum de seară bine croit, gri-închis, cu vestă albastră de culoarea safirului și cu o lavalieră albă ca neaua care se potrivea cu albul dinților lui. Stătea cu o mână în sold. Pe cealaltă și-o trecea prin părul lui negru, făcând onduleurile să stea ciufulite. Era fermecător. Își ascunse zâmbetul în spatele canapelei.

– Da, zise el simplu. Trebuie.

Ea se ținu de spătarul canapelei cu ambele mâini, degetele ei ținându-se de catifea cu disperare.

– Ai plecat de lângă doamna Langford ca să vii să vorbești cu mine?

– Sigur că da. O amuză Monroe.

Jane își băgă nasul în pernă.

– Cameleonul!

Upton ocoli canapeaua, iar Jane se întoarse încet spre el.

Văzu o carte pe masa din fața canapelei. Disperată, o luă în poală și o deschise repede.

– Îmi pare rău că ai venit tocmai până aici. Nu pot să vorbesc acum, Upton. Sunt foarte acaparată de această carte.

– *Îngrijirea și hrănirea porcinelor?* fu răspunsul lui sarcastic.

Ea întoarse încet cartea pe o parte și citi titlul. Fir-ar! O alegere slăbuță.

– Da. În ultimul timp mi-am dat seama că sunt foarte interesantă de îngrijirea zilnică a porcilor.

– O ții cu fundul în sus.

Mai mult sarcasm.

Ea oftă zgomotos. Nu avea ce să mai facă.

– Chiar și așa...

El îi luă cartea din mâini și o aruncă în cealaltă parte a camerei. Ateriză lovindu-se sonor de peretele opus. Upton stătu în fața ei cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri. I se încordă un mușchi pe maxilar.

– Ba nu. Poate reușești să te ascunzi de lume în spatele drageilor tale cărți, dar nu te vei ascunde de mine. Nu în seara asta.

Jane își duse repede mâna la gât. Se forță să își ridice bărbia și să îi întâlnească privirea. Ochii lui lansau scântei verzi. Urma să-și ia revanșa.

– Foarte bine, Upton. Spune ce-ai de spus!

Își încleștă mâinile în poală.

Garrett rămase cu fața la ea, cu mâinile încă în șolduri. Respira greu. Îi privi chipul.

– Știu că tu erai în salon, seara trecută.

– Da. Ai spus asta deja.

Încercă să își controleze genunchii să nu tremure.

– Ai de gând să negi?

Jane încercă să nu roșească.

– Oricât de mult aș vrea, care ar fi rostul?

– Mulțumesc pentru asta.

Umerii lui se relaxară puțin. Respiră adânc și își lăsă brațele să cadă pe lângă el.

Dorind să îi distragă atenția de la picioarele care îi tremurau, Jane trase de faldurile rochiei verzi.

– Nu îți fac nici o favoare, Upton. Încerc doar să evit să simt mai multă jenă.

– Știai că sunt eu? În seara aceea?

Ea își lungi gâtul ca să se uite la el.

– Te rog, stai jos! Mă neliniștești.

Cum Dumnezeu îi putea răspunde la întrebare?

„Și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.“

Îi răsună în minte versetul din Biblie, bătându-și joc de ea. Oh, știa versetele din Biblie. Poate că nu era de acord cu toate. Sau cu mare parte dintre ele. Dar le știa.

Respiră adânc. Era momentul adevărului.

– Da, am știut că ești tu.

Upton se așază lângă ea pe canapea, aplecat în față, și își sprijini coatele pe genunchi, privind în cameră întunecată.

– Tot timpul?

– Nu. Mi-am dat seama cam pe la jumătate. De aceea nu am vrut să-mi dau jos masca.

Mai respiră o dată. Mai bine îl întreba și ea pe el.

– Tu ai știut că sunt eu?

– Mi-am dat seama a doua zi dimineața. Își plecă ușor capul. Nu știu ce să spun, șopti el.

– Exact motivul pentru care am crezut că nu trebuie să purtăm această conversație, replică ea cu un râset lipsit de umor.

– Jane, eu...

Ea ridică o mână să îl oprească. Fie avea să îi spună că o iubește, ceea ce ea nu prea vedea întâmplându-se, și mai știa că nu putea auzi asta, fie avea să îi spună că fusese o greșeală, ceea ce știa deja. Nu era nevoie să spună nici una dintre cele două variante cu voce tare.

– Nu este nimic de spus, Upton. S-a terminat. Nu trebuie să mai vorbim niciodată despre asta.

El avea ochii mari când se întoarse să se uite la ea.

– Nu mai trebuie să vorbim despre asta niciodată? A însemnat atât de puțin pentru tine? Faci des astfel de lucruri?

O copleși indignarea. Nu mai trase de rochie. Își strânse pumnii pe coapse.

– Tu mă tragi pe mine la răspundere? Nu eu sunt cea care trebuie să își justifice comportamentul. Nu eu mi-am adus amanta la o nuntă!

Upton se schimbă la față de uimire.

– Ce anume mi-am adus?

Pe baza reacției lui, Jane avu imediat dubii, dar spusese deja cuvântul oribil și nu avea să dea înapoi acum.

– M-ai auzit. Amanta ta.

El își îndreptă spatele și se aplecă spre ea încă uimit.

– Și cine anume crezi tu că îmi este amantă?

Ea își mută privirea și pufni:

– Nu-mi insulta inteligența, Upton!

– Nici nu mi-ar trece prin gând, zise el cu dinții încleștați.

— Atunci știi că mă refer la doamna Langford, răspunse ea tot cu dinții încleștați.

— Te asigur, doamna Langford în mod absolut clar nu este amanta mea. Nu am nici o amantă. Nu este stilul meu, dar dacă aș avea, cu certitudine nu aș dezonora văduva unui prieten decedat făcând-o amanta mea. Și nu i-aș ofensa pe Cassandra și pe Swifdon invitând pe cineva pentru puțin amor la nunta lor. Ai înnebunit?

Jane tăcu. Părea atât de convingător. Ar fi putut ea să greșească? Oh, Doamne. Sigur că da.

— Dar doamna Langford a spus că...

— A spus că este amanta mea?

După voce părea foarte surprins.

— Nu chiar, dar a dat de înțeles... A spus că sunteți „foarte apropiați“.

Upton se ținu de baza nasului, închise ochii și scutură din cap.

— Uite ce e, Jane, recunosc că Isabella pare interesată de mine și că a fost foarte nepoliticoasă cu tine, dar nu este și nu a fost niciodată amanta mea.

— Deci eu sunt singura femeie pe care ai sărutat-o la aceste serbări?

Cuvintele sunau ridicol, dar chiar voia să audă răspunsul.

Râsul lui fu un chicotit scurt și ușor.

— Prima și ultima. Indiferent de ce crezi tu despre mine și reputația mea, nu am obiceiul de a împărți momente pasionale cu doamne la serbările prietenilor mei. Erai amețitor de frumoasă în seara aceea. Sincer să fiu, doar la asta visez de atunci.

Jane simți că se sufocă. „Amețitor de frumoasă?“ „Visase la asta?“ Îi tremurară mâinile în poală, unde începuse din nou să tragă de rochie. Perfect. Acum, pe lângă picioare, îi mai tremurau și mâinile. Cu siguranță, erau semnele unei crize de apoplexie. Cuvintele lui reverberară prin întregul ei corp. Doar la asta visa de atunci. Oh, Doamne! Și ea visase.

„Amețitor de frumoasă.“ Aceste cuvinte îi răsunau lui Jane în minte ca o melodie. Deschise gura să vorbească și o închise din nou. O deschise și o închise încă o dată.

– Sper că ești mândru de tine, Upton, reuși să spună în sfârșit. Ai reușit imposibilul. M-ai lăsat fără cuvinte. Ce părere ai despre asta?

Se întoarse spre ea și îi zâmbi.

– Este un început bun, dar întrebarea mai serioasă este ce vom face în legătură cu faptul că ne-am sărutat? Trebuie să recunosc, mi-a plăcut enorm. Știu că și ție. Pentru că nu mi-ai dat voie să mă opresc. Deci, întrebarea mai importantă este: când o vom face din nou?

Capitolul 25

Garrett ajunsese la grajduri a doua zi dimineață, exact cum plănuise. Era al dracului de devreme pentru o plimbare, dar fusese de acord cu asta seara la cină când Cassandra propusese să iasă toți să călărească. Vreo doisprezece oaspeți erau deja pe la grajduri când intră el în clădirea mare.

Seara nu avusese coșmaruri. Nu dormise. În schimb își petrecuse noaptea gândindu-se la confruntarea cu Jane. Ce se așteptase el să urmeze? Nu putea răspunde la asta. Știuse doar că trebuia să îi vorbească pentru a vedea dacă putea detecta vreun semn al presupusei ei iubiri pentru el. Nu văzuse decât șoc, ceea ce îl făcea să se întrebe dacă era adevărat.

Garrett o admira pe Jane pentru că recunoscuse imediat că fusese Doamna Albastră. Nu spusese nimic când o întrebase când aveau să facă asta din nou. Glumise pe de-o parte, pe de alta încercase să afle dacă ea chiar simțea ceva pentru el. Jane anunțase că trebuia să se ducă la culcare și apoi aproape că fugise din încăpere. De fapt, întreaga seară îl lăsase pe Garrett și mai nelămurit decât era înainte.

Jane sosise deja la grajduri. Stătea cu Cassandra și cu Lucy și purta un costum de călărie albastru care nu îi avantaja silueta. Nu conta. Silueta ei îi era întipărită în minte.

Un râs sonor îi atrase atenția către dreapta. Doamna Langford veni către el.

– Aici erați, domnule Upton!

Își încordă umerii și se întoarse spre ea. Isabella fusese nepoliticoasă cu Jane ieri. Jane putea foarte bine să aibă singură grijă de ea, dar refuza să îi permită Isabellei să le dea de înțeles prietenilor lui că putea fi ceva indecent între ei. Indiferent ce spusese, fusese suficient pentru ca Jane să tragă concluzia că era amanta lui. Vinovăție sau nu, nu avea de gând să permită acestei idei eronate să dăinuie.

– Bună dimineata, doamnă Langford.

Îi oferi un zâmbet strâmb.

Ea purta o ținută de călărie verde smarald care îi îmbrățișa fiecare formă. De ce costumația neglijentă a lui Jane îl făcea să simtă că îl strâng pantalonii? Se uită din nou la Jane. Ea își mută privirea în altă direcție. El respiră adânc și se forță să se întoarcă spre Isabella. Avea să fie greu să se sustragă companiei ei în dimineața aceasta.

– În ce direcție călărim?

Isabella își puse o mână înmănușată peste brațul lui.

– Cred că mergem până la biserica din sat și ne întoarcem.

Garrett nu rezistă să se uite la Jane din nou, care era absorbită de conversația cu prietenele ei.

– Sună încântător! replică Isabella. Sper că mă veți ajuta să încalec.

Îl privi în ochi. Lui Garrett nu îi plăcu felul în care rostise cuvântul „încalec“, așa că își îndreptă atenția spre locul unde grăjdarii și rânđașii pregăteau caii.

– Acela nu este lacheul dumneavoastră?

Isabella se încruntă ușor.

– Oh, Boris, prostănacul! Aș prefera să mă ajutați dumneavoastră, domnule Upton.

Flutură din gene. Nu avea cum să confunde invitația din ochii ei de un verde pal.

Garrett își dresă vocea:

– Bine.

Rânđașii și grăjdarii începură să le ajute pe doamne să încalece. Când Garrett se uită din nou, Boris dispăruse. Garrett își fixă un zâmbet pe buze și o ajută pe Isabella să încalece iapa neastâmpărată pe care i-o repartizase Cassandra, apoi se urcă și el pe calul

lui. Până când încălecă el, Jane era deja pe iapa ei înaltă. Chipul ei era luminat de un zâmbet și soarele îi scliffea pe lentilele ochelarilor. Oare astăzi avea părul mai puțin sever strâns în coc? Era frumoasă chiar și cu costumele acela modest de călărie.

În mod surprinzător, Isabella o așteptă pe Jane să ajungă lângă ei înainte de a-și înghionti calul.

– Călăriți adesea, domnișoară Lowndes?

– Nu pe cât de des ar trebui, doamnă Langford.

– Bună dimineața, domnișoară Lowndes, interveni Garrett, simțindu-se ca un măgar.

De ce era mereu Isabella prin preajmă de câte ori încerca să vorbească el cu Jane?

– Buna dimineața, domnule Upton.

Jane ridică frâiele, dorind parcă să plece de lângă ei la galop, dar Isabella o opri spunându-i:

– Călăriți suficient de des cât să vă întreceți, domnișoară Lowndes?

Jane clipi. Lăsa hățurile să coboare pe lângă șa. Întoarse capul într-o parte.

– Întrecere cu dumneavoastră, doamnă Langford?

– Da, veni răspunsul prea încrezător al Isabellei.

Garrett ținu hățurile mai strâns. I se ridicară firele de păr de pe ceafă. Jane nu putea refuza o provocare, mai ales din partea unei persoane care îi dispăcea.

– Nu cred că... începu Garrett.

– Dumneavoastră călăriți adesea, doamnă Langford?

Jane își țuguie buzele și o privi pe doamna Langford pe deasupra ochelarilor.

Urmă râsul încrezut al Isabellei.

– Dimpotrivă, călăresc rar. Dar ceva îmi spune că v-aș putea învinge pe dumneavoastră, domnișoară Lowndes. Păreți mai interesată de cărți decât de cai.

Garrett suspină. Nu exista nici o șansă ca Jane să nu accepte provocarea lansată de Isabella.

– Haideți, atunci.

Ochii lui Jane străluciră la gândul competiției.

– Abia aștept să vă arăt cât de mult vă înșelați. Până unde ne întrecem?

Garrett își masă ceafa. Jane nu avea să asculte glasul rațiunii venind din partea lui. Scuzându-se, călări până la Lucy care galopă în fața Cassandrei, a lui Claringdon și a lui Swifdon.

– Jane a acceptat o întrecere cu doamna Langford.

Lucy ridică sprâncenele.

– Da?

Un zâmbet șiret îi apărură pe chip.

– Da, răspunse Garrett cu o privire cruntă.

– Excelent, ne vom distra atunci! zise Lucy.

Garrett își puse pălăria la loc.

– Crezi că este o idee bună?

– Nu văd de ce nu. Mă va interesa să privesc. Jane nu pierde niciodată la nimic din ce se hotărăște să câștige.

Garrett oftă.

– Nu ai de gând să o oprești, deci?

– Să o opresc? Lucy râse. Am de gând să pariez pe ea.

Garrett scutură din cap. Până când se întoarse spre locul unde Jane și Isabella galopau încet una lângă cealaltă, cele două erau deja ocupate să pună la punct detaliile.

– Vedeți câmpul din zare?

Jane arătă înspre o pajiște aflată la cinci sute de metri distanță.

Isabella încuviință rapid.

– Da.

– Ne întrecem până la capătul ei? Este un copac la margine. Îl vedeți?

Garrett urmări privirea lui Jane. În capătul îndepărtat al câmpului era un copac singuratic.

Isabella încuviință din nou.

– Acela e capătul cursei, declară Jane.

– Perfect.

Fața Isabellei era toată numai zâmbet. Se întoarse în șa și strigă spre grup:

– Trebuie să vă opriți cu toții și să ne priviți! Domnișoara Lowndes și cu mine vrem să ne întrecem până la copacul acela.

Arată cu cravașa.

Urmără multe șoapte în timp ce Lucy se ocupă de pariuri. Tot grupul se alinie de-a lungul pajiștii.

– Dați startul, domnule Upton, zise Isabella cu un zâmbet prea luminos.

Garrett își dădu jos pălăria și își trecu o mână prin păr. Își îndreptă atenția către Jane.

– Insiști să faci asta?

– Desigur, răspunse Jane.

Garrett răsufală din nou adânc.

– Foarte bine atunci.

Claringdon își aduse calul lângă Garrett.

– Am senzația că se întrec pentru tine, Upton.

Garrett se strâmbă.

– Două doamne stând într-o parte pe șa și întrecându-se pe un câmp? Este al dracului de periculos.

Claringdon rânji la el.

– Chiar așa. Cine crezi că va câștiga? Mușchii cailor par să fie echilibrați, dar eu am pariat cinci lire pe Jane.

Garrett nu răspunse. Se întoarse către cele două doamne, care își conduseseră caii spre marginea câmpului.

– Când cobor brațul, porniți! strigă Garrett ridicând în aer brațul drept.

Jane era aplecată peste gâtul calului ei, șoptindu-i ceva animalului, cu o privire hotărâtă. Isabella însă păru complet relaxată, aproape dezinteresată. Și ei îi sclipeau ochii, dar mai mult de răutate decât de hotărâre.

Garrett ridică bărbia. Fie. Dacă erau hotărâte să facă asta, mai bine treceau mai repede peste moment și își continuau ziua.

– Pe locuri... fiți gata... start!

Brațul lui coborî. Jane își îmboldi calul cu călcâiul și plesni cravașa de crupa calului. Isabella mână și lovi și ea, dar nu călări atât de repede ca Jane. Aceasta era deja cu trei lungimi de cal în fața ei pe câmp.

Garrett schimbă o privire exasperată cu Lucy și Cassandra. Se feri de soare cu mâna pentru a urmări progresul lui Jane. Galopa de parcă era urmărită de diavolul însuși. Copitele calului ei izbiră

iarba și ridicară nori de praf și frunze. Îmbunătăți avansul cu încă o lungime de cal.

Parcursese deja trei sferturi din lungimea câmpului, când șaua ei se înclină nebunește într-o parte și ea căzu în iarba înaltă.

– Nu!

Garrett galopă direct spre Jane. Inima îi bătea în ritmul nebunesc al loviturilor de copite ale calului. Încetini chiar înainte de a ajunge la locul unde o văzuse ultima oară pe Jane și se aruncă din șa, căutând-o disperat prin iarba înaltă. Calul ei plecase, dar păștea în apropiere.

– Jane! Jane!

Un oftat ușor îi atrase atenția și se întoarse. Era întinsă pe iarbă, piciorul ei fiind răsucit într-un unghi nefiresc. Avea ochii închiși. „Doamne, te rog nu o lăsa să moară.“

Fugi și căzu în genunchi lângă ea.

Stătea pe o parte, cu o pată mare de murdărie întinsă pe obraz, iar ochelarii nu i se vedeau nicăieri.

Calul doamnei Langford se opri lângă ei.

– Este bine? se auzi vocea șoptită a Isabellei.

Garrett căută cu degetele pulsul la gâtul lui Jane. Era acolo, slavă cerului!

– Nu știu, răspunse printre dinții încheștați.

Lucy, Cassandra, Swifdon și alți câțiva oaspeți ajunseră câteva clipe mai târziu. Descălecară și se învârtiră în cerc în jurul lui Jane în timp ce Garrett îi ținu capul în brațe.

– Derek s-a dus în sat să cheme doctorul, zise Cassandra.

Garrett încuviință. Nimic altceva nu părea afectat, dar piciorul lui Jane era rănit. Glezna ei era deja învinețită și se umfla. Se aplecă și își lipi urechea de buzele ei.

– Respiră, îi spuse.

Cei din grup răsuflară ușurați.

Garrett o mângâie pe obraz.

– Domnișoară Lowndes. Se aplecă și mai tare. Jane!

Părea atât de neajutorată și de vulnerabilă. Și atât de frumoasă fără ochelari. La fel ca în seara în care o sărutase. I se desfăcu-se părul din coc. O mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor, nepăsându-i ce ar putea să spună ceilalți. Văzând-o atât de tăcută,

neajutorată și rănită, ieși la iveală o latură ultraprotectoare a lui. Una pe care nu știa că o are.

– Jane, șopti din nou.

Ochii ei se deschiseră și îl priviră cu strălucitoarea lor inteligență obișnuită.

– Garrett?

Garrett tresări puternic când îi spuse pe numele de botez.

– Da, eu sunt, răspunse el încet, scoțând niște iarbă din părul ei și aruncând-o într-o parte.

Încercă să se ridice, dar suspină și se așează la loc.

– Nu te mișca! Claringdon s-a dus să cheme doctorul.

Jane zâmbi și își sprijini capul în poala lui.

– Upton? întrebă ea încet.

El își aplecă ușor capul.

– Da, Jane?

Vocea ei sună răgușit:

– Am câștigat?

Marius

Capitolul 26

Marius

Mai târziu în acea după-amiază, Jane stătea în pat, cu piciorul pe o pernă. Se putea lăuda cu un cucui, dar o durea numai când îl atingea. Mai avea și o entorsă dureroasă a gleznei, dar servitoarele îi aduseseră comprese reci, iar Lucy, cocktailul ei din rom cald.

Jane se uită la pata de culoare albă și luminoasă, care era piciorul ei. Fără ochelari, nu putea să citească. Oricum, era mult mai bine să stea comod în pat decât să participe la serbări. Doctorul o informase că probabil va putea să meargă peste o zi sau două, asigurând-o că se putea duce la nuntă.

Cineva bătu în ușa dormitorului, iar Jane se întinse și căscă. Era timpul pentru somnul ei de după-amiază.

– Cine e?

Ușa se deschise și se închise, și o siluetă închisă la culoare, masculină, veni înspre ea. Ea icni și își trase păturile până la gât.

– Domnule, cine sunteți?

Se auzi râsul lui Garrett.

– Nu mă recunoști?

Era Upton? Ce căuta aici?

– Nu am ochelari, dar nu ar trebui să fii aici, recunosc eu ea jena-tă. Este rușinos de necuviincios.

Era mai bine așa, fără ochelari. Dacă nu putea să vadă cât era de chipeș, existau mult mai puține șanse să aibă fantezii despre cum îl săruta din nou, iar asta era mai bine pentru toată lumea. De când negase vehement și convingător că doamna Langford i-ar fi amantă și îi spusese că în seara aceea fusese amețitor de frumoasă, ei bine, îi era cam greu să-i reziste. Dar fusese prea mult când o întrebasese când, și nu dacă, mai repetau momentul din salon. Problema era că fusese mult prea acaparată de această idee de când o spusese.

Râsul lui Upton fu cald și sincer.

– Îmi place asta, cea care a născocit farsa cu doamna Bunbury îmi spune ce este rușinos de necuviincios. Trebuia să vin să văd ce faci, nu?

Jane continuă să țină strâns păturile.

– Dar sunt în cămașă de noapte.

– Da. Am văzut puțin din ea, din păcate. Este o cămașă de noapte care seamănă cu ceva ce ar purta bunica mea, și mai ții și păturile până la gât, pe lângă asta. Nu am absolut nici o speranță să văd vreun pic de piele.

Jane nu se putu abține să nu râdă. Avea dreptate. Dantela deasă a cămășii ei de noapte era oricum altfel decât revelatoare. Își lăsă păturile în jos până la mijloc și se sprijini pe spate de perne.

– Ești nerușinat, Upton! Să nu dai nimănui voie să îți spună altceva.

– S-a consemnat, replică el. Unde îți sunt ochelarii?

Aproape că părea... grijuliu.

Jane oftă.

– Mă tem că sunt îndoiiți iremediabil. Cass a trimis pe cineva la Londra să-mi aducă alții.

– Ești drăguță fără ochelari. Își dresе vocea. Chiar frumoasă. Cerule! Upton tocmai o făcuse drăguță? Chiar frumoasă?

– Cum ți-e glezna? întrebă el.

Putea distinge destul din forma lui încetoșată cât să știe că își trăsese un scaun lângă marginea patului și se așezase.

– Sucită. Și mă doare. Lady Moreland mi-a oferit un castron de smântână de parcă aş fi pisică. I-am spus că sunt mult mai interesată de prăjituri. Probabil că trebuie să mă simt victorioasă atât timp cât nu trimite sus o servitoare cu somon. Doamnei Pisică i-ar plăcea mult niște somon.

– Cine este Doamna Pisică?

– O pisică. Nu a mea. Nu am o pisică. Este doar o pisică pe care o hrănesc uneori.

Sclipirea dinților lui albi era de neconfundat.

– Îmi pare rău să îți dau vestea asta, dar, dacă o hrănești, înseamnă că este a ta.

– Nu. Nu este. Sunt ferm convinsă.

– Știu că nu trebuie să mă contrazic cu tine, zise el râzând. Dar spune-mi, de ce o hrănești dacă nu îți place deloc de ea?

– Nu am spus că nu îmi place de ea. Este o pisică foarte bună. Dar vezi tu, sunt pui la mijloc, și, ei bine, nu i-aș putea lăsa să moară de foame.

– Ei, Jane Lowndes, ai un suflet milos.

Ea căscă ochii.

– Nu. Nu am.

– Ba da, ai. Ai un suflet chiar milos dacă hrănești o pisică pentru a avea grijă de puii ei.

Jane se uită în altă parte, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

– Este doar o pisică, Upton.

– Dacă spui tu.

Upton se rezemă de spătarul scaunului, zâmbetul fiind încă prezent pe fața lui încetoșată.

– Îmi pare rău că te-ai rănit la gleznă, dar nu mă păcălești. Căderea ta de pe cal a fost încercarea ta de a provoca un scandal, nu?

Râse și la asta. De când o făcea Upton să râdă? Într-un fel pozitiv?

— Dacă aş fi plănuit asta, Upton, să fii sigur că aş fi câştigat înainte de a cădea. Ca să nu mai vorbim că aş fi plănuit o cădere mai graţioasă. Şaua aceea are un defect, ascultă-mă pe mine.

— Nu te contrazic. Lord Moreland i-a cerut şefului grăjdarilor să cerceteze problema.

Jane oftă.

— Cât priveşte scandalul, trebuie să spun că prezenţa unui domn la mine în dormitor este mult mai scandaloasă decât faptul că am căzut de pe cal.

— Oh, nu! Nu mă implica pe mine în planurile tale. Am venit doar să văd ce faci. Se aplecă în faţă şi vocea lui deveni mai serioasă. Am fost destul de îngrijoraţi din cauza ta.

Jane îşi trecu absent degetul pe marginea păturii.

— Ştiu. Cass aproape că a plâns. Sper că prostiile mele nu îi strică nunta. A jurat să pună o echipă de lachei să mă ducă la ceremonie pe o targă, dacă e nevoie.

Upton râse.

— Nu o pune la încercare. Este o mireasă hotărâtă.

Jane zâmbi.

— Nici prin gând nu-mi trece.

Upton începu să caute ceva prin haină.

— Ți-am adus ceva.

Vocea lui sună cumva puțin vinovată? Ca să vezi!

— Mi-ai adus ceva? repetă ea clipind.

— Da. Eu... Eu am uitat că ți-ai pierdut ochelarii și nu poți să citești, și...

Puse ceva dreptunghiular și greu în poala ei. Ea atinse obiectul. Își trecu vârfurile degetelor pe suprafața fină. Ar recunoaște senzația dintr-o mie.

— O carte?

— Da, o carte.

Era umor în vocea lui.

— Ce carte este?

O ridică în fața ochilor și miji ochii la titlul auriu. Tot nu își putea da seama.

— În apărarea drepturilor femeii.

Jane icni. Îmbrățișă cartea.

– Mary Wollstonecraft? Mi-ai adus Mary Wollstonecraft?

Clipi din nou și din nou. Nu avea idee ce să înțeleagă din asta. Sigur că ea citise deja această carte. O citise și și iubise fiecare pagină a ei, pe alocuri memorând pasaje întregi, dar faptul că i-o adusese Upton... Ei bine, asta arăta că îi acordase atenție.

Upton își dresе vocea din nou.

– Știi că este autoarea ta favorită și...

– De unde știi asta?

– Toată lumea știe asta.

– Nu, nu știe toată lumea.

La cine se referea el ca fiind „toată lumea“?

– Oricum, am presupus că o ai deja, dar asta este prima ediție...

Jane strânse cartea la piept. Abia mai putea să respire.

– Mi-ai adus un exemplar din prima ediție de Mary Wollstonecraft? Tipărită în 1792? Cum ai obținut-o?

El scutură din cap.

– Nu contează cum am obținut-o, și de ce nu mă miră faptul că știi exact anul când a fost publicată?

– Este importantă pentru mine, Upton! Mi-am dorit de o veșnicie o ediție princeps a cărții lui Wollstonecraft. Nu se găsesc ușor. Cum ai găsit-o?

Jane văzu cum își trece o mână prin păr.

– Ești mereu atât de curioasă când cineva îți face un cadou?

Ea își puse cartea în poală din nou, cu grijă.

– Sunt de-a dreptul curioasă, Upton, și nu am de gând să te las să pleci din camera asta fără să îmi spui cum ai reușit să faci rost de această carte.

– Bine. Mama mea a cumpărat-o când a apărut, iar când am fost suficient de mare, mi-a dat-o să o citesc.

– Știam eu că o iubesc pe mătușa Mary, dar, sincer, chiar ai citit cartea? Mâna ei căzu cu zgomot pe saltea. S-ar putea să am nevoie de săruri pentru prima oară în viața mea.

– Mă îndoiesc.

Ea simți zâmbetul din vocea lui.

– Ai citit Mary Wollstonecraft?

– De două ori.

– Gata! Adu-mi sărurile! Nici nu îmi pot imagina una ca asta.
El oftă.

– Da, am citit-o. După accidentul tău, m-am dus călare până pe domeniul meu și am luat cartea... pentru tine.

Jane își duse din nou mâna la gât.

– Te-ai dus călare și ai luat cartea pentru mine?

El oftă, prefăcându-se agasat.

– Credeam că te-ai lovit la gleznă, nu la urechi.

Ea își puse o palmă pe obraz.

– Sunt șocată, Upton. Nu știam că te interesează drepturile femeilor.

– Te înșeli. Chiar mă interesează. „Virtutea poate înflori doar între egali“, până la urmă.

Jane aproape țipă. Era destul de sigură că simțea palpitații la inimă.

– Acum citezi din Mary Wollstonecraft!

Își puse mâna pe piept.

– Încetează, Upton! S-ar putea să nu îmi mai revin acum că am aflat că ai un exemplar din Wollstonecraft, dar să aflu că ai și memorat din ea este mult prea mult.

De data asta râse el.

– Nu am memorat fiecare cuvânt, pur și simplu am...

– Nu. Nu. Nu nega. Nu ai cum să scapi basma curată din asta. Știi și tu, iar acum știi și eu. Nu mai putem reveni asupra opiniilor noastre anterioare pe care le aveam unul despre celălalt.

– Să îndrăznesc să sper că, spunând asta, nu mă mai crezi un prost ale cărui singure plăceri sunt băutura și jocurile de noroc?

Jane deveni serioasă. Își strânse buzele, reflectând o clipă. Era adevărat. Părerea ei despre el chiar se schimbase.

Trase adânc aer în piept.

– Probabil că trebuie să recunosc, deși fără tragere de inimă, că da, Upton.

Vocea lui fu neutră:

– Nu am crezut că voi apuca să trăiesc ziua când vei recunoaște asta.

– Totul are un început, presupun.

Spre oroarea ei, tonul ei fu puțin șoptit și confuz. De ce nu se putea abține să tragă de cearșaf? Upton o transformase într-o ciupitoare de materiale.

– Să mai îndrăznesc și să sper că nu îți mai displac pe cât de mult pretinzi? întrebă el.

Ea permise unui zâmbet fin să îi joace pe buze.

– Asta depinde.

– De ce anume?

– De dorința ta de a recunoaște că eu nu îți displac atât cât pretinzi.

El îi zâmbi, știu asta și fără ochelari. Simțea asta până în măduvă.

– Cu plăcere, replică el.

– Foarte bine, atunci, recunosc. Și trebuie și să îți mulțumesc, zise ea.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai ajutat azi. Chiar m-ai salvat.

– Oricând, milady. Îți cer o singură favoare în schimb.

Degetele ei înghețară pe cearșaf. Îi palpită inima în piept. O favoare?

– Care anume?

– Spune-mi Garrett!

Capitolul 27

Ieri îi oferise o carte. Astăzi îi va duce... flori. Flori, fir-ar să fie! Ca la carte, flori, care trezesc cheful de poezie. Urma să facă glume pe seama lui? Să râdă? Fir-ar să fie! Garrett nu știa cum va reacționa. Liliacul înflorise devreme în anul acela și ieșise în grădină să îl culeagă chiar el. Daphne Swift îl ajutase să găsească o fundă potrivită, de culoarea lavandei, pe care să o lege în jurul crenguțelor, și iată-l din nou în drum spre camera lui Jane pentru a i le da. Scutură din cap. Flori? Se transforma într-un vers ambulant dintr-o poezie proastă.

Garrett stătu în fața ușii lui Jane și se gândi o clipă. Erau șanse destul de mari să rădă de niște flori. Ea râdea de lucruri, în general, și până la urmă, erau totuși flori. Daphne îl asigurase însă că doamnelor le plac florile, chiar și domnișoarei Lowndes.

Respiră adânc. Mai avea de descoperit ceva în spatele ușii, în afară de faptul că îi plăceau sau nu florile lui Jane.

Îl iubea oare?

De ce nu se putea gândi decât la asta? În ciuda insistențelor Cassandrei, nimic din comportamentul de până atunci al lui Jane nu arăta asta. Ieri se înțeleseseră destul de bine. Dar să admită că nu îl antipatiza și să îi ceară și lui să admită că nu o antipatiza era departe de a iubi. Așa că iată-l, prost credul ce era, în fața ușii dormitorului ei, ținând în mâini un buchet legat cu o fundă. Da, chiar cu o fundă!

Nu putea sta pe hol toată dimineața și să riște să îl vadă cineva venind în dormitorul ei. Era și așa un lucru riscant.

Ciocăni la ușă.

– Intră, strigă Jane.

El deschise ușa și intră. Stătea în capul oaselor în pat, tot într-o cămașă de noapte albă ca a bunicii, dar părul ei era desfăcut în jurul umerilor. Era splendid, negru și bogat, ușor ondulat. I se uscă gura. Își linse buzele.

Pe nas avea din nou o pereche de ochelari. În poală ținea cartea pe care i-o dăduse el, dar imediat ce îl văzu o dădu la o parte.

– Upton, zise ea și roși.

Chiar roși! Jane! Apoi spuse mai încet:

– Garrett.

Merse până la scaunul care încă se afla lângă patul ei.

– Acestea sunt pentru tine.

Îi întinse florile într-un unghi drept față de corpul său.

Un zâmbet mic își făcu loc pe buzele ei. Luă buchetul și îl îmbrățișă.

– Liliacul este floarea mea favorită!

– Și a mea, șopti el.

– Îmi vine greu să cred că ai o floare preferată.

Își băgă nasul în flori, închise ochii și inspiră adânc.

– La fel spun și eu.

Ea deschise din nou ochii și clipi.

– Presupun că e corect.

Râseră amândoi.

– Începi să mă pui pe gânduri, continuă ea. Știi că mâncarea mea preferată este prăjitura, autoarea mea preferată e Mary Wollstonecraft, iar acum știi că floarea mea preferată e liliacul. Dacă nu aș ști mai bine, Upton... Făcu o scurtă pauză și ar fi putut jura că roșise din nou. Adică Garrett, aș spune că începem să devenim... prieteni.

Prieteni? Să fii prieten cu cineva era foarte departe de a fi îndrăgostit. Se așează și se lăsă pe spate în scaunul de lângă patul ei.

– Nici nu ai menționat faptul că mă furișez în dormitorul tău pentru a te vedea în desuuri.

– Asta chiar e prea prietenos, fu ea de acord, studiindu-și cămașa de noapte care o acoperea mai mult decât oricare rochie pe care o purtase până atunci la serbări.

– Ce ai spune dacă ți-aș mărturisi că mai știu și faptul că albastrul este culoarea ta preferată? întrebă el.

Jane căscă ochii.

– Ei, asta este mult prea personal. Să mă vezi în cămașa mea de noapte este una, dar să știi culoarea mea preferată este de-a dreptul indecent.

El îi zâmbi.

– Dar este, nu-i așa? Albastrul?

– Da, răspunse ea, punând florile pe cuvertură lângă ea. Potrivit pentru o intelectuală, nu? Acum că știi atâtea despre mine, ar fi corect să îmi spui ceva despre tine.

– Serios? Ridică o sprânceană. Ce anume?

– Lucrurile evidente, desigur, precum care e mâncarea ta favorită?

– Friptura de vită.

Ea încuviință.

– Puțin cam previzibil, dar fie.

– Previzibil?

– Speram să menționezi vreo mâncare ciudată, cum ar fi supa de broască-țestoasă.

El se strâmbă.

– Detest supa de broască-țestoasă.

– Și eu, dar este o mâncare favorită interesantă, nu poți nega. Nu așteptă să îi răspundă. Care este cartea ta favorită?

– *Candid*.

Ea suspină.

– Ai citit Voltaire?

– Da.

– Mă tachinezi.

Trase de funda de la flori. Tot ciupise materiale în prezența lui, în ultimul timp. Nu observase asta la ea înainte.

– Nu, nu te tachinez, răspunse el. Am citit *Candid* de cel puțin trei ori. Dacă vrei să mă iei la întrebări pe tema conținutului, chiar te rog, milady, îți stau la dispoziție.

Se gândi o clipă înainte să spună:

– Oh, nu. Asta ar fi caraghios.

– Da, dar tocmai te-ai gândit la asta, nu?

– Cum de ți-ai dat seama?

– Aveai o anumită expresie pe chip. O expresie provocatoare. Am mai văzut-o.

Ea ridică nasul. Asta era foarte atrăgător.

– M-am gândit la asta doar pentru că îmi place să discut despre cărți.

El îi zâmbi.

– Și mie.

– Da?

– Nu fi atât de surprinsă. În ciuda opiniei pe care ai putea-o tu avea, chiar îmi place lectura.

Ea se mușcă de buză.

– Cărțile mi-au fost mereu cele mai apropiate prietene. Cel puțin când eram mică. Erau singurele mele prietene. Acum, din fericire, le am pe Lucy și pe Cass.

– Și pe mine.

Vocea lui fu blândă.

Ea se uită în altă direcție, ciupind încă funda.

Garrett vorbi din nou, pentru a alunga tăcerea:

– De ce au fost cărțile singurele tale prietene în copilărie?

Degetele ei se opriră.

– Nu vrei să știi.

Rezemându-se de spătarul scaunului, Garrett își încrucișă gleznela.

– Ba da, vreau. Am tot timpul din lume. Pentru astăzi ei plănuiesc o vânatoare și prefer să fiu fiert în ulei decât să vânez.

Jane scutură din cap.

– Așa o fi, dar ai prefera să stai aici să mă ascuți pe mine? Ai putea face multe alte lucruri.

– Sunt încântat să stau aici să te ascult pe tine.

Dacă nu ar fi cunoscut-o, ar fi putut să jure că roșise din nou. S-ar putea obișnui s-o vadă roșind din cauza lui. Era adorabilă când făcea asta.

– Spune-mi, Jane, de ce erau cărțile singurele tale prietene?

Ea oftă și umerii ei se ridicară și căzură.

– E suficient să spun că nu eram un copil popular.

– Nici eu nu am fost. Pufni. Aveam doar câțiva prieteni la Eton și...

– Nu. Vreau să spun că nu aveam deloc prietene. Absolut nici una.

El ridică din sprâncene și o privi.

– Nici una?

– Nici măcar una. Sunt singură la părinți și casa era destul de goală. Mama și *papa* m-au trimis la școală la început, dar ceilalți copii își băteau joc de mine atât de rău... Apoi *papa* a devenit cavaler și am început să învăț acasă cu un profesor particular, și am fost mult mai fericită.

Garrett o privi cu ochii mișiți.

– De ce își băteau joc de tine ceilalți copii? Pentru că erai mult mai inteligentă decât ei?

Ea începu să tragă din nou de fundă.

– Nu.

Felul în care rostise cuvântul îl mișcă.

– Când eram mică, nu permiteam nimănui să știe că sunt inteligentă. Voiam cu disperare să fiu acceptată, și să fii inteligentă nu te făcea admirată, mai ales ca fată.

– Atunci, de ce râdeau de tine?

De data asta nu putea confunda culoarea roz de pe obrajii aco-periți de pistrui ai chipului frumos al lui Jane.

– Nu arătam ca toți ceilalți. Nu le plăcea asta.

El se încruntă și mai mult.

– Nu arătai ca toți ceilalți? Nu înțeleg. Erau toți blonzi?

Cum putea ea să nu arate ca toți ceilalți?

Colțul gurii ei se ridică.

– Am fost un copil destul de masiv. Mama îmi spunea rotofeie, dar masivă era o descriere mult mai potrivită.

Garrett își descrușiă picioarele și stătu drept. Nu își putea imagina asta. Jane? Frumoasa, inteligenta, simpla, sarcastica Jane? Masivă?

– Nu te cred.

– Te asigur că este adevărat.

Ea oftă.

– Mama ta îți spunea rotofeie?

– Destul de des, de fapt. Credea că este un cuvânt gingaș.

– Nu este gingaș deloc.

Se simțea un bombănit discret în vocea lui. De unde apăruse?

– Da, ei bine, mâncam și mai multe prăjituri când eram mică decât acum, mă tem, și grăsimea nu se topea așa cum se topește acum când fac câte o plimbare sănătoasă în fiecare zi. Probabil Cass va trebui să mă rostogolească din acest pat când mi se va vindeca glezna.

El încă mai încerca să își imagineze o Jane masivă. Știa că fusese retrasă. Fusese extrem de încântată de acest aspect încă de când o cunoscuse. Crezuse că preferă să fie retrasă, că asta era opțiunea ei.

– Ai spus că alți copii... râdeau de tine?

Jane trase de o buclă care îi căzuse, iar Garrett trebui să se abțină să nu întindă mâna să se joace și el cu ea.

– Așa au făcut, răspunse Jane. De aceea era mai bine să stau acasă. Trebuia să le suport tchinările doar când ieșeam cu mama sau duminica, la biserică.

Garrett tresări pe scaun și lovi podeaua cu ambele picioare.

– Râdeau de tine la biserică?

– Oh, da! De câte ori puteau. Este un mare păcat să fii un copil corpulent.

– Ba nu este, Jane.

Vocea lui fu șoptită. O privi în ochi.

Ea se uită în altă parte și râse puțin tremurat.

– Să le spui asta acelor copii. Probabil că sunt toți niște adulți oribili acum. Îi văd pe unii dintre ei uneori și îmi vine să mă ascund.

– Și acum?

Vocea lui rămase emoționată.

– Da. Știi care este partea cea mai rea? Întrebă ea cu un zâmbet sec.

– Care?

Ea strâmbă din nas.

– Adevărul este că mă face să vreau să mănânc și mai multe prăjituri.

Fără să stea pe gânduri, el întinse mâna și o strânse pe a ei.

– Acei copii se înșelau, Jane. Ești chiar mai frumoasă decât liliacul.

Ea suspină ușor, își trase mâna tremurândă și și-o așează în poală.

– Da, ei bine, de aceea cărțile mi-au fost mereu cele mai apropiate prietene. Nu te tachinează niciodată, sunt mereu lângă tine și nu le pasă câte prăjituri mănânci.

El se uită la florile care stăteau pe cuvertura albă.

– Ar fi trebuit să îți aduc prăjituri, nu liliac.

Ea râse.

– Probabil e mai bine că nu mi-ai adus. Flutură din mână. Gata cu mine și cu trecutul meu trist! Vorbind despre adulți oribili, a întrebat de mine doamna Langford?

El scutură din cap.

– Doar pentru a întreba dacă vei putea participa la nuntă. Am asigurat-o că da.

– Sunt sigură că a fost încântată.

Ah, sarcasmul lui Jane se întorsese la putere maximă!

– Chiar îmi doresc să nu fi venit, șopti Garrett.

Jane îi întâlni privirea.

– Cred că mă vede ca fiind o rivală pentru atenția ta. Spui că nu e amanta ta, dar ce anume îți este totuși, Garrett?

El expiră. Când își auzea numele pe buzele ei i se întâmpla ceva în interior, dar cum de ajunsese conversația în acest punct?

– Este complicat.

Jane încuviință încet.

– Dar nu este... intim?

– Nu, nimic de acest fel. Este văduva lui Harold.

– Se pare că își dorește să fie mai mult decât atât, replică Jane.

Vrei și tu asta?

Era oare regret în vocea ei? Sau simțea el mai mult decât era?

– Nu. I-am tot trimis... mă simt responsabil față de Harold.

Asta e tot.

Jane încuviință.

– Înțeleg. Deci ai fost generos cu ea, iar ea a interpretat asta ca o deschidere de ușă spre a-i face curte.

– Nu cred să fi făcut ceva care să o amăgească, să îi dea speranțe că... Guvernul s-a purtat urât cu văduvele soldaților decedați. De aceea susțin legea cea nouă a lui Swifdon.

– O cauză nobilă, desigur, șopti Jane. Încă o dată îl privi în ochi. Ce s-a întâmplat acolo, Garrett? Ai fost lângă Harold Langford când a murit?

Capitolul 28

Garrett nu răspunsese. Spusese ceva vag despre cum fusese în Spania și plecase repede din cameră. Dar Jane era sigură că Garrett știa mai multe despre moartea lui Harold Langford decât voia să spună, ceva ce îl lega de văduva lui Harold.

Sinceră să fie, Jane avea suspiciunile ei în privința văduvei, în legătură cu accidentul. Îl văzuse pe lacheul doamnei Langford în grajduri și se întreba dacă nu avusese cumva de-a face cu problema de la șaua ei. Să îi „aranjezi” șaua și apoi să îți provoci rivala la întrecere? Cam predictibil, nu? Evident că nu avea cum să dovedească fără să o acuze pe față pe doamna Langford. Poate că asta merita Jane pentru că fusese atât de doritoare să se ia la întrecere

cu femeia aceea. Nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea nici măcar o clipă. Nu avea să mai repete această greșeală.

Jane o chemă pe Eloise să o ajute să pună liliacul în vază. Apoi se așază la loc pe perne ca să citească. Nu mai avea mult timp la dispoziție pentru a se bucura de liniște și pace. Mama urma să ajungă în această după-amiază. Jane nu putea decât să spere că planul cu doamna Bunbury va funcționa. Cât despre ideea de a provoca un scandal, începea să își dea seama acum cât de periculos fusese acel plan. Mai bine se ferea de scandaluri până când se terminau serbările.

Din fericire, până după-masa târziu, Jane putu să meargă din nou. Încă o mai dorea puțin glezna și trebuia să o menajeze mai mult decât și-ar fi dorit, dar nu mai era ținută la pat.

După vânătoare, oaspeții de la nuntă începură să sosească. Împreună cu părinții lui Jane, cei ai lui Lucy, Lord și Lady Upbridge. Mama lui Garrett, mătușa Mary a lui Lucy, intră agitată, îmbrățișând pe toată lumea și declarând că niciodată Cass nu fusese mai frumoasă. Frații lui Derek, Adam și Collin Hunt, veniră și ei, la fel și Lord Berkeley, unul dintre prietenii buni din școală ai lui Garrett pe care îl cunoscuse toată lumea la Bath în vara trecută.

Cununia avea loc a doua zi de dimineață, iar festivitățile urmau să țină până târziu în noapte. Jane era sfâșiată. O parte din ea era ușurată că serbările aveau să se încheie în curând și că se putea întoarce la cărțile ei și să se asigure că Doamna Pistică și puii ei aveau ce mânca. Dar o altă parte din ea, o parte pe care nu voia să o recunoască întru totul, era puțin tristă la gândul că va pleca de aici și de lângă Garrett.

Deși Jane nu prea avu timp să se gândească la Garrett, ce-i drept. Mai puțin timp decât de obicei, cel puțin. Fu ocupată să se învârtă de colo-colo – atât cât putu cu glezna ei rănită – încercând să nu îi ofere mamei ocazia să o cunoască pe doamna Bunbury.

Jane țină la câteva uși mai încolo pe coridor spre camera mamei, să o salute.

– Tatăl tău este în birou cu ceilalți domni, o anunță mama. Ce tot au domnii cu birourile?

Scutură din cap.

– Mă bucur să te văd, mamă.

Jane o sărută pe obraz.

– Cum îți este piciorul, dragă? o întreabă mama, privind-o cum merge încet prin cameră. Aproape m-a lovit apoplexia când a venit lacheul lui Lady Cassandra să îți ia ochelarii.

– A fost doar o căzătură mică de pe cal. Mândria mea a fost mult mai lovită decât glezna.

Mama se încruntă.

– Of, Jane, te rog, spune-mi că nu te întreceai cu domnii. Nimeni nu își dorește un asemenea comportament de la viitoarea soție și...

Era tipic pentru mama ei să-și facă mai multe griji pentru reputația fiicei decât pentru sănătatea ei.

– Nu, mama. Mă întreceam cu o altă doamnă. Și aș fi și câștigat, dacă nu ar fi cedat șaua.

Mama își puse mâinile în șolduri și plescăi.

– Unde era doamna Bunbury când s-a întâmplat asta?

Jane aproape suspină.

– Doamna Bunbury era acolo. A fost de acord. Era amuzant.

– Aș vrea să o văd pe doamna Bunbury cât mai repede.

– Și o vei vedea, răspunse Jane. Este... plecată în sat acum, să ia niște lucruri pentru compresele pe care mi le pregătește pentru picior. Lucy zice că e grozavă.

„Trebuie să țin minte să o rog pe Lucy să îmi facă o compresă.”

Mama ei strâmbă din nas.

– Familia Moreland nu are ingredientele necesare pentru o compresă?

– Păi, nu pentru aceasta. Cred că are nevoie de ochi de triton sau așa ceva.

Mama lui Jane scutură din nou din cap.

– Iar începi cu imaginația ta bogată. Domnii nu prea sunt interesați de doamne care sunt amuzante.

– Mare păcat, bombăni Jane.

– Ai spus ceva, dragă?

– Coboară cu mine, mama. O să mă sprijin de tine ca să îl pot saluta și pe *papa*. Poate îl conving să iasă din birou.

– Ar trebui să îți facem rost de un baston, răspunse mama ei.

– Nu, mulțumesc. Nu sunt suficient de bătrână pentru un baston și refuz să cedez în fața unor astfel de accesorii mai devreme decât este cazul.

Mama lui Jane își dădu ochii peste cap. Hmm. Poate că de acolo moștenise asta. Gândul o făcu pe Jane să zâmbească. Dar, din fericire, Hortense fu de acord fără să mai întrebe nimic despre comprese, baston sau doamna Bunbury, și cele două coborâră.

În timp ce avansau încet pe hol, Jane se relaxă puțin. Doamne! Îi făcea bine să se concentreze asupra mamei și asupra poveștii cu doamna Bunbury. Nu se mai gândise la Upton de minute întregi.

Garrett își petrecuse mare parte din după-amiază salutând diferite cunoștințe pe măsură ce ajunseseră. Pe lângă mama lui Garrett, Rafferty Cavendish, unul dintre cei mai buni spioni ai Ministerului de Război, fu întâmpinat de Cassandra și de Julian de parcă le era frate. Rafe fusese cu Donald Swift când acesta murise. Bărbatul mai tânăr știa că nu ar fi putut să îl salveze pe Donald. Faptul că Rafe era încă viu era un miracol în sine.

Mama și tatăl lui Jane veniseră de asemenea. Sir Charles era un savant recunoscut. Se pare că transmisese abilitățile lui strălucite singurului său copil. Mama lui Jane părea mai puțin cerebrală, dar era în mod cert o doamnă frumoasă și destul de plăcută. Garrett se întrebă ce fel de femeie ar face o fetiță să se simtă prost pentru că este mai grasă. Uneori părinții sunt cruzi.

Garrett abia aștepta dansul din seara aceea. El nu era niciodată nerăbdător în privința dansului. Era frumos să-ți vezi prietenii și să te distrezi, dar în această seară mai era ceva. Ceva diferit, special. Dacă ar fi fost onest, ar fi recunoscut că abia aștepta să o revadă pe Jane. Plecase brusc din dormitorul ei mai devreme, ceea ce fusese o soluție bună probabil. Nu ar fi trebuit oricum să se afle acolo, dar nu se putuse abține. Când îl menționase pe Harold, amintirile îl copleșiseră. Pereții păruseră să cadă pe el. Ce ar fi putut să spună? Bărbatul murise sub ochii lui. Murise din cauza lui. Acest lucru nu era unul la care Garrett voia să se gândească în timpul zilei. O făcea suficient de des în vise.

Jane îi trimisese un bilet în această după-amiază. Voia să fie prezentă pentru amabilități, scrisese.

Fusesse bine să afle câte ceva despre ea și copilăria ei. Acum știa de ce avea Jane un exterior atât de dur. Poate avusese o copilărie privilegiată, dar fusesse și una tristă. Nu era de mirare că ea și Lucy deveniseră prietene. Se asemănau destul de mult, amândouă respinse de către societatea din care li se spusese că trebuie să facă parte.

Dar seara aceasta era menită să serbeze nunta lui Cass și a lui Julian. Chiar dacă Jane nu putea dansa cu el, avea să îi aducă o prăjitură sau două. Avea să o facă să zâmbească din nou, poate să și roșească. Garrett fluiera în timp ce merse în jos pe coridor.

— Domnule Upton!

Se opri brusc la sunetul vocii Isabellei. Se întoarse și o văzu în spatele lui.

— Da.

Se apropie de ea încet, simțind cum se umple de groază.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră în particular pentru o clipă?

Garrett inspiră pe nas.

— Fie.

Se duse într-o parte a coridorului, lângă perete, așezându-se în spatele unei măsuțe pentru a fi sigur că păstrează distanța între ei.

O privi atent. După ce-l văzuse pe lacheul Isabellei în grajduri, Garrett avea niște bănuieli în privința celor întâmplate la șaua lui Jane. Dar până când avea dovezi, intenționa să o evite pe văduvă.

— Ce este? întrebă el.

Isabella își coborî o mână pe lângă marginea decolteului.

— Domnule Upton... Garrett. Îl privi seducător. Pot să îți spun Garrett? Nu cred că este...

— Știi că am venit aici, la Surrey, să te văd pe tine. Nu o cunosc prea bine pe Lady Cassandra sau pe Lord Swifdon.

— Da, știu, răspunse Garrett, forțându-se să rămână politic. M-am întrebat de ce v-ați simțit obligată să mă urmați aici. Își coborî vocea, deși erau singuri. Dacă este vorba despre bani sau...

Isabella închise ochii, luând o expresie îndurerată. Ridică o mână.

— Nu. Nu are legătură cu banii. Ai fost foarte generos cu noi. Este vorba despre...

Deschise ochii, puse o mână pe masă și îl privi în ochi. Garrett avu senzația neplăcută că mulți bărbați mai slabi decât el căzuseră pradă acestui chip frumos. Bunăoară, Harold Langford.

— Trebuie să știi că am sentimente pentru tine, Garrett.

Garrett făcu un pas în spate.

— Sentimente?

— Da. În ultimul timp am stat unul în compania celuilalt mai mult la Londra și eu... eu m-am atașat de tine.

Garrett își dresе vocea:

— Sper să nu te simți jignită dacă îți spun că mă surprinde asta, Isabella.

Ea ridică o sprânceană și făcu un pas în spate, încrucișându-și mâinile peste piept.

— Nu face pe sfiosul, Garrett. Sigur ai observat interesul meu pentru tine.

El încuviință.

— De când suntem aici, în Surrey, da, dar înainte, la Londra...

— Îți spun acum. Isabella bătu din picior, dar apoi îi zâmbi dulce și își lăsă brațele să cadă. Nu crezi că sunt frumoasă, Garrett?

Pe fruntea lui Garrett apărură broboane de sudoare.

— Nu asta este problema, doamnă Langford.

— Înainte mi-ai spus Isabella. Se mișcă repede în jurul mesei foșnindu-și rochia și îi trase mâna spre piept. Nu te opri!

Garrett își trase mâna.

— Nu cred că este o idee bună.

Pieptul ei se ridică și coborî. Îl privi intens.

— De ce? Din cauză că te simți vinovat că te-ai îndrăgostit de mine? Din cauza lui Harold?

Garrett se uită în altă parte, spre fereastră.

— Mă simt într-adevăr vinovat, foarte vinovat, dar nu din motivul pe care-l crezi tu.

— Atunci din ce motiv? întrebă Isabella, privindu-l cu buzele tremurânde.

Garrett înjură în șoaptă și întoarse brusc capul către ea.

– Isabella, șopti el, a venit momentul să îți spun. Soțul tău a murit salvându-mi mie viața.

Capitolul 29

Isabella păli. Buzele ei rozalii continuară să tremure. Îl privi pe Garrett de parcă ar fi putut vedea restul poveștii pe chipul lui.

– Ce vrei să spui? șopti ea aspru.

Garrett își trecu mâna prin păr și se duse la fereastră.

– Este adevărat. A murit salvându-mi mie viața. Soțul tău a murit din cauza mea.

– Nu înțeleg.

Garrett închise ochii. Vinovăția îl chinuia.

– Așa cum știi, eram la Zornova. Am căzut, împușcat în umăr și în coapsă. Era grav, dar mă puteam târî.

Garrett respiră sacadat. Totul îi reveni în minte, amintirile chinuitoare, țipetele cumplite ale bărbaților muribunzi din jurul lui, mirosul greu al fumului dens, aproape impenetrabil. Și mirosul dulce și dezgustător al sângelui.

– Respiram greu, ținându-mă de piept. M-am uitat în sus prin fum și am văzut un soldat francez cu arma ațintită asupra mea. Eram rănit prea grav pentru a mă mișca repede. Mi-am spus rugăciunile.

Isabella suspină.

Garrett trase adânc aer în piept.

– A văzut și Harold. A fugit spre mine. S-a aruncat în fața glonțului. Mi-a salvat viața, nebunul curajos. Și-a sacrificat viața pentru mine.

Garrett se întoarse să o privească pe Isabella. Avea să îl urască? Putea oare să-l ierte?

– Sună a ceva ce ar face Harold.

Vocea ei părea mai mult plină de ranchiună decât de ură.

Garrett își lăsă capul să atârne.

– A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Îi datorez viața mea.

– Și de aceea refuzi să ai de-a face cu mine?

Garrett se încruntă. Cum putea fi preocupată de asta după tot ce-i spusese?

– Nu ai știut adevărul despre mine, Isabella. Acum îl știi. M-am așteptat la ura ta sau măcar la furie. Le merit.

– Și dacă îți spun că te iert? Dacă îți spun că tot vreau să fiu cu tine?

Garrett scutură din cap.

– Aș spune că nu înțeleg. Dar, oricum, când te văd, îmi amintesc de Harold. Sunt puține momente în care nu îmi amintesc de Harold, dar tu ești văduva lui și pur și simplu nu pot...

– Înțeleg, zise Isabella.

Își ridică rochia și plecă pe coridor, lăsându-l pe Garrett cu impresia clară că nu înțeleșese deloc.

Capitolul 30

Jane se uită la rochia argintie sclipitoare care-i îmbrăca trupul. Marele bal din acea zi nu putea concura cu cel de a doua zi, dar avea să fie oricum de neuitat.

– Rochia aceasta arată uimitor pe tine, declară Lucy.

Jane aproape roși.

– Este mult prea... strâmtă. Chiar și după ce m-a ajutat Eloise cu cusăturile.

Nu numai că avea un decolteu mult mai îndrăzneț decât purta ea de obicei, dar strălucirea era mult mai puternică decât orice purtase ea vreodată. Sigur că nu se putea abține să nu zâmbească privindu-și reflexia în oglindă. Avea să creadă Upton că era amețitor de frumoasă în seara asta?

– Arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine, adăugă Lucy. Acum, uite, ia asta!

Îi întinse lui Jane o fiolă de parfum.

Jane privi sticluta cu stomacul încreștat de emoții. Adăugă repede puțin în spatele ambelor urechi. Oare îl va linge Upton mai târziu?

Ambele urechi i se înroșiră. Nu se putea uita la Lucy când avea astfel de gânduri. Ar fi trebuit să le spună lui Lucy și lui Cass despre sentimentele ei pentru Garrett, dar pur și simplu nu putea. Nu încă. Nu când era încă totul atât de nou.

Ideea cu linsul parfumului nu fu singura idee scandaloasă a lui Jane. Avea de gând să îl sărute din nou pe Garrett. Trebuia să scape de sub ochii atenți ai mamei ei pentru a reuși asta, dar avea ani de experiență în acest domeniu.

Se întâmplase ceva între ea și Garrett de când venise în camera ei ca să-i aducă liliacul și cartea de Mary Wollstonecraft. Inima lui Jane tresăltă. Indiferent ce era, era prezent, și imposibil de negat. Voia să îl sărute din nou și cu disperare. În seara asta.

Își privi din nou reflexia.

— Păcat că nu am niște ochelari mai eleganți, dar măcar se potrivește cu rochia argintie.

Râse de această idee.

Lucy se uită la ea și clipi.

— Ei, Jane Lowndes, te-am auzit cumva spunând ceva ce ar da de înțeles că îți pasă de cum arăți?

Jane închise gura imediat. Trebuia să fie mai atentă la ce spunea în fața lui Lucy.

— Hai să mergem! Am nevoie de ajutorul tău să ajung în sala de bal.

Lucy o privi jucăuș pe Jane și îi dădu de înțeles că nu terminase cu întrebarea ei de mai devreme, dar întinse oricum brațul, ca Jane să se sprijine de el.

Jane respiră adânc. Era momentul. Momentul să meargă în sala de bal să îl găsească pe Garrett, și momentul să pună în aplicare planul cu privire la doamna Bunbury, cu ajutorul lui Lucy. Jane se simți încrezătoare în ambele privințe.

Se sprijini pe brațul lui Lucy, și cele două femei meraseră încet jos, spre sala de bal. Odată ajunse înăuntru, Jane nu avu ocazia să se uite în jur după Garrett, căci o văzu mama ei. Din fericire, stătea de vorbă cu Cass.

— Jane, vino aici, strigă Cass, făcându-i semn cu evantaiul.

Jane și Lucy se îndreptară încet spre cele două.

Mama o privi din cap până în picioare.

– Ce ai pe tine, domnișorico?

Jane suspină.

– Eu...

– Nu este minunată, Lady Lowndes? interveni Lucy. Este o rochie de-a mea. Cred că Jane arată de-a dreptul superb în ea.

Mama lui Jane făcu ochii mari, dar clar era un zâmbet în adâncul lor.

– Nu am mai văzut-o niciodată pe Jane în ceva atât de... de...

– Argintiu? zise Jane, sperând că mama ei va renunța la subiect.

Jane îi aruncă lui Cass o privire imploratoare.

– Tocmai îi spuneam mamei tale cât ne-am bucurat să o cunoaștem pe doamna Bunbury, anunță Cass cu un zâmbet rapid în direcția lui Jane.

Lucy încuviință.

– Oh, da. Este încântătoare, dar atât de iute. Pot să jur că am văzut-o de vreo douăsprezece ori în seara asta, dar în clipa asta nu știu unde e.

Lucy se ridică pe vârfuri și se dădu în spectacol uitându-se prin sală după subtila doamnă Bunbury.

Mama lui Jane doar încuviință.

– Dacă o vezi din nou, Excelență, te rog să mi-o arăți repede.

– Mama, am văzut-o pe coridor chiar înainte să intru, adăugă Jane. A spus că s-ar putea să se ducă sus. Nu se simțea prea bine. Voia să se asigure că te găsesc și sunt însoțită corespunzător în seara asta.

– Sigur că ești, oftă mama lui Jane.

– A spus să îți transmit regretele ei că nu a putut să te cunoască.

Jane o privi pe Lucy cu subînțeles.

Hortense își flutură evantaiul de mătase în dreptul feței.

– Îmi pare rău să aud că nu se simte bine. Presupun că ne putem cunoaște mâine, la nuntă.

– Da, sigur, zise veselă Lucy.

Jane îi făcu cu ochiul lui Lucy. Nu prea mai făcuse cu ochiul până acum, dar această mică victorie impunea un astfel de gest.

– Janie, vino cu mine! Hai să facem o tură prin sală! O să mergem încet, pentru glezna ta, zise Lucy. Ne scuzați, da, Lady Lowndes? Am tot vrut să îi fac cunoștință cu un domn lui Jane.

Mama lui Jane arăta de parcă tocmai i se spusese că logodna lui Jane era iminentă. Zâmbi larg.

– Oh, da. Da, sigur. Vă rog, mergeți! Distracție plăcută!

– Ne vedem mai târziu, mamă, zise Jane, fluturând mâna în timp ce plecau ținându-se de braț.

– Este previzibilă, sărăcuța de ea, observă Lucy oftând.

Merseră încet în jurul camerei în timp ce Jane continuă să își testeze rezistența gleznei. Aproape ajunseseră în cealaltă parte când văzură un mic grup de oameni care, din păcate, o includea și pe doamna Langford.

Văduva purta violet în seara asta. Jane pufni. Tipic. Se credea o regină.

Capul doamnei Langford se ridică brusc când le văzu pe Jane și pe Lucy.

– Domnișoară Lowndes, strigă ea, părăsind grupul de domni care îi făceau complimente și venind să stea lângă cele două.

– Putem discuta?

– Presupun, răspunse Jane, dorind să se afle oriunde altundeva decât în compania odioasă a doamnei Langford.

Deși reticentă, Jane renunță la brațul lui Lucy și o urmă pe doamna Langford către peretele unde era puțină intimitate.

Văduva se întoarse spre ea.

– Voiam să spun un lucru.

Jane oftă.

– Fie. Spuneți-l ca să pot șchiopăta înapoi spre prietena mea.

Doamna Langford miji ochii.

– Bine. Am să fiu directă. Îl vreau pe Garrett Upton. Și am de gând să îl am.

Jane se sprijini cu o mână de perete. Respiră, concentrându-se să-și mențină o expresie neutră pe chip. Deci asta era ultima provocare, și exprimată în așa fel încât suna absurd.

– Ce aveți de gând să faceți? Să îi aruncați un sac în cap și să îl răpiți?

Doamna Langford rânji.

– Ce inteligentă sunteți, domnișoară Lowndes, și ce copilă! Eu sunt femeie în toată firea și, credeți sau nu, știu cum să fac ce vreau dintr-un bărbat.

Jane ridică sprâncenele.

– Să faceți ce vreți din el? Ca și cum ar fi un câine?

– Dacă trebuie.

Dădu din cap și ridică ușor din umeri.

– Sunt dispusă să fac orice e necesar.

– Ca de exemplu să „aranjați” o șa și să provocați pe cineva la întrecere?

Văduva gemu și se dădu un pas în spate.

– Ce insinuați?

Jane o măsură pe femeie. Nu avea de gând să se certe cu Isabella în mijlocul balului lui Cass, dar refuză să îi permită văduvei să creadă că proteste pe cineva.

– Nu vă considerați încă victorioasă, doamnă Langford. Și eu am citit *Secretele din noaptea nunții*.

Jane trecu pe lângă văduvă și se duse spre Lucy. Ce-i drept, plecarea ei ar fi fost mai de efect dacă nu ar fi trebuit să șchiopăteze, dar o ieșire din scenă e o ieșire din scenă, nu? Cuvintele erau mai importante decât mersul.

Lucy reușise să îl găsească pe Garrett și stăteau împreună, când Jane se întoarse. Îi zâmbi luminos, iar el se grăbi să îi ofere brațul.

– Ce-ți mai face glezna? îi șopti el la ureche, făcându-i pielea de găină.

Spera să fi mirosit bine parfumul magic.

– Nu perfect, dar e mai bine, răspunse ea.

Spre oroarea lui Jane, doamna Langford veni spre ei și li se alătură. Vocea stridentă a femeii răsună în spatele lor.

– Excelență, mă bucur să vă văd din nou.

Lucy își dădu ochii peste cap, dar se întoarse către văduvă.

– Doamnă Langford.

Își înclină capul.

Se întoarseră să stea față în față, într-un mic cerc. Jane îl ținu bine de braț pe Garrett.

Doamna Langford își duse degetele elegante la șiragul de perle de la gât.

– Mare păcat că nu puteți dansa în seara asta, domnișoară Lowndes. Sper că vi se va vindeca la un moment dat glezna.

– Sunt sigură că sperați, replică Jane, cu un zâmbet fals.

– Eu m-aș bucura mult să dansez, zise doamna Langford privind-l plină de speranță pe Garrett.

Jane îl ținu mai strâns de braț. Pentru o clipă cumplită, crezu că îi va face pe plac.

– Aș fi onorat dacă ați dansa cu mine, doamnă Langford.

Owen Monroe era acolo. Jane nu se putu abține să nu ofteze de ușurare. Bărbatul avea talentul de a se materializa exact atunci când aveai nevoie de el. Chiar era un om săritor.

Doamna Langford îi zâmbi strâmb lui Owen, dar nu avu ce face decât să accepte. Îl luă de braț și îi permise lui Owen să o conducă spre ringul de dans.

– Mă duc să-mi caut bărbatul cel chipeș.

Lucy dădu din cap spre Jane și Garrett și plecă.

– Îmi pare rău că nu poți să dansezi, zise Garrett de îndată ce rămaseră singuri.

– Mie nu.

El ridică o sprânceană.

– Nu?

– Nu.

– De ce nu?

Ea se întinse ca s-o audă numai el.

– Pentru că aș prefera să mă uit la tablourile din salonul de sus.

Mărul lui Adam se mișcă și înghiți în sec, dar altfel chipul lui rămase ca o mască.

– Înțeleg. Și mi-ai permite să te însoțesc într-o astfel de incursiune?

– Mă bazam pe asta.

El îi oferă brațul, dar Jane scutură din cap.

– Nu ar trebui să plecăm împreună, șopti ea. Ne vedem acolo în zece...

Își studie glezna.

– Nu, în cincisprezece minute.

Drumul până la etaj îi luă mai mult de cincisprezece minute lui Jane. În primul rând, trebui să aștepte ocazia să părăsească sala de bal fără să o observe nimeni, o sarcină deosebit de dificilă ținând cont că toți veneau să o întrebe ce-i face glezna. Până reuși să iasă din sală, își solicitase piciorul mai mult decât ar fi crezut. Șchiopătă afară din sală, de-a lungul coridorului și sus pe scări.

Când deschise în sfârșit ușa salonului de sus, oftă ușurată. Garrett o aștepta pe canapeaua din mijlocul camerei. Era cu fața la portretul pe care se prefăcuseră că îl privesc împreună în seara aceea. Un sfeșnic cu lumânări de pe polița de deasupra șemineului lumina o parte a feței lui arătoase. Jane se simți brusc jenată să se afle din nou aici, aducându-și aminte ce făcuseră pe acea canapea.

„Fii îndrăzneată!“ Nu era aceea expresia favorită a lui Lucy? Jane devenise destul de îndrăzneată. Și era pe cale să devină și mai și.

Deschise săculețul, scoase o cheie și încuie ușa.

– Ce ai tu acolo? întrebă Garrett, pe un ton tandru.

– Cheia.

Se uită peste umăr și-i aruncă o privire cochetă – una de care nu se crezuse niciodată în stare.

El fluieră, ridicând mirat din sprâncene.

– Cheia?

– Da. De data asta, am venit pregătită. Nu vrem să intre cineva peste noi, nu? I-am cerut-o lacheului mai devreme. I-am dat o guinee pentru efortul depus.

– Sper că nu lacheului doamnei Langford.

– Cu siguranță, nu.

Merse insinuant către Garrett, atât cât se putea merge insinuant cu o gleznă rănită. Se simți mai feminină decât se simțise în toată viața ei. Feminină și romantică. Rochia era superbă, camera era plină de umbre, bărbatul era chipeș și fermecător și... voia să îl sărute. Gândul o făcu să tremure.

– Cum ai reușit să scapi de lângă mama ta?

O luă de mână și o ajută să se așeze lângă el.

– I-am spus că mă doare glezna și că trebuie să o așez pe niște perne. Mama a zis că trimite o servitoare să vadă ce fac, dar s-a oferit Lucy.

– Și doamna Bunbury? întrebă el, gura lui schimbându-se într-un zâmbet senzual.

Jane râse.

– Nu îți face griji! Însoțitoarea mea nu este bună de nimic. Crede-mă, suntem în perfectă siguranță în privința ei.

Buzele lui Garrett afișară un zâmbet superb.

– Presupun că nu putem avea mari așteptări de la ea, ținând cont că nu există.

Se mută mai aproape pe canapeaua tapițată cu catifea, până când coapsa lui o atinse pe a lui Jane.

– Arăți de-a dreptul năucitor în rochia aceasta, șopti el.

Respirația lui caldă o mângâie pe gât. Tremură.

– Mulțumesc.

– S-ar putea să îmi placă și mai mult decât cea albastră, și nu credeam că este posibil așa ceva.

– Mulțumesc.

Piciorul ei sănătos tremura cumplit pe sub straturile argintii ale rochiei, dar refuză să tragă de material. „Fii încrezătoare! Fii îndrăzneță!”

Trase aer în piept.

– Despre ce să vorbim? Despre portrete?

Mâna lui se mută pe umărul ei. Îi mângâie ușor ceafa cu un deget. Jane închise ochii. Nu putea gândi. Atingerea lui avea efecte ciudate asupra ei.

– Ținând cont că ai încuiat ușa, mă gândeam la altceva, șopti el.

– La... alt... ceva?

– La o lecție.

Jane simți un fior pe șira spinării. Deschise ochii din nou și se concentrează asupra lui.

– O lecție?

– Da.

Buzele lui plutiră asupra urechii ei.

– Îți place să înveți lucruri noi, nu?

Ea întoarse capul. Gurile lor erau la mică distanță una de cealaltă. Îi privi buzele.

– Da. Dar ce ai putea tu să mă înveți pe mine?

Cealaltă mână a lui îi masă celălalt umăr.

– Ah, poate ai impresia că știi totul, dar crede-mă când îți spun că un presupus crai are câteva lucruri să îți arate.

Respirația ei deveni sacadată.

– Chiar așa?

– Da.

Își lăsă capul pe spate.

– Atunci chiar te rog, arată-mi!

El întinse cu grijă mâna în spatele urechii ei și scoase brațul ochelarilor. Stând cu fața la ea, își puse cealaltă mână la urechea cealaltă și făcu același lucru. Îi scoase cu atenție ochelarii. Pentru o clipă, Jane se simți dezbrăcată, vulnerabilă.

El așază ochelarii pe masa din fața canapelei și se întoarse spre ea. Degetul lui mare atinse zona de sub ochiul ei.

– Îmi plac pistruii tăi, zise el.

Ei i se uscă gâtul.

– Oh, sunt doar...

– Fermecători, continuă el.

– Credeam că ai spus că o să mă înveți o lecție?

– Așa am spus.

O trase spre el, gura lui prinzând-o pe a ei. Buzele lui alunecară pe ale ei, și limba lui pătrunse înăuntru. Jane se agăță brusc de gâtul lui. El făcu o mișcare rapidă pentru ca ea să fie pe canapea, iar el deasupra ei, sărutând-o, presând tăria lui în zona ei moale.

Se sprijini pe un cot și, folosind o mână, își dezlegă lavaliera și și-o smulse de la gât.

– Ce-ai de gând să faci cu asta? șopti ea lipită de obrazul lui aspru.

– Să te leg de canapea.

Ochii lui Jane se căsară. Îi bătu tare inima în piept. Nu mai auzise niciodată de așa ceva, dar era intrigată. Mai mult decât intrigată. Ooh, poate că totuși un crai avea câteva lecții de dat, până

la urmă. Îl privi în ochi provocator. Ochiul lui deveniseră de un verde-închis ca mușchiul.

– Nu ai îndrăzni.

El ridică o sprânceană.

– Nu? Pune-mă la încercare!

Ținând strâns în pumn lavaliera șifonată, o privi în ochi.

– Spune cuvântul.

– Care cuvânt?

Respirația ei era anevoioasă lângă bărbia lui fermă. De emoție, pieptul ei se ridică și coborî repede.

– Da, șopti el.

– Da, șopti ea.

Doar asta avea Garrett nevoie să audă. Îi trase brațele deasupra capului și legă lavaliera în jurul lor, asigurându-se că sunt legate la încheieturi. Apoi trecu mijlocul materialului peste mânerul de lemn al canapelei. Legă cu un nod strâns. Nu se mai bucurase niciodată atât de mult de pregătirea lui din armată. Poate că nu era marinar, dar la naiba dacă nodul lui nu era suficient de bun pentru ceea ce voia să facă!

Ochiul lui Jane străluciră, dar pluti în ei și un aer de neliniște. Nu voia ca ea să aibă vreun dubiu.

O sărută pe tâmplă.

– Dacă vrei să mă opresc, spune-mi!

– Depinde, șopti ea, pieptul ei minunat ridicându-se și coborând.

Garrett nu își putea dezlipi privirea. O voia dezbrăcată și zbătându-se sub el. Dar în seara asta se mulțumea să atingă acei sâni minunați.

– De ce anume? zise el, vocea lui fiind înăbușită în timp ce săruta conturul sânilor.

– De ce ai de gând să faci cu mine.

Gura lui o întâlni pe a ei din nou, într-o încheștare grozavă. Apoi se îndepărtă, și vocea lui răgușită îi răsună în ureche:

– Am de gând să te fac să îți dai drumul.

Jane închise ochii.

– Asta... asta vrei?

– Da. Știi ce înseamnă asta?

Ea nu putu decât să încuviințeze.

– Am... Își mușcă buza. Am citit mult.

Întoarse capul într-o parte.

– Dă-mi voie să te asigur, zise el, degetele lui desfăcându-i repede nasturii de la spatele rochiei. Acesta e unul dintre lucrurile care sunt mult mai interesante de trăit decât de citit.

Jane se întoarse pentru a-l ajuta să-i desfacă rochia pe care el i-o trase în jos, până la mijloc. Corsetul ei și cămășuța erau tot ce mai rămăsese între ei.

– Îmi pare rău pentru asta, zise el, apoi trase ceva din cizmă.

– Pentru ce...

Străfulgerarea rapidă de metal din fața ochilor ei îi spuse lui Jane că el avea un cuțit. Îi tăie corsetul pe mijloc dintr-o singură mișcare. Ea trase repede aer în piept. Cum putuse să facă asta atât de repede și de ușor? Erau craii antrenați în privința asta? Era impresionant, în mod sigur.

Încă susținându-și greutatea pe un cot, el dădu la o parte resturile corsetului și apoi încet, cumplit de încet, tăie bretelele cămășuței ei, întâi de pe un umăr, apoi de pe celălalt. Degetul lui urmări linia materialului care se afla exact deasupra sfârcurilor. Ea se cutremură.

– Garrett, te rog!

Cuțitul căzu pe covor cu un zgomot ușor. Gura lui ferbinte se lipi de pielea ei dezgolită.

– Așa. Rostește-mi numele. Roagă-mă!

Jane închise ochii și se arcui spre gura lui fierbinte. Acesta era cel mai erotic lucru care i se întâmplase vreodată. Nu că aveau intelectualele celibatare multe ocazii să trăiască momente erotice, dar era suficient de spus că se bucură că îi ceruse acestui bărbat să se întâlnească cu ea în seara aceea în salon.

– Garrett, te rog, murmură ea, închizând ochii, simțind fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare atingere cu limba, cu fiecare părțică a sufletului ei.

Buzele lui merseră mai jos, dând la o parte materialul de pe sânul ei. Jane icni. Gura lui udă acoperi sfârcul și... supse. Oh, Doamne! Da! Își strânse maxilarul și întoarse capul într-o

parte. Plăcerea era extraordinară. Era atât de bine. Chiar foarte bine.

Gura și dinții lui trăgeau ușor în timp ce mâna lui se juca cu celălalt sfârc prin materialul cămășuței ei. Cumva, frecarea ușoară a pânzei împreună cu mișcarea degetului o făcură să înnebunească de dorință.

– Te rog, îl imploră ea.

– Ce mă rogi? șopti el lângă pielea ei fierbinte.

– Celălalt sân.

Zâmbetul lui îi arse pielea.

– Ce dorești, Jane? Își mută gura un centimetru, doi. Vrei gura mea aici?

Îi atinse din nou sfârcul sensibil cu degetul.

– Da. Te rog. Acum!

Ea trase de legătura ce îi ținea mâinile deasupra capului. El îi oferi ce dorea. Gura lui era fierbinte pe sfârcul ei, iar Jane închise ochii și suspină.

De ce era asta atât de incredibil? Cine și-ar fi închipuit că să fii legată ca un iepure în timp ce chiar cel mai chipeș bărbat din lume face lucruri incredibil de senzuale trupului tău ar fi atât de plăcut? Nici una dintre cărțile ei nu o învățase *asta*.

Dar voia să îl atingă, voia să își treacă degetele prin părul lui negru, să îi atragă gura spre a ei, să își închidă brațele peste umerii lui lați, să îl sărute din nou.

Gura lui îi supse din nou și din nou sfârcul în timp ce degetul lui îl tachina fără milă pe celălalt. Ea gemu din nou și trase de lavalieră.

– Ușor, spuse el fierbinte lângă carnea moale a sânelui ei. Abia am început.

Parcă nu mai avea aer. Își dădu ochii peste cap.

– Abia am început...

Respirația ei era un val de căldură și de dorință.

– Exact.

Zâmbetul lui fu de-a dreptul răutăcios.

Una dintre mâini îi abandonă sânul și se duse în jos, tot mai jos, și mai jos, pe piciorul ei de sub rochia argintie. Găsi poalele rochiei și le săltă, mâna lui ridicându-se ușor pe piciorul ei, peste

ciorap, doar că de data asta trecu peste pielea fierbinte a interiorului coapsei.

Trupul lui Jane fu străbătut de un fior. Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne! Urma să o atingă. *Acolo.*

Mâna lui încetini mișcarea în timp ce avansă neoprită înspre locul unde coapsele ei se uneau.

Trase din nou de lavalieră, dar nu contă. Nu l-ar fi oprit nici dacă ar fi putut. Era o tortură delicioasă să nu îl poată atinge. În schimb, îl imploră în gând să găsească locul potrivit.

Și îl găsi. Oh, Doamne, îl găsi. Degetul lui o atinse o dată, de două ori, de trei ori, înainte de a se așeza chiar pe miezul ei umed și de a găsi – Dumnezeu! – locul precis. Jane se mușcă de buză, și șoldurile i se ridicară de pe canapea.

Gura lui nu se opri din tandrul asalt asupra sfârcului ei, și între picioarele ei crescuseră presiunea. Extazul o săgetă în jos dinspre sân, făcând tortura delicioasă mult, mult mai grea.

Degetul lui încetini, apoi se opri.

– Nu, strigă Jane.

Apoi vârful degetului lui atinse acel loc perfect din nou, cel care îi făcea ochii să se dea peste cap.

– Da, Garrett, da, gâfâi.

– Da, ce? șopti el lângă sânul ei, mușcând-o.

– Da, *te rog!*

Degetul lui atinse circular acel punct, din nou și din nou, în timp ce șoldurile ei se mișcă într-un ritm pe care nu avea cum să îl oprească. Trase de lavaliera care îi ținea încheieturile legate, cu dinții încheștați, cu ochii închiși.

– Doamne, Jane, ești atât de fierbinte. Atât de fierbinte și de udă, și...

Gâfâi. Mădularul lui apăsa tare pe coapsa ei. Voia să smulgă legăturile și să îl atingă, să îl simtă, să îl mângâie. Dar mișcarea circulară a degetului lui nu putea fi ignorată. Își arcui din nou spațele, apăsându-și sânul mai tare pe gura lui nesățioasă.

Respira cu gâfâituri scurte și superficiale pe măsură ce presiunea dintre picioarele ei creștea.

– Oh, Doamne! Doamne! strigă ea, îndepărtându-și șoldurile, dar Garrett le urmă mișcarea cu degetul. Nu îi permise să întreprună contactul.

– Garrett, nu pot...

Își mușcă buza, capul ei zbatându-se dintr-o parte în alta.

– Ba poți, șopti el răgușit lângă gâtul ei.

Barba lui era aspră pe partea de sus a sânelui ei fin și asta, de asemenea, o înnebunea.

Degetul lui continuă atacul nemilos din nou și din nou.

– Garrett! strigă, chiar înainte de a cădea în uitare, o senzație diferită de orice mai trăise ea până atunci.

Când Jane își reveni în sfârșit din negură, își dădu seama că Garrett îi trăsesese în jos rochia și desfăcea cu grijă lavaliera de pe încheieturile ei. O dureau puțin, dar într-un mod delicios. Le masă pe rând și îi așeză cu grijă mâinile pe lângă ea. Îi luă o mână în mâinile lui, o duse către buze și îi sărută încheieturile degetelor. Încă respira greu. Își lipi fruntea transpirată de a ei.

Ea întinse mâna, vrând să îi simtă ereția, dar îi trase mâna, ținând-o din nou deasupra capului ei,

– Nu, zise el răgușit. O sărută din nou cu bruschete.

– Doar dacă vrei să te am în noaptea asta, chiar aici pe această canapea.

Sinceră să fie, se gândise la asta pentru o clipă. Dacă s-o aibă pe această canapea semăna măcar vag cu ceea ce tocmai făcuseră, era interesată în mod clar. Dar asta ar complica lucrurile. Le-ar complica foarte mult. În schimb, îl sărută. Bărbatul tocmai îi oferise cel mai frumos moment din viața ei. Doar un sărut în schimb păru prea puțin.

– A fost... incredibil.

Cuvântul păru insuficient, chiar și pentru urechile ei.

– Sunt obsedat de parfumul tău, șopti el.

Respirația lui era încă fierbinte și greoaie lângă urechea ei. O sărută acolo, trecându-și limba de-a lungul lobului urechii, iar ea tresări din nou sub el. I se făcu pielea de găină pe gât și pe brațe. Oh, ce efect avea acest bărbat asupra ei!

– Deci? întrebă el, mângâind-o cu vârful nasului în spatele urechii.

– Deci? repetă ea, abia putând să-i audă cuvintele când gura lui era lângă pielea ei.

– Ce părere ai?

Ea avea încă ochii închiși, dar la asta trebui să zâmbească. Tremurând, trase adânc aer în piept și spuse:

– Ai dreptate, e mult mai bine decât în cărți.

– Și? o provocă el.

– Și se pare că totuși craii pot le pot învăța pe intelectuale câte ceva.

Simți zâmbetul lui drept răspuns chiar pe pielea gâtului ei.

– Pe lângă asta, adăugă ea, dregându-și vocea emoționată, cred că trebuie să mai facem asta.

– Serios?

– Da. Nu sunt extrem de sigură că am prins toate nuanțele din această primă lecție. S-ar putea să trebuiască să repetăm.

El își lipi din nou gura de a ei.

– Mă bucur să te meditez.

Capitolul 31

La cununia lui Lady Cassandra Monroe cu Julian Swift, conte de Swifdon, Jane stătea lângă Lucy pe al doilea rând de bănci al bisericii modeste din sat. Vremea era superbă, răcoroasă și strălucitoare, pentru ceremonia care începea la zece dimineața. Preotul stătea în fața stranelor, cu odăjdiiile albe sclipind și cu un zâmbet luminos pe chip. Cu siguranță că în biserică nu mai avusese loc un eveniment atât de popular de la nunta părinților lui Cass.

– Arată superb, îi șopti Lucy lui Jane, având lacrimi în ochi. Uită-te la mine, deja plâng!

– Arată minunat, replică Jane în șoaptă.

Cass arăta nemaipomenit într-o rochie magnifică, albă cu mărgelile argintii, cu trenă lungă și voal asortat.

– Slavă cerului că i-a dispărut coșul de pe nas!

– Da, destul de politicos din partea lui, nu? zise Lucy râzând.

Julian era foarte chipeș, soldatul devenit conte, în uniforma lui militară de gală.

Mama lui Cass, Lady Moreland, stătea în primul rând. Femeia aproape că izbucni în lacrimi de bucurie în timp ce soțul ei încercă să o liniștească.

– În sfârșit nu o să mă mai urască, îi șopti Lucy lui Jane de la locul lor, din spatele soților Moreland. Poate că m-am măritat eu cu un duce, dar titlul de Swifdon este mult mai vechi și mai prestigios decât cel al Claringdonilor. Probabil de aceea plânge.

– Nu sunt de acord, zise Derek de lângă soția lui.

Lucy îl înghionti cu cotul.

Jane îi aruncă o privire de avertizare, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ce a spus mama ta când i-ai zis că doamna Bunbury a trebuit să plece în dimineața aceasta? întrebă Lucy.

– Șșt, replică Jane.

Mama ei stătea la doar două locuri distanță, pe cealaltă parte, cu tatăl lui Jane. Ea șopti foarte încet:

– I-am zis că doamna Bunbury a făcut ieri febră și că starea i s-a înrăutățit pentru că a mâncat ceva ce nu i-a făcut bine. Jane zâmbi răutăcios. Deja e în drum spre Londra.

Lucy închise gura și încuviință. Și ea vorbi foarte încet:

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

Derek le privi cu scepticism pe cele două doamne și scutură din cap.

Era adevărat. Acum că Jane scăpase de doamna Bunbury, scăpase de prima și cea mai spinoasă problemă a ei. A doua problemă a ei, doamna Langford, era încă activă, desigur, dar nu se temea de văduvă. Acum că Jane știa de ce era în stare femeia aceea, avea de gând să o evite. După ziua de mâine, când toți oaspeții se întorceau la Londra, avea să fie foarte simplu de evitat. O fi declarat doamna Langford ce intenții are în privința lui Garrett, dar dacă mai existau dubii în privința afecțiunii lui, i le lămurise lui Jane pe toate seara trecută.

Jane respiră adânc și se concentrează asupra lui Cass și a lui Julian care stăteau în picioare lângă altar, declarându-și iubirea unul

față de celălalt. Era foarte frumos. Zâmbetele de pe fețele miresei și a mirelui afirmău în fața întregii adunări cât de profund se iubeau. Lucy plângea. Chiar și marele și puternicul erou de război, Derek, părea să aibă un nod în gât. Jane nu fusese niciodată genul care să plângă. Tăria de caracter era un lucru de care se simțea deosebit de mândră, dar, când îi ascultă pe Cass și pe Julian rostindu-și jurămintele căsătoriei, inima ei tresăltă de emoție.

Vocea preotului răsună în toată biserica.

– Julian Nicholas James Swift, o iei de soție pe femeia aceasta, să trăiți împreună după legile Domnului în sfânta taină a căsătoriei? O vei iubi, susține, onora, îi vei fi alături la bine și la rău, dând la o parte restul lumii, fiind fidel ei, până când moartea vă va despărți?

Jane își ținu respirația. O ustura gâtul. Nu mai simțise niciodată așa ceva la o cununie. Lucy suspină și Derek o bătu ușor pe genunchi pe soția lui.

Ochii lui Julian străluciră de mândrie.

– Da, intonă el.

Preotul se întoarse către Cass.

– Cassandra Elizabeth Louisa Monroe, îl iei de soț pe bărbatul acesta, să trăiți împreună după legile Domnului în sfânta taină a căsătoriei? Îl vei asculta, servi, iubi, onora, îi vei fi alături la bine și la rău, dând la o parte restul lumii, fiind fidelă lui, până când moartea vă va despărți?

Vocea lui Cass fu puternică și sinceră:

– Da.

Lucy își împinse batista la gură ca să-și înăbușe un alt suspin.

Jane își strânse buzele cu putere. Cu excepția părții cu ascultatul, fusese frumos. Chiar frumos. Și nu o mai văzuse niciodată pe Cass atât de fericită. Radia de fericire. Toți anii aceia în care Cass îi scrisese lui Julian, sperând că se va întoarce teafăr de la război, culminaseră cu acest moment superb. Jane trebui să scuture din cap și să ignore usuturimea ochilor. O mișcare în stânga îi atrase atenția. Se uită cu coada ochiului și îl văzu pe Garrett aplecat puțin, zâmbindu-i ușor. El și mama lui erau așezați puțin mai departe pe banca lungă.

Jane îi zâmbi și ea înainte de a-și întoarce atenția asupra ceremoniei. Garrett arăta deosebit de bine astăzi, în haina lui elegantă de dimineață. Părul lui atingea gulerul și negrul îi scotea în evidență culoarea ochilor. Păreau de un verde-închis.

Poate că o căsnicie nu ar fi chiar atât de rea, până la urmă.

Gândul apăru de nicăieri și o izbi în piept pe Jane. Suspină. Lucy se uită întrebător la ea, dar Jane abia mișcă din cap ca să dea de înțeles că nu era nimic în neregulă.

Se uită pe furiș la Garrett din nou. Până acum nu se gândise mai departe de serbări și micuțul lor... ă... flirt, dar ei doi trebuiau să discute despre asta până la urmă. Asta era clar. Oare s-ar gândi să o ceară de soție? Jane trase de materialul de la gâtul rochiei. Nu se putea gândi la asta acum. Era prea mult.

Adevărul era că, pe lângă doamna Bunbury și Isabella Langford, Jane mai avea o a treia problemă, și putea foarte bine să fie cea mai presantă. Avea presentimentul neplăcut că se îndrăgostea de Garrett Upton. De câte ori se gândea la asta o durea capul, iar ideea revenea mereu și mereu, bântuind-o. De câte ori încerca să o alunge, revenea și mai insistentă decât înainte.

Fusese surprinsă să gândească asta. Upton se dovedise amuzant, inteligent și citit. Faptul că-i plăcea să citească era suficient să o facă să se îndrăgostească de el pe jumătate. Dacă nu ar fi cucerit-o prima ediție a lui Mary Wollstonecraft, când citase din ea, cu siguranță, o cucerise. Pe lângă asta, mai era și un bărbat superb și știa să facă lucruri minunate cu gura și cu degetele lui, și practic ea nu mai avea nici o speranță.

Nu putea să îi spună lui Upton că îl iubește. Nu? Lucy o convinsese că el o iubea, dar Jane voia să audă asta de la el. Era o declarație mult prea intimidantă să o facă ea prima. Dar simțea fluturi în stomac, pe cât de poetic și îngrețosător de plin de fericire suna, de câte ori se gândea la Garrett. Când îi întâlnește din nou privirea, iar el îi arată jumătatea aceea de zâmbet senzual al lui, numărul fluturilor se dublă.

Acum nu trebuia să se gândească la astfel de lucruri. Nu trebuia decât să se bucure de ceremonie și să aștepte nerăbdătoare seara. Încă o mai durea glezna, dar poate reușea să se împleticească preț de un vals cu Garrett. Măcar unul. Avea să îl țină minte toată

viața. Un zâmbet tainic i se furișă pe buze. Pe lângă vals, mai spera și ca seara aceasta să fie asemănătoare cu cea trecută.

Urma să ajungă direct în iad pentru că se gândea la asta tocmai în biserică, dar ooh, cum fusese aseară! Când își aduse aminte, se încălzi între picioare. Ce lucruri făcuseră! Ce lucruri fuseseră pe punctul de a face! Aproape că îl implorase să o aibă, chiar acolo pe canapeaua din salonul prietenei ei. Nu ar fi fost prea demn de o doamnă și cu atât mai puțin de o intelectuală celibatară, dar poate că tocmai asta și era cea mai frumoasă parte. Trase din nou de gulerul rochiei. Se făcea cald în biserică cu atât de mulți oameni. Și gândurile ei înrăutățeau situația.

Jane își îndreptă din nou atenția la slujbă și privi încântată cum cei doi prieteni dragi ai ei își promisese războiul unul celuilalt.

Capitolul 32

După cununie, întregul grup luă micul dejun pe gazonul de pe domeniul Moreland. Erau mese așezate, acoperite cu fețe de masă albe de pânză, enorme. Fiecare dintre ele era împodobită cu liliac și trandafiri albi. Panglici verzi și de culoarea lavandei fuseseră legate de niște stâlpi și copiii fugeau în jurul lor și râdeau. Pe cer nu era aproape nici un nor și bătea o briză fină, făcând totul să pară magic.

Jane fu obligată să stea lângă un membru al familiei lui Cass, un cavaler oarecare. Nu se putu abține să nu se uite din când în când la masa lui Garrett. Erau la doar câțiva metri unul de celălalt. El de obicei o privea pe ea.

Restul zilei trecu ca prin vis, cu Jane, Cass și Lucy îmbrățișându-se una pe cealaltă, făcându-i urări lui Cass, și felicitând mirele. Jane și Lucy o ajutară pe Cass să se pregătească pentru recepția de nuntă, și apoi se duseră toate să doarmă somnul de după-amiază pentru a fi proaspete pentru dans.

Jane se cuibări sub cuvertură, gata să adoarmă, când mama ei intră în cameră.

– Jane, dragă, nu mi-ai spus. Ai cunoscut pe cineva special de când ai ajuns aici? Poate vreun domn.

În mod normal, Jane și-ar fi dat ochii peste cap sau s-ar fi prefăcut că doarme. Mama ei îi puna aceeași întrebare după fiecare eveniment la care participase de la debutul ei în societate. Pentru prima oară în viața ei, Jane putea să spună că da.

Inspiră mirosul de lavandă al pernei și închise ochii strâns. Nu era încă pregătită să recunoască în fața mamei. Nu voia ca mama să-și facă speranțe deșarte că se va... ce? Căsători? Jane nici măcar nu se gândise la această posibilitate încă. Abia începuse să îi placă să îl sărute pe Garrett Upton. Căsătoria era mult prea mult în acest moment.

– Am cunoscut persoane minunate aici, mama, și am reușit să cunosc mai bine persoane pe care le știam deja, răspunse ea crip-tic. Ne vedem diseară.

Se întoarse pe cealaltă parte și trase cuvertura până la bărbie.

Balul era spectaculos. Se dansa minunat. Se dansară de câteva ori La Boulangère, cotilion, cadril și chiar câteva dansuri scoțiene. Valsurile veniră și trecură în timp ce Jane aștepta să se simtă mai bine cu glezna. Măcar oribila doamnă Langford avu bunul-simț să stea în cealaltă parte a sălii. Se părea că Owen Monroe era cucerit de văduvă. Petrecea mult timp în compania ei, sărăcuțul. Când Owen nu era acolo, Daphne Swift părea să preia sarcina de a vorbi cu femeia aceea. Sărăcuța și dulcea Daphne!

Garrett o ajutase pe mama lui să ia gustări pe o farfurie și o invitasă la un dans scoțian, în timp ce Jane și Lucy priviseră, răsesseră și bătuseră din palme în ritm. Mătușa Mary, în ciuda vârstei înaintate, era foarte simpatică. O îmbrățișase zdravăn pe Cass și afirmase cât de fericită era că se măritase cu Lord Swifdon.

– Trebuie să recunosc, dragă, când ai fost în Bath vara trecută, eram convinsă că trebuie să accepți să îți faci ducele curte, dar totul e bine când se termină cu bine, nu?

Femeia mai în vârstă o bătu pe braț pe Cass.

– Da, mătușă Mary. Exact așa este, răspunse Cass râzând.

Julian duse la gură mâna miresei și îi sărută dosul palmei. Ochii lui străluciră de dragoste și admirație.

– Nici că aş putea fi mai de acord.

Mătuşa Mary oftă.

– Voi doi sunteţi perfecţi unul pentru celălalt. Mi-aş dori ca şi Garrett al meu să găsească o persoană specială. Aş vrea să îmi cunosc nepoţii înainte să fiu prea bătrână pentru a mai şti cine sunt.

Ochii lui Garrett aproape că ieşiră din orbite.

– Lucy, să nu îţi vină idei, mârâi când aceasta deschise gura să vorbească. Mamă, te rog să nu o încurajezi!

– Lucy nu are nevoie de încurajări, răspunse mătuşa Mary făcând cu ochiul.

În scurt timp, micul lor grup se despărţi pentru a dansa şi a petrece timp şi cu alţii, dar Garrett rămase lângă Jane. Avu grijă să aibă un scaun ca să stea pe marginea ringului de dans şi îi aduse un pahar de şampanie şi o farfurie cu prăjituri.

– Chiar ştii să ajungi la inima unei femei, zise Jane, râzând când el veni cu prăjiturile.

Privirea pe care i-o aruncă Garrett fu atât de serioasă, atât de sinceră! Îşi dori să nu fi menţionat inima ei. Oare fusese prea mult?

– Dansează cu mine, şopti el când începu încă un vals. Vom fi atenţi la glezna ta.

Ea se ridică şi puse farfuria cu prăjituri pe scaun.

– Mi-ar face mare plăcere.

Dansul fu minunat. Nu vorbiră. Nici înţepături, nici jocuri de cuvinte, nici tachinări, nici provocări.

Garrett o învărti pe Jane şi se uită unul în ochii celuilalt de parcă erau singurii oameni din încăpere.

După ce se termină melodia, Garrett o conduse înapoi la scaunul ei.

– Cum ţi-e glezna? Sper că nu te doare mai tare din cauza dansului.

– A rezistat foarte bine.

– Excelent. Îşi aranjă manşeta şi ridică o sprânceană. În acest caz, ai vrea să... vezi portretele?

Jane îi zâmbi cu subînţeles.

– Încă mai am cheia.

– Chiar mă bucur să aud asta.

El plecă primul din încăpere, iar Jane îl urmă zece minute mai târziu. Trebui să își amintească să nu fugă pe scări, riscând să își rănească din nou glezna. Odată ajunsă, respiră adânc și intră. Garrett era acolo, chiar lângă ușă. O trase în brațe imediat și o sărută. Îl sărută și ea, cu totul dorul și emoția acumulate.

– Așteaptă. Ar trebui să încui ușa, șopti ea lângă gura lui.

– Nu, Jane. Nu în seara asta. M-am gândit la asta. Nu putem face asta aici, din nou. Este prea periculos. Ne vedem mai târziu? În dormitorul meu?

Jane se ridică pe vârfuri și îl sărută din nou. Gândurile ei erau vraște. Nu îi cerea doar câteva săruturi. Îi cerea să petreacă noaptea cu el. Fluturii din stomac erau acum înlocuiți de emoții, dar întreaga ei ființă striga „Da“.

Garrett își dresе vocea.

– Știu că trebuie să vorbim ceva înainte, ceva serios, și eu...

– Nu.

Jane nu se putea gândi la partea aceea. Era prea mult. Voia doar să mai trăiască în această stare minunată încă o noapte.

– Nu în seara asta. Hai să nu vorbim în seara asta!

– Bine, mâine-dimineață atunci. Dar o să vii în camera mea în noaptea asta?

Jane respiră adânc. Își dorea asta. Îl dorea pe el. Era celibatară, până la urmă. Ce îi păsa ei de virginitatea ei inutilă? Singurul lucru care o preocupa era pericolul de a rămâne însărcinată.

– Garrett, dacă noi... nu vreau să am un copil.

– Nu te teme, îi șopti. Am ceva pentru a preveni asta.

Ea încuviință.

El o sărută din nou.

– Jane, ai făcut-o vreodată?

Jane scutură din cap.

– Nu.

Garrett îi atinse obraji cu degetele.

– Sigur că nu. Păru tandru, atât de tandru! Nu te teme! Va durea puțin... la început, dar pot să fac în așa fel încât să îți placă. Îți promit!

– Știu că o să doară, Upton, am citit despre asta.

El nu se putu abține să nu zâmbească.

— Tipic pentru tine să crezi că știi totul despre ceva ce nu ai mai făcut niciodată.

Ea râse.

— Va trebui să scap de mama. Poate că îi spun că mă retrag în cameră, bolnavă. Zâmbi. Sigur am mâncat și eu din ce a mâncat doamna Bunbury.

Garrett își sprijini fruntea de a ei.

— Perfect. Vino după bal! La două? șopti el, sărutând-o din nou.

Jane își frecă nasul de al lui.

— Vreau... chiar vreau, dar...

— Gândește-te! Dacă nu vii, o să știu că te-ai răzgândit.

Capitolul 33

Jane se grăbi să se întoarcă în sala de bal. Simțea că îi sare inima din piept, dar era palpitant. Ea și Garrett o să facă dragoste. Își dorea asta. Își dorea asta foarte mult. Cu siguranță, avea să complice lucrurile, dar era și ocazia perfectă ca el să îi spună că o iubește. Sigur avea să îi spună. Nu? Spusese că trebuie să poarte o discuție serioasă dimineața, sigur era vorba despre iubire și căsătorie. Un bărbat ca Garrett nu s-ar culca cu prietena verișoarei lui fără să se gândească la urmările acestui lucru.

În timp ce Jane coborî încet scările, menajându-și încă glezna, ceasul bătu ora unu. Mai era o oră întreagă de așteptat, o eternitate.

Și Garrett se întorsese în sala de bal. Zâmbi, râse și dansă cu Cass și îi ură toate cele bune glumind cu vara lui. Mătușa Mary se retrăsese deja în camerele ei, dar ceilalți prieteni se distrau, în timp ce Lucy își evită părinții în mod evident.

În tot acest timp. Jane nu își putu lua privirea de la Garrett. Era atât de chipeș. Atât de chipeș și urma să... ooh, urma să o atingă peste puțin timp. Să o atingă peste tot și să o facă să simtă toate acele lucruri uimitoare pe care o făcuse să le simtă înainte și unele în plus.

Jane se mușcă de limbă. Cum putea să le spună vreodată lui Lucy și Cass despre asta? Nu putea să nu le spună lui Lucy și Cass, dar totuși nu în noaptea asta. În noaptea asta voia să știe doar ea. Un secret special pe care îl știau doar ea și Garrett.

Când Garrett se întoarse și îi făcu cu ochiul câteva minute mai târziu, înainte de a pleca din sala de bal, Jane aproape că se pierdu cu firea. Oh, cât de mult voia să le spună lui Lucy și Cass.

Din fericire, și mama lui Jane se retrăsese. Insistase ca Jane să mai stea și să se distreze dansând, cu Lucy ca însoțitoare a ei. Se părea că mărturisirea lui Jane de mai devreme că ar fi cunoscut niște persoane minunate îi dăduse mamei ei speranțe. Jane nu mai dorise niciodată să stea mai mult decât mama ei la o petrecere; cu siguranță, femeia înălțase o rugăciune de mulțumire în timp ce plecase în grabă din încăpere.

Jane respiră adânc. Numără până la zece. Urma să meargă sus și să se schimbe în cămașă de noapte. Nu, dacă se gândea mai bine, cămașa ei de noapte nu era prea incitantă. Oh, în mod clar nu era pregătită pentru întâlniri secrete noaptea, cu domni, la serbări. Ce intelectuală celibatară care se respecta ar fi fost pregătită? Foarte bine. Își va lăsa pe ea cămășuța și își va lua deasupra un capot. Da. Perfect.

– Cass, dragă. Mă duc la culcare, îi zise ea prietenei sale, îmbrățișând-o.

– Sinceră să fiu, mă mir că ai rezistat atât. Mergem și noi în scurt timp sus, zise Cass, zâmbindu-i și îmbrățișând-o și ea. Te iubesc, Janie. Sper să ți se vindece curând glezna.

– Și eu te iubesc, Cass. Mă bucur atât de mult pentru tine și pentru Julian! Cât despre gleznă, mă bucur doar că nu a fost nevoie de targă.

– Să nu crezi că nu făceam rost de una, răspunse Cass.

– N-am nici un dubiu.

Jane își luă la revedere de la Julian, Lucy și Derek, apoi ieși din sala de bal și urcă scările spre camera ei. Când ajunse la ușa ei, deja tremura de emoție. O chemă pe Eloise, care o ajută repede să se dezbrace de rochie. Jane avu grijă să o trimită la culcare pe servitoare înainte de a-și da jos cămășuța. Făcu un pas spre du-lap și își scoase halatul. Îl strânse în ambele mâini, privindu-se în oglinda înaltă cât ea. Arăta cu totul diferit în cămășuță. De fapt,

nu se prea studiase astfel până acum, cu părul desfăcut și desculță. Oare Garrett o va găsi suficient de frumoasă? Oare trupul ei dezbrăcat avea să fie acceptabil pentru el? Avea să creadă că are coapsele prea cămoase? Sau fundul prea rotund? Nu îi mai păsase ce ar crede cineva despre aspectul ei până acum, dar în noaptea asta îi păsa. Îi păsa mult.

„Dacă nu vii, o să știu că te-ai răzgândit“, spusese Garrett.

Pentru o clipă cumplită se gândi la el stând acolo, așteptându-o dacă ea nu se ducea. Trase o gură tremurătoare de aer. Avea o clipă, o singură clipă să se hotărască. Ceasul de pe polița șemineului arată ora două, iar ea se uită la reflexia ei în oglindă. Inima îi bătea atât de tare, încât îi auzea bătăile în urechi.

Era înghețată, paralizată. Dacă o să creadă că nu era suficient de bună? Nu era suficient de frumoasă? Nu putea suporta respingerea. Nu din partea lui.

Închise ochii strâns. Nu o putea face.

Când Garrett plecă din sala de bal, se duse direct în cramă. Avea nevoie de o sticlă de vin roșu în noaptea aceea. Urma să se asigure că trimite un înlocuitor pentru a despăgubi familia Moreland, deși se îndoia că i-ar deranja. Conte și contesa aveau o colecție vastă și cuprinzătoare de vinuri.

Bucătăria zumzăise de servitori care duceau și aduceau feluri de mâncare, dar seara se potolise și rămăsese la lucru un grup mult mai mic. După ce obținuse aprobarea majordomului și îl asigură pe om că nu avea nevoie de ajutorul lui, îi ceru informații despre unde se afla crama unui servitor tânăr.

— Coborâți scările, domnule, răspunse băiatul, arătând către o încăpere întunecoasă din capătul beciului. Garrett îi zâmbi și îi aruncă o monedă de o liră ca răsplată pentru ajutor.

Fluierând încet, Garrett folosi cheia pe care i-o dăduse majordomul și intră în pivnița rece și uscată. Aprinse o mică lumânare ca să vadă. Se uită la rândurile lungi de sticle de vin. Cele roșii erau pe o parte, cele albe, pe cealaltă. Se întoarse înspre rafturile cu vin roșu. Porto, vin vechi, Madeira. Trebuia să îl găsească pe cel perfect. Avea să ia două pahare la întoarcere, când trecea prin

bucătărie. Poate servitorii s-ar fi întrebat pe cine urma să aibă oaspete, dar nu aveau cum să afle. Zâmbi.

Scoase o sticlă de Madeira. Un an bun. Fluierând încă, începu să se întoarcă spre ușă... și totul deveni negru.

Cincisprezece minute mai târziu, Jane încă stătea în fața oglinzii, urându-se. I se umplură ochii de lacrimi și se încruntă la reflexia ei.

„Graso, gras!“

Vocile copiilor de la școală o chinură.

În sfârșit, își smulse privirea de pe corp și se uită în propriii ochi în oglindă. Acela era trecutul. Acum era acum. Nu mai era fetița corpolentă de acum mulți ani. Poate că nu era mlădioasă ori slabă, dar nici nu mai era durdulie.

Își puse halatul pe umeri. Chiar dacă întârziase douăzeci de minute, urma să facă asta, să riște, să își schimbe viața. Avea să simtă cum e să facă dragoste pentru prima oară, cu Garrett. Pentru că o dorea. Pentru că ea îl dorea pe el. Pentru că era Garrett.

Se îndreptă grăbită spre ușa dormitorului ei, băgând brațele pe mânecile halatului. Îl înfășură și se legă în jurul taliei.

Garrett îi spusese cum să ajungă la camera lui din partea cealaltă a conacului, dar Jane cunoștea suficient de bine clădirea cât să știe că exista un coridor privat care ducea în acea parte a casei. Unul perfect pentru întâlniri secrete de la miezul nopții, se gândi zâmbind strâmb. Deschise ușa și se uită în ambele părți, verificând să fie coridorul pustiu. Apoi ieși pe vârfurile picioarelor.

Chiar și șchiopătând și mergând prin întuneric, nu îi luă mult timp să traverseze coridorul spre camera lui Garrett. Îi tremură mâna când o așeză pe clanță. Dacă se răzgândise? Dacă era supărat pe ea că îi luase atât de mult să vină? Sau dacă se simțea rănit? Poate presupusese că nu mai venea și adormise.

Apăsă ușor clanța și deschise ușa. Ținându-și respirația, intră ușor în camera întunecoasă. Lumânarea de pe polița șemineului răspândea o lumină caldă. Abia făcuse doi pași înăuntru când îi văzu. Acolo, stând lângă pat și cu fața la ea era Isabella Langford și îl săruta pasional pe Garrett!

Jane își puse mâna la gură pentru a opri țipătul.

Îi mai privi o dată și văzu spatele lui lat, părul lui negru și ondulat, gura lui pe sânul Isabellei în timp ce se aplecă spre pieptul ei. Asta era suficient. Bărbia Isabellei era lăsată pe spate și ochii îi ținea închiși.

Acoperindu-și gura de data aceasta temându-se să nu vomite, Jane se întoarse și fugi. Fugi din cameră, ignorând durerea care-i pulsa în gleznă, fără să-i pese dacă o vedea cineva ieșind din dormitorul lui Garrett în capot de zi. Nici nu se obosi să se întoarcă pe unde venise. Fugi pe coridorul lung, trecând de colț, apoi pe un al doilea coridor, până în dormitorul ei. Trebuia să intre în camera ei. Trebuia să se ascundă. Trebuia să...

Aproape că ajunsese la ușă când îi cedă glezna. Căzu la podea. Durerea din picior și durerea din inima ei se ciocniră, făcând barajul să se ridice. Îi curseră lacrimi pe obraji. Le șterse cu dosul palmelor și se forță să se ridice. Deschise cu greu ușa și se împletici spre pat unde căzu pe saltea, cu capul întors într-o parte.

Suspina și plânse în timp ce inima i se frânse într-o mie de bucățele.

Capitolul 34

Cândva în jurul momentului când răsăritul își întinse tentaculele prin perdele, Jane se întoarse în pat și suspină. Plânsese atât de mult încât avea fața umflată și simțea că îi ies ochii din orbite.

Fusese bântuită de momentele oribile din dormitorul lui Garrett, din nou și din nou. Voia să creadă că nu fusese adevărat. Dar când derulă scena cumplită în mintea ei, știu că nu fusese un coșmar. Jane văzuse asta. Nimic din ce se ivise în fața ochilor săi nu păruse forțat. Dimpotrivă, era absolut evident că amândoi se simțeau foarte bine.

Trădarea răsuci cuțitul în rană. Ce era în neregulă cu Garrett? Întârziase, da. Fusese nehotărâtă, nu se decisese să vină imediat. Dar odată ce se decisese, nu mai avea răbdare să ajungă acolo. În mod evident, ajunsese prea târziu. Nu îi luase mult timp să o înlocuiască în patul lui. Dezgustător. Cum se putuse înșela atât

de mult în privința lui? Ce Dumnezeu, își închipuise chiar că este îndrăgostită de el. Slavă cerului că nu îi spusese nici lui, nici altcuiva. Dacă le-ar fi spus lui Cass sau lui Lucy, s-ar fi simțit de două ori mai prost acum.

Garrett Upton era dezgustător, cel mai rău desfrânat. Dar într-un fel, îi făcuse o favoare. O favoare oribilă, dar totuși o favoare. Dacă ar fi ajuns la timp aseară, ar fi făcut dragoste cu el. Poate i-ar fi oferit inocența ei, neștiind ce fel de bărbat era el de fapt. Sigur ar fi aflat mai devreme sau mai târziu, dar abia după ce ar fi făcut cea mai mare greșală a vieții ei.

Își puse palmele peste ochii care o dureau. Nu avea ce să facă. Viața trebuia să continue. Avea de gând să se ridice din pat, să o ajute pe Eloise să îi facă bagajele și să se întoarcă azi la Londra unde urma să uite că se întâmplase ceva din toate acestea.

Se ridică din pat și șchiopătă înspre oglindă. Avea părul încurcat și ochii umflați. Oricât de dezastruos arătă în exterior, în interior era și mai rău. Pe lângă inimă, mândria ei fusese grav rănită. Devenise vulnerabilă. Nu își putea ierta asta. Chiar se convinsese singură că o persoană precum Garrett ar putea să placă o fată ca ea. Ridicol. Se ura pentru că îi permisesese să o afecteze oricât de puțin, pentru că fusese slabă. Petrecuse ultima săptămână prefăcându-se: prefăcându-se că îi place să fie curtată și împodobită, că îi plac rochiile și balurile. Asta era urmarea. Dar mai mult decât orice, în ciuda a orice altceva, era revoltată. Revoltată pe Garrett Upton...pentru că era un mincinos.

Garrett petrecuse mare parte din primele ore ale dimineții bătând la ușa a ceea ce în mod evident era un beci izolat acustic. Cărămida ce căptușea pereții înalți era groasă, destul de groasă cât să îl împiedice pe el să cheme ajutoare, suficient de groasă cât să îl împiedice să demoleze nemernicele de ziduri. Dumnezeu știe că încercase. Aproape că își dislocase un umăr încercând. Asta după ce se trezi cu o durere de cap de pomină de la sticla de vin care îi fusese spartă în cap. Se trezise întins printre cioburile de sticlă și cu părul ud, cu lavaliera pătată și cu haina distrusă.

Oricine era persoana care îl prinsese în ambuscadă urma să aibă de-a face cu el. Primul gând însă fu să ajungă la Jane.

Când un servitor deschise din întâmplare ușa, Garrett fugi pe lângă lacheul care îl eliberase.

– Mulțumesc, amice. Fără să încetinească, strigă: Cât este ceasul?

– Aproape opt, domnule, răspunse servitorul.

Opt? Fir-ar să fie! Unde era oare Jane la ora asta?

Prima oară se opri în salonul pentru micul dejun, unde Lucy, Claringdon și câțiva oaspeți mâncau.

Lucy căscă ochii când îl văzu.

– Garrett, ce faci aici? Ce s-a întâmplat cu lavaliera ta? De ce porți hainele de aseară la ora asta? Iartă-mă că îți spun, dar arăți cumplit.

Garrett încercă să își tragă sufletul.

– Îți explic mai târziu. Ai văzut-o pe Jane în dimineața asta?

De data asta Lucy miji ochii.

– Da. S-a trezit la prima oră, destul de neobișnuit pentru Jane. A spus că ea și părinții ei voiau să plece cât mai repede înapoi spre Londra.

Garrett înjură în șoaptă.

– Au plecat deja?

– Cred că tocmai acum li se aduce trăsura în față, adăugă Claringdon.

Garrett fugi către ușă. Se grăbi de-a lungul holului, pașii lui având ecou pe marmură și alunecă oprindu-se lângă ușă, unde Lord și Lady Moreland își luau la revedere de la oaspeții lor.

– Sir și Lady Lowndes mai sunt aici? întrebă el, fără să se oprească să audă răspunsul.

– Trăsura lor pleacă acum, răspunse Lord Moreland.

Garrett deschise ușa în forță și fugi pe aleea pietruită.

– Domnișoară Lowndes! strigă cu toată puterea.

Vizitiul, care trecea deja de pe alee pe drumul care ducea către casă, se opri. Garrett nu așteptă. Fugi spre mijlocul de transport, fiind mort de oboseală când îl ajunse din urmă.

Se deschise geamul și mama lui Jane scoase capul.

– Domnule Upton, dumneavoastră sunteți?

– D... da, reuși el să răspundă, încercând cu disperare să respire.

– Pot să vă întreb ce faceți?

Garrett se aplecă și își sprijini mâinile pe genunchi, respirând repede și încercând să rămână calm.

— Eu... eu trebuie să vorbesc cu Jane.

Se discută puțin în trăsură, ceea ce îi dădu timp să își tragă răsuflarea. Tot nu își revenise, dar era mult mai bine când Jane scoase capul.

— Pleacă, Upton!

— Nu. Nu plec. Trebuie să vorbesc cu tine.

Iar se discută în trăsură. Când se deschise ușa, Garrett se putu îndrepta de spate. Jane apăru în dreptul ușii, iar Garrett întinse mâna și o ajută să coboare pe pietriș. Încă mai șchiopăta și, în spatele ochelarilor, chipul ei părea cam roșu. Oare plânsese? Fir-ar să fie!

— Bine. Ce vrei să îmi spui? întrebă ea, pe un ton calm și monoton. Prea calm și monoton.

— Putem să mergem puțin mai încolo?

Arată către un loc umbros mai departe de trăsură, lângă gardul viu. Deja și-o închipuia pe mama ei ascultând această conversație și voia să o scutească pe Jane de asta.

Jane încuviință brusc.

Se auzi un oftat clar din trăsură în timp ce ei se îndepărtară. Jane trebui să se sprijine cam mult pe brațul lui.

— Glezna ta s-a agravat? o întrebă.

— O să se vindece, răspunse pe același ton plat.

Imediat ce se opriră lângă gardul viu, Jane își retrase mâna, încrucișându-și brațele în fața pieptului și se încruntă la el. Nu o putea învinui că era supărată. O lăsase să îl aștepte noaptea trecută. Merita o explicație.

— Îmi pare rău, șopti el. În legătură cu noaptea trecută, eu...

— Te rog, Upton. Nu vreau să discut despre asta. Toată situația mi se pare de un prost gust extrem și prefer să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

El îi privi chipul frumos. Ochelarii pe care îi știa atât de bine îi acopereau ochii care erau plini de supărare și puțin umflați.

— Nu poți să vorbești serios, Jane.

— Ba vorbesc foarte serios, Upton.

Îi spunea din nou Upton, iar chipul ei era ca de gheață.

– Jane, îmi pare rău. Eu chiar...

– Pentru ce îți pare rău? Eu ar trebui să îți cer scuze.

El se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Nu am venit în camera ta noaptea trecută. M-am răzgândit.

Lui îi căzu fața.

– Ce... ce?

– M-am răzgândit.

– Nu este nici o problemă, Jane. Nu am vrut să fac asta aici, dar... se lăsă într-un genunchi. Mărită-te cu mine!

Jane rămase cu gura căscată.

– Upton! Suspină. Asta chiar e prea de tot. Crezi că poți să rezolvi totul cerându-mă de soție?

– Nu încerc să rezolv nimic. Îți spun că te iubesc și că vreau să mă însor cu tine. Te rog, acceptă, Jane! Te rog!

Ar fi putut jura că ea avea lacrimi în ochi, dar chipul ei redeveni de piatră repede.

– Nu, Upton. Niciodată.

Îi privi chipul, coborând nivelul vocii.

– Cum rămâne cu ce am făcut în noaptea de dinainte de nuntă?

Ea roși, dar supărarea rămase incrustată pe trăsăturile ei.

– Da, în acea privință, mulțumesc, a fost informativ, dar nu vreau să repet experiența și, cu siguranță, nu vreau să mă mărit din această cauză. Nimeni nu trebuie să se căsătorească. O consider pur și simplu o experiență instructivă, Upton. O zi bună.

Se întoarse cu spatele la el.

– Despre ce naiba vorbești, Jane? Credeam că este ceva între noi, zise când ea îl lăsă într-un genunchi pe iarbă.

Ea se întoarse spre el și ridică din umeri, deși își dădu seama că se abține să nu plângă. Se apropie cu grijă de el, șchiopătând, cu siguranță pentru ca mama ei să nu audă.

– Ceva? Ce ceva? Ai experiență, Upton. Mult mai multă decât mine. Le ceri de soție pe toate doamnele pe care le săruți prin saloane?

Capul lui se întoarse într-o parte de parcă i-ar fi dat o palmă.

– Nu.

Vocea lui fu dură, aspră.

—Am suferit amândoi de o nebunie temporară. Vocea lui Jane scârțâi, plină de gheață. Îți promit că nu se va mai repeta, adăugă ea.

Capitolul 35

Londra, două zile mai târziu

Garrett mângâie câinele pe creștetul capului. Stătea pe scaunul mare de piele din spatele biroului său. Era plăcut să fie acasă, la rutina de zi cu zi. Avea un teanc de corespondență, înalt cât jumătate de cizmă. Se aruncase în muncă precum un nebun, făcuse orice pentru a nu se mai gândi la Jane.

Jane. Ce naiba se întâmplase cu Jane? Avea să înțeleagă vreodată femeile? Mai ales pe această femeie? De ce dăduse înapoi atât de repede? Nici măcar nu îl lăsase să-i explice ce se întâmplase. Nu că ar fi contat. Îi ceruse să petreacă noaptea cu el fără nici o promisiune. Asta fusese o prostie. Dar făcuse ceea ce trebuia imediat ce avusese ocazia. Se așezase într-un genunchi pe blestemata de peluză de la Moreland, iar ea îi dăduse peste ochi cu asta ca și cum nu ar fi însemnat nimic.

Își trecu mâna prin păr. Cumva se păcălise singur crezând că între ei se înfiripase ceva special.

Ea se temea. Știa asta. Simțea lucruri pe care probabil că nu le mai simțise. Poate că refuzul ei fusese metoda ei de a-l ține la distanță pentru a se simți în siguranță. Nu era aceasta specialitatea lui Jane? Ținea toată lumea la distanță, privind-o din spatele acelor ochelari cu rame argintii sau din spatele paginilor unei cărți. Se ascundea de oameni, de lume, în spatele mantiei superiorității ei intelectuale. Dar el reușise să o convingă să iasă, fie doar și pentru o clipă, și apoi ea îi închisese acea ușă în nas.

Fusese rece cu el în acea dimineață când plecase. Atât de rece! Nu o mai văzuse așa niciodată. Dar acea femeie rece nu era Jane. Nu cu adevărat. Știa cât de caldă putea să fie.

Înjură în șoaptă. De ce o ceruse de soție? Pentru că asta se cuvenea să facă? Pentru că avea sentimente pentru ea? Dar era oare... dragoste? Nu știa cum anume este dragostea. Fir-ar să fie! Se presupunea că Jane fusese îndrăgostită de el, sau cel puțin asta pretinsese Cass. Măcar era adevărat? Poate că Jane avea dreptate. Poate că suferiseră amândoi de un atac de nebunie temporară. Oricum, acum trecuse. Fusese destul de clară în răspunsul ei. Era mai bine să uite de asta și să își vadă de viață.

Al doilea câine se apropie și dădu din coadă. Garrett îl mângâie și pe el pe cap.

– Hai să vedem ce este cu toate aceste scrisori, șopti el, alungând ferm gândurile legate de Jane Lowndes.

Deasupra teancului era o scrisoare recentă de la Isabella Langford. Deschise sigiliul și o despături.

Te rog să mă vizitezi, Garrett. Trebuie să vorbesc cu tine cât mai repede.

A ta,

Isabella

Garrett aruncă scrisoarea pe birou și privi în gol spre fereastră. Era timpul să îi spună clar Isabellei că nu voia să o curteze. Îi datoră să i-o spună în față, să înfrunte jena celor petrecute la serbări. Să îi spună că nepolitețea cu care se purtase cu Jane era de netolerat și că, dacă afla vreodată că ea și lacheul ei blestemat aveau vreo legătură cu „aranjarea” șei lui Jane îi va face să plătească.

Se întrebă dacă nu cumva văduva avea vreo legătură cu faptul că fusese el lovit în cap în pivniță. Dar asta nu avea sens. Ce motiv ar fi putut avea să îl lovească și să îl închidă în pivniță toată noaptea? Ținând cont de motivele ei, dacă ar fi fost implicată, s-ar fi trezit sigur în patul ei cu ea insistând să o ceară de soție. Ceasul lui de buzunar, un ceas din aur, lipsea când se trezise. Vinovatul era probabil un servitor disperat. Lady Moreland îl asigurase că va investiga problema. Se părea că încă nu reușise să descopere hoțul.

Garrett chemă trăsura și făcu o vizită de după-amiază Isabellei. Lacheul ei scump îl conduse în salon. Isabella i se alătură repede și îi ceru lacheului ceai.

– Mulțumesc că ai venit.

Îi zâmbi luminos lui Garrett.

– Isabella, eu...

– Nu. Dă-mi voie să vorbesc eu prima, te rog!

El încuviință.

– Bine.

– Știu că nu ai sentimente pentru mine, nu așa cum am eu pentru tine. Dar cred că, oricum, ar fi logic să ne căsătorim.

El deschise gura să o întrerupă.

– Ascultă-mă, te rog!

El încuviință.

– Poate că nu ne iubim, dar copiii au nevoie de un tată. Am nevoie de un soț. Iar tu vei avea nevoie de o soție, de un moștenitor.

Cuvintele lui Jane îi trecură prin cap. „Nimeni nu este obligat să se căsătorească.”

– Isabella, înțeleg asta. Crede-mă, ești frumoasă și sunt sigur că vei fi o soție bună pentru cineva, însă...

Isabella respiră adânc.

– Știu că eziți din cauza lui Harold. Din cauza a ceea ce mi-ai spus la serbări.

– Acela este unul dintre motive, dar...

Vocea Isabellei începu să tremure.

– Trebuie să îți arăt ceva.

Capitolul 36

– I-am trimis mamei tale o scrisoare spunându-i că doamna Bunbury se simte mult mai bine. Am semnat și în numele doamnei B pe ea.

Anunțul lui Lucy fu însoțit de un zâmbet larg în timp ce îi turna ceai lui Jane, în salonul casei ei din Londra.

– Ți-ai schimbat scrisul?

Jane puse încă un cub de zahăr în ceașcă. De când se întorsese de la țară, glezna ei se vindecase, dar tot o mai durea sufletul. Se străduia să pară normală de dragul lui Lucy.

– Sigur că mi-am schimbat scrisul, răspunse Lucy. Deși mă în-
doiesc de faptul că mama ta a observat scrisul meu de-a lungul
anilor.

– Arată-mi, zise Jane. Pun pariu că îmi pot da seama că este
scrisul tău.

– Tu și studiile tale asupra scrisului, spuse Lucy râzând, se ri-
dică și se duse la masa de scris din colț. Scoase o bucată de perga-
ment, luă o pană și scrisese ceva.

În timp ce Lucy scria, Jane se gândi pentru a mia oară să
îi spună prietenei ei ce se întâmplase între ea și Garrett. Măcar
o parte din ce se întâmplase. Dar se hotărî să nu o facă. Din nou.
Dacă spunea o parte, trebuia să spună toată povestea sordidă și
era o poveste complicată pe care Jane nu avea de gând să o repete.
Fusese suficient de greu să o convingă pe mama că domnul Upton
de fapt nu o ceruse de soție. Fusese al naibii de dificil să găsească
o explicație plauzibilă pentru faptul că un domn ar opri o trăsură
într-un mod atât de impetuos, ar cere să vorbească apoi cu o tân-
nără doamnă între patru ochi și apoi s-ar pune în genunchi, dar
cumva Jane reușise să o convingă pe mama ei că domnul Upton
dorise pur și simplu o recomandare din partea ei în privința unei
cărți pe care o citise și că scăpase ceva în iarbă în timp ce discuta-
seră despre asta.

Desigur, tatăl ei nu o crezuse nici măcar o clipă. Ridicase am-
bele sprâncene deasupra ochelarilor, dăduse din cap și revenise la
coloanele și cifrele lui. Din fericire, *papa* nu crezuse niciodată că
o căsătorie este scopul spre care trebuie să aspire fiecare tânără.
Nu avea de gând să se bage. Însă pe mama ei fusese nevoie să
o convingă.

Lucy lăsă pana în călimară și veni cu biletul.

– Iată scrisul doamnei Bunbury!

Jane puse ceașca pe masă și luă scrisoarea, privind-o cu aten-
ție. O studie în liniște câteva clipe.

– Aha! Te-ai dat de gol!

– Unde? zise Lucy, îndoind gâtul pentru a privi peste umărul lui Jane.

– Chiar aici.

Jane arată vârful unei litere „p“.

– Cercul mare de aici cu coada la capăt este tipic Lucy Hunt.

Lucy se încruntă.

– Fac asta?

– Da, dar nu-ți face griji! Deși eu am observat, mă îndoiesc să observe mama. Te sfătuiesc să nu încerci să îți schimbi scrisul într-o scrisoare către mine.

Jane râse.

– Ești chiar inteligentă. Trebuie să recunosc. Deși nu pot spune că un astfel de talent merită să înduri suferința *Istoriei scrierii de mână* și mai știu eu ce a lui Montague.

– Și a grafologiei, preciză Jane.

– Anost, fu răspunsul lui Lucy.

Jane puse scrisoarea pe masa din fața ei. Ridică apoi ceașca și luă o gură de ceai. Oftă.

– Oricum, se pare că planul de la nuntă cu doamna Bunbury a mers destul de bine și nu văd de ce nu ar continua să meargă un timp. Mama se așteaptă ca eu să încep să particip la evenimente în sezon și eu am de gând să îi spun că doamna Bunbury mă însoțește. Apoi am să vin aici și am să citesc cărți în biblioteca ta toată seara.

– Da, ei bine, în această privință...

Vocea lui Lucy se stinse într-o notă puțin vinovată.

– Ce este? întrebă Jane, înghețând cu ceașca în aer.

Lucy își lăsă ceașca jos și își împreună mâinile în poală. Părea atât de serioasă, încât lui Jane îi transpirară palmele.

– Se pare că a apărut o oarecare complicație.

– Complicație? repetă Jane.

– Da, eu...

– Spune odată, Lucy! Ce este?

– Nu îmi place să îți spun eu asta, și Domnul știe că aș fi târât-o pe Cass aici cu mine să îți dăm această veste dacă nu ar fi plecat deja în luna de miere, dar se pare că...

– Da, o încurajă Jane.

– Se pare că ai creat scandalul pe care ți-l doreai, până la urmă.

Jane clipi.

– Scandal? Eu?

Ceașca rămase înghețată în aer.

– Da.

– Ce scandal?

Lucy își atinse coafura.

– Nu pot spune asta ușor, așa că am să te întreb direct.

Își țuguie buzele.

– Fugeai în halat pe coridorul domnilor burlaci la primele ore după nuntă?

Ceașca lui Jane căzu pe masă, se răsturnă și își vărsă conținutul pe covor.

Lucy se mușcă de buză.

– O să interpretez asta ca pe un „da”.

Jane abia mai putea respira. Se aplecă să strângă murdăria cu un șervețel, încercând cu disperare să găsească un lucru pe care să îl spună. Până la urmă, se ridică din nou și o privi pe Lucy.

– De unde...

– Se pare că unul dintre oaspeți a crezut că te-a văzut și, ei bine, trebuie să recunosc, m-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva ar fi un lucru bun, ideea cu scandalul adică.

Jane numără până la trei. Respiră. Respiră. Respiră. Lucy se purta ca o prietenă bună, fără să o preseze ca să îi dea detalii, ceea ce era destul de necaracteristic lui Lucy, de fapt.

– Presupun că reputația mea va avea de suferit, se aventură Jane să spună.

– Nu este bine. Lucy dădu din cap. Dar în acest moment sunt doar bârfe. Se pare că un servitor a spus că avea impresia că Garrett te-ar fi cerut de soție. Cât de ridicol ar fi asta?

Asta era. Dacă Jane ar mai fi avut ceașca în mână, cu siguranță ar fi aruncat-o în aer.

– Garrett? Să mă ceară de soție?

– Da. Unul dintre servitori a spus că părea că Garrett ar fi căzut într-un genunchi în fața ta pe alee în dimineața când ai plecat. Recunosc că eram curioasă de ce era atât de hotărât să te vadă.

Lucy dădu din mână prin aer.

Jane reuși să râdă, deși tremurat.

– Până la urmă, la serbări mi-ai zis că este îndrăgostit de mine.

– Da, știu.

Vocea lui Lucy era ciudat de ridicată.

– I-ai spus și lui Cass ideea asta ridicolă?

– Nu.

Ceva legat de modul în care Lucy refuza să se uite la Jane o puse pe gânduri.

– Lucy?

Jane rosti numele lent.

– Ce știi?

Lucy își încrucișă mâinile în poală. Un semn rău, asta era clar.

– În primul rând, trebuie să îți spun că eram foarte convinsă de asta.

– Convinsă de ce anume?

Vocea lui Jane tremură ușor.

– Că era adevărat. Că Garrett te iubește.

Jane își puse ambii pumni în șolduri.

– Lucy Hunt! Trebuie să îmi spui ce ai făcut și să îmi spui imediat!

Lucy își strânse buzele și în sfârșit o privi în ochi pe Jane.

– Ți-am spus doar din cauză că noi am crezut că... Din nou, noi eram absolut convinse că...

– Care „noi“?

– Cass și cu mine.

– Ce ați făcut?

Jane o privi pe Lucy cât putu de urât.

Lucy își frământă mâinile. Încă un semn rău.

– V-am văzut împreună, în seara balului mascat, privind portretele din galeria de la etaj.

Jane trase aer în piept. Ce altceva mai văzuseră?

– Pe Upton și pe mine?

– Da, răspunse Lucy, fiind încă ezitantă. Îl căutam pe Garrett și l-am urmărit și... apoi v-ați dus în salon împreună și ați închis ușa. Ei bine, ne-am întrebat...

– Ce v-ați întrebato?

Jane fu copleșită de un presentiment urât.

Lucy ridică din umeri.

– Ne-am întrebato dacă făceați, știi tu, *ceva*?

Jane se forță să își păstreze expresia neutră.

– Ce concluzie ați tras?

– Nu am tras nici o concluzie. Am plecat la scurt timp după aceea. Totul a fost o presupunere din partea noastră, dar ne-am hotărât să aflăm dacă între tine și Garrett s-a înfiripat o pasiune. Ne-ați șocat destul de mult, să știi.

– Doar pentru că am intrat într-un salon împreună? De ce nu m-ai întrebato pur și simplu ce se întâmpla? Jane își plesni o palmă peste frunte. Stai, știu deja răspunsul la întrebare. Pentru că ar fi fost prea simplu. Când este implicată Lucy Hunt, strategiile complicate sunt mereu de preferat în locul întrebărilor directe.

– Mă simt jignită, replică Lucy, ridicând nasul în aer. Și te-am întrebato sau am încercato. A doua zi dimineața, nu mai ții minte? Cass și cu mine am venit în camera ta și te-am întrebato unde ai fost cu o seară în urmă. Nu l-ai menționato pe Garrett nici măcar o dată. Ni s-a păruto suspect.

Jane își încrucișă brațele la piept.

– Așa că ați...?

Lucy suspină.

– Ne-am hotărât să vă spunem fiecăruia că este celălalt îndrăgostito.

– Ce ați făcut?!

Jane își izbi palmele de masă. Tacâmurile săriră.

Lucy ținu un ochi închis și pe celălalt ațintito asupra lui Jane.

– Cass i-a spus lui Garrett că te-ai îndrăgostito de el, iar eu ți-am spus ție că Garrett s-a îndrăgostito de tine.

Respirația lui Jane deveni superficială. Încercă să numere până la trei, dar nu reuși. Dădu dintr-o mână prin aer.

– De ce Dumnezeu ați face așa ceva, Lucy?

Lucy frământă un colț al șervețelului.

– Am sperato că ne va ajuta să aflăm adevărul. Ne-am gândito că, dacă amândoi credeți că celălalt are sentimente, v-ar putea ajuta să le mărturișiți pe ale voastre.

Jane fu convinsă că avea o privire de nebună. Se simțea nebună.

– Să le recunoaștem pe ale noastre? Ce te-a făcut să crezi că am eu sentimente, pentru numele lui Dumnezeu?

– Trebuie să recunoști că tu și Garrett sunteți un cuplu frumos.

– Abia suportăm să fim amândoi în aceeași încăpere!

– Reușeați să vă suportați destul de bine în seara aceea în salo-nul de la etaj. Și toți au văzut ce încântător ați dansat împreună în seara nunții.

Amintirea celui dans fu ca un pumn în stomac. Jane își încheștă maxilarul.

– Lucy, jur, dacă nu aș fi știut că ești cea mai băgăreată din tot regatul, te-aș avertiza chiar acum să începi să fugi, și încă repede. Ar fi politicos să îți las un avantaj.

Lucy se mușcă din nou de buză.

– Dar din cauză că știi că sunt cea mai mare băgăreată din re-gat...? Oh, nu mă urî, Janie, te rog!

– Sunt absolut furioasă. Absolut. Dar trebuie să recunosc, asta explică multe. Inspiră adânc o dată, apoi încă o dată. Ești renumi-tă pentru intrigile tale și, dacă aș rămâne supărată pe tine, m-aș putea supăra pe cer pentru că este albastru.

Lucy încuviință atât de repede că buclele ei săriră.

– Asta așa este.

– Nu o să scapi basma curată așa ușor, Lucy. Spune-mi, ce altceva ai mai făcut? Cine a mai fost implicat în această mică in-trigă a ta?

– Ce te face să crezi că au mai fost implicați și alții?

Lucy aruncă șervețelul înapoi pe tava cu ceai.

– Mereu îi implici și pe alții în intrigile tale. Știu, pentru că de obicei fac și eu parte din ele.

Lucy se uită în jur.

– Lucy?

Din nou, Jane rosti numele lent.

– Foarte bine, pe lângă mine și Cass, au mai fost implicați și Owen Monroe, și Daphne Swift.

– Owen și Daphne?

Jane inspiră adânc.

– Cum anume au fost ei implicați?

Lucy bătu cu degetele pe brațul de lemn al scaunului.

– Owen trebuia să îl facă pe Garrett gelos acordându-ți atenție în mod special, iar Daphne să o țină ocupată pe doamna Langford când era nevoie.

Jane fu șocată. Rămase cu gura deschisă. Se simți de parcă Lucy o lovise cu un vâtrai în cap. Fusese păcălită. Păcălită de cea mai pricepută, Lucy Hunt.

– Deci de aceea tot apărea Owen de nicăieri, iar Daphne vorbea mereu cu doamna Langford.

Lucy strâmbă din buze.

– Sigur că da, au fost obligați să improvizeze la lac pentru ca tu și Garrett să fiți forțați să stați în aceeași barcă. Păcat că nu au putut să o târască pe doamna Langford după ei.

– Nu ar trebui să fiu surprinsă, dar sunt.

Jane își masă fruntea. În spatele ochiului ei drept se acumula o durere de cap scăpată parcă din iad.

– Mai spune-mi ceva! Ai recunoscut asta în fața lui Upton?

Lucy trase de gulerul rochiei.

– De fapt, Derek se duce chiar acum să îi spună.

Capitolul 37

Garrett bău al treilea coniac. La Brooks era liniște în după-amiaza aceea. Se instalase într-un colț pe un scaun de la club și comandase pahar după pahar. Încercase să citească ziarul, dar se uita pe același paragraf de când ajunsese. Era preocupat, preocupat de Isabella Langford și de ce îi arătase.

Mai devreme plecase din salon și se întorsese cu o scrisoare.

O scrisoare de la Harold.

De îndată ce văzuse scrisul familiar al prietenului său pe pergament, simțise o durere în piept. Era ca și cum glonțul care trecuse prin umărul lui cu zece ani în urmă îi făcuse din nou o rană deschisă.

Isabella își dresese vocea și îi întinsese scrisoarea.

– Îți e adresată ție.

– Mie?

Inima lui Garrett bubui violent în piept.

– Cum e posibil așa ceva?

Mijise ochii la data de sus. Cu ani în urmă, când erau în Spania.

Garrett privise chipul Isabellei.

– De ce văd asta doar acum?

– Harold ți-a scris-o ție, dar mi-a trimis-o mie, răspunse ea încet. M-a rugat să ți-o dau în caz că el...

Privirea ei căzuse înspre podea.

– Ai citit-o? întrebă el.

– Da.

Garrett mersese către fereastra mare din fața salonului. Inspirase adânc și își aplecase apoi capul înspre scrisoare. Ochii lui se uitaseră peste hârtie.

Upton,

Dacă citești asta, înseamnă că s-a întâmplat ce e mai rău. Am împărțit multe zile cumplite împreună, prietene, și nu aş vrea să mor lângă nimeni altcineva dacă aş avea de ales. Ești un bun patriot, un bun soldat și un om bun. Dacă ajungi acasă, te rog să ai grijă de Isabella și de copii. Aceasta este ultima mea dorință. Ești cel mai bun bărbat care ar putea să îmi țină locul. Trebuie să știi că familia mea este pe mâini bune. Mereu. Înseamnă totul pentru mine. Știi că vei face ceea ce trebuie. Ai gratitudinea mea eternă.

Al tău,

C.H. Langford

Garrett atinsese semnătura familiară a lui Harold cu degetul mare. Încă îi lipsea. Împăturise scrisoarea și o băgase în buzunarul interior al hainei, presând-o de umăr. Îl apăsase o greutate copleșitoare în momentul în care semnificația cuvintelor pe care le citise îi devenise clară. Harold dorise ca Garrett să aibă grijă de familia lui.

De ce naiba nu îi dăduse Isabella scrisoarea mai devreme?

– Mai e ceva, șoptise Isabella.

– Ce anume? întrebasese încet Garrett.

Isabella inspirase adânc.

– Sunt însărcinată.

Sprâncenele lui Garrett se uniseră și ridicase brusc capul pentru a o privi,

– Poftim?

Ea își dusesese o batistă la nas. Avusese ochii plini de lacrimi.

– Am să fiu distrusă, dacă nu mă mărit repede.

Garrett pășise mai aproape de ea și îi privise chipul căutând adevărul.

– Nu aveai de gând să îmi spui asta mai înainte? Cum rămâne cu tatăl copilului?

– Îmi pare rău, Garrett. Sunt disperată. Nu știu la cine să apelez. Tatăl copilului nu mă poate lua de soție și nu l-aș vrea nici dacă ar putea.

Se întorsese brusc și suspinase, apăsându-și batista pe gură.

– Isabella, eu...

Vocea ei tremurase din cauza lacrimilor.

– Copiii și cu mine vom fi niște paria. Va trebui să plecăm din Londra. Se întorsese și se așezase în genunchi în fața lui. Garrett, trebuie să ne salvezi! Avem nevoie de tine. Te rog!

Greutatea cuvintelor ei îl făcu pe Garrett să îi vină să verse. Isabella îi cerea să își asume cea mai mare responsabilitate pentru a se asigura că ea și copiii aveau să fie protejați pentru tot restul vieții, departe de orice scandal.

Gândurile lui se întorseseră la Jane. O iubea pe Jane? Da. Dar în mod evident Jane nu voia să aibă de-a face cu el. În ciuda a ceea ce îi spusese Cass, Jane nu îl iubea la rândul ei. Ce fel de bărbat onorabil ar fi fost el dacă ar fi ignorat această scrisoare de dincolo de mormânt? Și o refuza pe Isabella? Permitea ca reputația familiei ei să fie distrusă? Chiar dacă el continua să le ofere bani, aveau să fie tratați ca paria. Copiii lui Harold nu ar fi avut nici o speranță la un viitor bun.

Uneori, ceea ce voiai tu să faci și ceea ce trebuia să faci erau lucruri complet diferite.

O ajutase pe Isabella să se ridice și să se așeze lângă el pe canapea.

– De ce îmi dai scrisoarea aceasta abia acum?

Isabella se uitase în podea. Părase tristă, mică și vulnerabilă.

– La început, am avut nevoie de timp să jelesc. Am petrecut ani întregi în negare. Știu că sună prostesc, dar eu chiar credeam că Harold ar putea intra pe ușă în orice clipă.

Garrett încuviințase trist.

– Sigur a fost un iad pentru tine. Îmi pare rău!

Ea ridicase privirea spre el.

– Știu că nu mă iubești. Știu că îți cer ceva enorm, să crești copiii altui bărbat, dar am putea să fim fericiți împreună. Poate că sentimentele noastre ar evolua cu timpul.

Garrett o privise cu atenție. Isabella nu era proastă. Nu avea să existe prefăcătorie între ei. Mariajele de succes se bazaseră pe mai puțin decât o promisiune către un prieten căruia îi datorezi chiar și viața.

Garrett se strâmbase. Lațul preotului se strângea în jurul gâtului său.

Întâlnirea lui Garrett cu Isabella avusese loc cu câteva ore în urmă, și după trei coniacuri la club, căsătoria cu ea tot nu părea o idee bună. Trebuia să bea vreo cincizeci de coniacuri blestemate pentru a accepta ideea. Nu îi dăduse încă un răspuns, dar nu era ceva la care se putea gândi timp de săptămâni. Era gravidă și cu cât se căsătoreau mai repede, cu atât era mai bine pentru reputația ei. Dar mai era ceva de luat în considerare. Dacă făcea un băiat, al avea să fie moștenitorul lui Garrett, viitorul conte de Upbridge. Însă dacă Harold Langford nu i-ar fi salvat viața, titlul s-ar fi pierdut din familie, către un văr îndepărtat, iar copilul putea fi și fetiță.

– Upton, aici erai! M-am gândit eu că poate te găsesc aici în după-amiaza aceasta.

Garrett ridică privirea și îi văzu pe Derek Hunt și pe Rafe Cavendish venind spre el. Se ridică să îi salute.

– Claringdon, Cavendish, mă bucur să vă văd!

– Nu este cam devreme să bei? întrebă Claringdon imediat ce ajunsese suficient de aproape cât să vadă coniacul lui Garrett.

– Nu cred că este posibil așa ceva, adăugă Rafe.

Garrett zâmbi. Mereu îl plăcuse pe Cavendish.

– Ar trebui să-l ascuți pe băiat, Claringdon. Beți ceva cu mine. Se întoarse către Rafe. Nu știam că ești membru aici, Cavendish. Rafe zâmbi la rîndul lui.

– Nu sunt. Dar profit de prietenul meu influent, aici prezent.

Îl bătu pe spate pe Claringdon.

– Bine ați venit, răspunse Garrett, arătând spre locurile de lângă el.

Ceilalți doi bărbați se așezară în timp ce Garrett își concentra din nou atenția asupra coniacului său.

Claringdon se relaxă pe scaun și își puse picior peste picior.

– Trebuie să îți spun ceva, Upton. Este legat de Lucy și...

Garrett oftă. Punând paharul pe masă lângă el, își țină fruntea în palme.

– Dacă o implică pe Lucy, o să fie urât, nu?

– Puțin, răspunse Claringdon, aranjându-și manșeta.

Rafe se ocupase să-și comande de băut de la un lacheu aflat în trecere.

Garrett se îndreptă și mai bău o gură.

– Spune odată, Claringdon!

– Lucy m-a informat aseară că ea și Cass au pus ceva la cale la serbări, zise Claringdon.

Garrett dădu din mână să risipească parcă astfel cuvintele.

– Dacă este vorba despre doamna Bunbury, eu...

Claringdon dădu din cap.

– Nu este asta. Se pare că Lucy și Cass au crezut că ar fi o idee bună dacă amândouă, Claringdon suspină – dacă îți spuneau ție că Jane este îndrăgostită de tine și ei că tu ești îndrăgostit de ea.

Rafe Cavendish fluieră.

– Asta da idee bună.

Garrett se simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Strânse paharul în mână.

– Ce vrei să spui?

Claringdon își șterse fruntea cu mâna.

– Ți-a spus Cassandra că Jane este îndrăgostită de tine?

Gâtul lui Garrett se uscă.

– Da.

– Lucy i-a spus lui Jane că tu ești îndrăgostit de ea, continuă Claringdon.

Camera parcă se învârti cu el. Garrett se țină de mânerul scaunului.

– Despre ce naiba vorbești?

– Îmi pare al naibii de rău să o spun, continuă Claringdon, dar se pare că au fost convinse că tu și Jane erați perfecți unul pentru celălalt și și-au pus la cale planul încercând în mod neinspirat să vă cupleze.

Garrett își încleștă maxilarul.

– Dumnezeu! Nu a fost adevărat? Nimic?

– Mă tem că nu.

Lacheul se întoarse cu coniacurile chiar atunci, iar Rafe, om bun ce era, avu bunul-simț să tacă și să bea.

Mintea lui Garrett o luă la goană. Ce însemna asta? Nu numai că Jane nu îl iubea, dar avusese impresia greșită că el era îndrăgostit de ea? Dacă i se spusese cam când i se spusese și lui, asta ar fi fost înainte de picnic și de petrecere. La ce naiba se gândiseră Lucy și Cass?

– Jane știe?

Garrett înghiți nodul care i se formase pe neașteptate în gât.

– Da, zise Claringdon. Lucy are de gând să îi spună astăzi. Mă îndoiesc că Jane se va bucura.

– Sentimentul este reciproc.

Garrett puse dosul palmei în dreptul frunții unde tocmai i se instala o durere de cap.

– Cu riscul de a te jigni, Excelență, interveni Rafe, se pare că ai ceva bătăi de cap cu noua ta ducesă.

Claringdon zâmbi pe jumătate.

– Habar nu ai, Cavendish. Se lăsă pe spate pe scaun și își încrucișă mâinile la cap. Asta era, Upton. M-am gândit că trebuie să știi.

Garrett închise ochii pentru o clipă.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Claringdon. Presupun că Lucy te-a trimis ca să nu suporte furia mea.

Claringdon înclină din cap.

– Cam așa ceva. A avut și tupeul să îmi spună să îți transmit că ea încă mai crede că tu și Jane ați forma un cuplu frumos și că ar trebui să te gândești serios să te însori cu ea.

Gâtul lui Garrett se strânse.

– Este prea târziu.

Dădu din cap și privi orbește în șemineul din partea cealaltă a camerei.

– Trebuie să mă felicitați, băieți! Tocmai m-am hotărât să mă însor cu Isabella Langford.

Capitolul 38

– Dar Lucy mi-a spus clar că adori *Mult zgomot pentru nimic* și că vei dori cu siguranță să mă însoțești, spuse Daphne Swift în după-amiaza următoare în timp ce ea și Jane se plimbau prin grădina părinților lui Jane.

Jane ar fi preferat o plimbare prin parc, dar ținând cont de bârfa care se răspândea prin oraș despre comportamentul ei de la serbările de nuntă, se gândi că ar fi mai bine să nu iasă din casă. Era doar o problemă de timp până ce afla mama ei. Și era posibil să o dea afară pe doamna Bunbury. Ceea ce era ridicol, desigur, dar foarte probabil.

– Te rog, Jane, continuă Daphne. A fost atât de cumplit de plictisitor de când Cass și Julian au plecat în luna de miere. Nu am cu ce să-mi omor timpul.

Jane se uită la ea cu coada ochiului și strânse din buze ca să nu zâmbească.

– Cum rămâne cu căpitanul Cavendish? Părea să te amuze la balul de nuntă.

Daphne ridică în aer nasul ei mic.

– Căpitanul Cavendish mă enervează mai mult decât mă amuză. Bărbatul mă scoate din minți.

– Cunosc senzația, zise Jane oftând.

Când Lucy o informase pe Jane de dimineață că Upton urma să își anunțe logodna cu doamna Langford, reușise să asimileze veștile din mers în mod admirabil. Era adevărat că își pierduse mințile pentru scurt timp și își imaginase că era îndrăgostită de el, dar după rapida lui trădare către frontul doamnei Langford, nu mai era o persoană la care să se mai obosească să se gândească... prea mult.

Era doar vina ei, până la urmă, nu a lui Upton. Upton nu îi promisese niciodată nimic. Nu se prefăcuse nici o clipă că ar fi altceva decât era de fapt. Dacă Lucy nu își putea schimba obiceiurile, nici vărul ei nu putea. Jane nu ar fi trebuit să creadă nici măcar o clipă că bărbatul acela nu era un crai. În timp ce Lucy părea convinsă că Garrett fusese cumva forțat să o ceară pe doamna Langford de soție, Jane știa adevărul. Văzuse atracția lui Garrett față de văduvă cu ochii ei. Dumnezeu s-o ajute!

– Ador *Mult zgomot pentru nimic*, Daphne, dar nu merg cu tine la teatru. Reputația mea este distrusă. Sunt sigură că voi fi tratată ca o persona non grata.

– Oh, prostii! O să fii cu mine, și nimeni nu va îndrăzni să te atace. Ca să nu mai spunem că te apără contesa de Swifdon și ducesa de Claringdon.

– Dar Lucy și Cass nu vor fi cu mine.

Daphne o luă de braț pe Jane.

– Nu, dar voi fi eu, și o pun și pe mama să vină, dacă te ajută cu ceva.

Jane râse.

– Nu ai de ce să o bagi și pe săraca ta mamă în asta.

– Te rog, Jane! Te rog, vino cu mine!

Desfăcându-și brațul de al lui Daphne, Jane se aplecă să culeagă o violetă de pe cărarea de lângă picioarele lor.

– Nu știu. Îi zâmbi lui Daphne. Încă sunt uimită de implicarea ta în toate astea, să știi. Lucy mi-a spus că te-a cooptat în planul ei.

Daphne îi zâmbi.

– Nu pot spune decât că Lucy Hunt poate fi foarte convingătoare când își dorește asta. Mi-a spus că ți-aș face o favoare să o țin pe doamna Langford ocupată.

Jane se ridică și răsuci violeta între degete,

– Hmm. Acea parte era corectă, de fapt. Poate că nu ar trebui să fiu supărată pe tine deloc.

– Exact.

Daphne încuviință veselă, și cele două își reiau plimbarea.

– Dacă nu vii la teatru în seara asta pentru tine, fă-o pentru mine.

Jane clipi.

– Pentru tine?

Obrajii lui Daphne deveniră de un roz fin.

– Am auzit că ar veni căpitanul Cavendish la spectacol în seara asta, iar eu...

Daphne se mușcă de buză și se uită în altă parte.

Jane ridică o sprânceană.

– Nu ți-e atât de indiferent pe cât ai vrea să creadă toată lumea?

Daphne scutură din cap și ridică din umeri nefericită.

– Nici eu lui.

În seara aceea, Jane stătea în loja contelui de Swifdon de la teatru, împreună cu Daphne Swift. Putea simți privirile dezaprobatore ale înaltei societăți care o privea din alte loje.

– Cel puțin douăsprezece priviri ciudate sunt ațintite asupra noastră, zise Jane, vrând să se furișeze înapoi în întuneric.

– Ignoră-i, răspunse Daphne. Acei oameni sunt cumpliți. Dacă are ceva să îți spună ceva, va trebui să mi-o spună mie mai întâi.

Încuviință ferm.

Daphne dădu din mână în aer.

– Hai să vorbim despre ceva mult mai plăcut, spre exemplu cât de frumoasă ești în această seară.

Se întoarse să se uite din nou la Jane.

– Ai părul prins altfel, nu?

– Mulțumesc.

Jane își îndepărtă o șuviță de pe obraz, jenată. O rugase pe Eloise să îi aranjeze părul într-un coc în seara asta, asemănător cu cel pe care îl avusese la balul mascat. Se cam plictisise de cocul strâns.

– Și rochia ta, continuă Daphne. Este... nu albastră.

Jane trecu o palmă peste rochia ei roz. Era cea mai fină nuanță de roz. Îi permisesese mamei să o cumpere, ceea ce femeia făcuse cu mare bucurie. Acum Jane se simțea ciudat. Albastrul era ca o armură. Rozul? Rozul era... ca pielea dezbrăcată.

– Mulțumesc, șopti. M-am gândit să port și altă culoare.

– Ți se potrivește. Arăți foarte bine. De aceea probabil și privirile curioase în direcția noastră. Sunt absolut toți negri de invidie.

Jane zâmbi, deși se îndoia.

Daphne își lungi gâtul să vadă în afară lojei.

– Uite, căpitanul Cavendish! Este la doar câteva loje distanță.

Jane o înghionti pe Daphne cu cotul.

– Du-te și spune-i „Bună seara“.

– Nici prin gând nu-mi trece.

Daphne se așeză la loc și își puse mâna la gât.

– Dacă el nu are bunul-simț să vină să mă salute, atunci eu am să îl ignor cu desăvârșire.

– Ai venit aici în mod special să vorbești cu el, sublinie Jane.

– Nu.

Daphne scutură din cap, legănându-și buclele blonde.

– Am venit să mă vadă. Este altceva decât a vorbi cu el.

– Asta nu are nici o logică.

Draperia din spatele lor foșni și Lord Berkeley își iți capul.

– Lady Daphne, domnișoara Lowndes, putem să intrăm? între-bă viconte.

Jane îi zâmbi larg. Lordul Christian Berkeley era un prieten de-ai lui Lucy, de fapt, de-ai lui Garrett. Vara trecută la Bath, Lord Berkeley încercase fără succes să o curteze pe Lucy, dar rămăsese-ră amici. Berkeley apăruse chiar și la serbările de toamna trecută unde Cass se prefăcuse că este Patience Bunbury. Berkeley era un om bun și un tip foarte amuzant.

– Lord Berkeley! Sigur că da, intrați, răspunse Jane.

Lord Berkeley intră cu Garrett Upton pe urmele lui.

Jane trase aer în piept și se strădui să-și potolească bătăile rapide ale inimii. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că Garrett va fi cu Berkeley. Garrett nu se uitase la ea. Ea se uită în jos la pantofi.

— Lord Berkeley, domnule Upton, se auzi vocea veselă a lui Daphne. Ce mă bucur să vă văd! Nu am știut că veniți la teatru în seara aceasta.

— Upton aici prezent nu poate rezista unei reprezentații a piesei *Mult zgomot pentru nimic*, răspunse rîzînd Berkeley. Imediat ce v-am văzut, două doamne frumoase, i-am spus lui Upton că trebuie să venim să vă salutăm.

Jane își aținti privirea asupra lui Lord Berkeley.

— Aveam impresia că *Mult zgomot pentru nimic* este piesa lui Shakespeare cea mai puțin apreciată de Upton.

— Nu. Acea ar fi *Romeo și Julieta*, replică tăios Upton.

— Atunci a doua cea mai puțin apreciată? zise Jane zâmbind tăios.

Lord Berkeley se aventură în liniștea asurzitoare.

— Rar vin prin oraș, știți, și, când vin, mereu îmi place să vin la teatru.

— Atunci ar trebui să veniți mai des, milord, zise Daphne.

— Și așa nu am de gând să stau până la finalul sezonului. Mă întorc la Northumberland peste câteva săptămâni și am de gând să petrec toamna și iarna la cabana mea de vânătoare din Scoția.

— Asta sună a fi cumplit de departe, zise Jane.

— Și rece, adăugă Daphne.

— Este, fu de acord Lord Berkeley. Și tocmai de aceea îmi place.

— Lord Berkeley, zise Daphne. Am de gând să mă duc să îl caut pe căpitanul Cavendish. L-ați văzut în seara aceasta?

— Cred că este în loja lui Lord Mountbank.

— Mă însoțiți până acolo, vă rog?

Jane strânse săculețul atât de tare că o durură degetele. Daphne voia să plece acum?

— Daphne, nu cred că...

— Nu te superi să îi ții companie domnului Upton, nu, Jane? În timp ce eu îl vizitez pe căpitanul Cavendish? Te rog!

Pentru o clipă, Jane se întrebă dacă ea o ajuta pe Daphne sau dacă Daphne o păcălea pe ea să petreacă timp cu Upton. Oricum, ar fi fost prea nepoliticos să spună că o deranja. În schimb, încuviință sec, se așează la loc și se uită la scenă.

– Vă mulțumesc că stați cu Jane, domnule Upton, zise Daphne cu zâmbetul ei prietenos obișnuit. Și pentru că mă însoțiți, Lord Berkeley.

Vicontelet îi întinse brațul, iar Daphne i-l luă cu mâna ei mică.

O clipă mai târziu, cei doi pleaseră, iar Jane fu silită să se concentreze să își țină sub control piciorul neascultător. Se uită spre scaunele aglomerate, fără să observe nimic.

– Te deranjează dacă mă așez? se auzi vocea neutră a lui Upton.

Întoarse puțin capul într-o parte, dar nu și privirea.

– Deloc.

– Mulțumesc.

Privi cu colțul ochiului cum Garrett își ridică coada fracului și se așează lângă ea. Nu se putu întoarce cu fața la el. Ce ar fi putut să își spună? Să discute despre vreme părea prostesc, iar despre piesă nu mai era nevoie. Ce mai era? Poate liniștea era cea mai bună idee. Însă se părea că Upton nu era de aceeași părere.

– Ce îți mai face glezna?

– Și-a revenit, mulțumesc.

– Și pisica ta?

– Pisica este foarte bine. Și puii ei la fel.

– Mă bucur să aud asta.

Îl auzi trăgând aer în piept.

– Presupun că ți s-a spus și ție că am fost păcăliți?

Jane nu își dezlipi privirea de la peretele îndepărtat.

– Păcăliți?

– Da, m-a informat Claringdon că în timp ce eram la serbări Cass mi-a spus că îți plăceam, în timp ce Lucy ți-a spus ție că îmi plăci.

Jane încuviință o dată.

– Da, mi-a spus Lucy.

Vocea lui Upton nu fu ironică:

– Se pare că am căzut în sfârșit victimă pasiunii verișoarei mele pentru farse.

– Este un mod frumos de a spune „minciuni“.

– Chiar erau minciuni. Făcu o pauză. Ești supărată pe Lucy?

– Lucy nu se poate abține. Așa cum nici tu nu poți.

Capul lui se întoarse în direcția ei.

– Ce vrea să însemne asta?

Jane își așază o șuviță de păr după ureche. Poate nu ar fi trebuit să spună asta. Trebuia neapărat să schimbe subiectul. Spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

– Lucy mi-a spus că vrei să te însori cu Isabella Langford.

– Jane, eu...

– Cred că așa este mai bine. Vă doresc tot binele din lume.

Respiră sacadat. Nu îl iubea. El nu o iubea. Și atunci de ce ideea ca Garrett să fie căsătorit cu Isabella o făcea pe Jane să îi fie greață?

Din fericire, Daphne și Berkeley se întoarseră chiar atunci.

– Căpitanul Cavendish îți transmite salutări, Jane, zise Daphne.

– Ar fi trebuit să vin cu tine, răspunse Jane.

„Nu aș mai fi fost obligată să stau aici și să port această conversație dureroasă cu Garrett.“

– Doamnelor, ce planuri aveți pentru restul săptămânii? întrebă Lord Berkeley.

– Măine am de gând să fac cumpărături pe Bond Street, anunță Daphne. Dar se pare că nu o pot convinge pe domnișoara Lowndes să vină cu mine.

Jane râse.

– Nu mă poți convinge din cauză că prefer să mi se scoată ochii cu un vâtrai încins decât să merg la cumpărături. Asta dacă nu implică o librărie, desigur.

– Chiar așa? Lord Berkeley fluieră. O doamnă căreia nu îi place să meargă la cumpărături. Sunteți un exemplar rar, domnișoară Lowndes.

Jane își înclină capul și îi zâmbi. Milord? Nu ați mai cunoscut o intelectuală celibatară până acum?

Berkeley râse în hohote la replica aceasta. Apoi întrebă:

– Ce aveți de gând să faceți mâine, domnișoară Lowndes?

– Am tot căutat o carte veche. Mă duc la librărie să o caut. Nu am speranțe prea mari să o găsesc, desigur, dar vreau să încerc.

– Ce carte, domnișoară Lowndes? întrebă Lord Berkeley.

– Se numește *Arta scriiturii*, răspunse Jane.

Sigur Lord Berkeley era doar politicos întrebând.

– O am eu, răspunse tăios Upton.

Urmă o tăcere.

– Poftim? întrebă Jane până la urmă.

– Am cartea aceea acasă, zise Upton.

Jane se întoarse spre el.

– Ai *Arta scriiturii*?

– Da.

– Domnule Upton, nu aș putea să fiu mai uimită, zise Jane, El o privi în ochi.

– Dacă vii mâine până la mine, ți-o împrumut cu plăcere.

Capitolul 39

Jane stătuse în fața ușii impozante a reședinței din oraș a lui Upton timp de cinci minute. Eloise aștepta în trăsură. Jane nu reușea nici să facă un pas în față să bată la ușă, nici să fugă înapoi în trăsură. În schimb, stătu acolo, cu mâinile încrucișate, cu săculețul atârându-i de încheietură și contemplă posibilitățile. Putea bate la ușă ca să fie condusă înăuntru, unde avea pur și simplu să îi spună lui Upton că venise să împrumute cartea. Sau putea să se întoarcă, să se ducă acasă și să își imagineze că nu făcuse acest drum până aici. Atunci Upton nu putea să creadă că îi păsa de el și de colecția lui de cărți. Asta l-ar fi învățat minte.

Însă voia cartea aceea.

Venirea nu avea absolut nici o legătură cu faptul că îl văzuse pe Upton. Nici una. Era aici în căutarea cărții.

Da, asta era strict profesional.

Își îndreptă umerii și făcu un mic pas către ușa închisă. Bătu de trei ori și făcu un pas în spate, privind-o atentă.

Ușa se deschise câteva clipe mai târziu și apărură un majordom, care părea distins, și doi câini bine dresați care așteptau în hol. Upton avea câini?

– Da? zise majordomul, cu o privire deloc neprietenosă.

Ea își dresă vocea.

– Sunt domnișoara Jane Lowndes, am venit să îl văd pe domnul Upton. Vreau să împrumut o carte.

Acea ultimă parte era complet inutilă, dar dacă el vedea că era o femeie nemăritată, Jane simți că era înțelept să-i explice că nu era aici pentru vreo aventură de după-amiază. Numai Dumnezeu putea să știe ce fel de femei treceau pragul ușii lui Upton la toate orele din zi și din noapte.

– Intrați!

Majordomul se dădu la o parte, permițându-i lui Jane să treacă pe lângă el și să intre. Câinii se mișcă și ei politicos la o parte. Ea îi studie. Erau niște spanieli. Unul era roșcat cu alb, iar celălalt, alb cu negru. Arătau destul de bine. Upton nu îi dăduse niciodată de înțeles că ar fi avut câini.

De fapt, nu mai fusese niciodată aici. Obişnuia să o viziteze pe Lucy la mătușa Mary acasă, care nu era departe. Upton avea această casă de dinainte de a muri tatăl lui și, deși era adesea acasă la mama lui, aceasta era reședința lui principală la Londra.

Majordomul închise ușa în spatele ei.

– Cum se numesc? întrebă ea, arătând spre câini.

– Domnișoară?

– Câinii? Cum se numesc?

Majordomul își îndreptă spatele, la întreaga lui înălțime, care era chiar impresionantă.

– Dogberry și Verges, domnișoară.

Jane căscă ochii.

– Dogberry și Verges? repetă ea. Din *Mult zgomot pentru nimic*?

– Chiar așa, domnișoară.

Jane se uită la câini. Nu se putu abține să nu zâmbească.

– Domnul Upton nu este acasă momentan, continuă majordomul. Dar a lăsat instrucțiuni să vă conduc în bibliotecă.

– A lăsat instrucțiuni? Jane arătă către ea. Pentru mine? Și apoi continuă: Ai zis bibliotecă?

– Da, domnișoară. Mi-a spus în mod clar că, dacă îl va vizita domnișoara Lowndes, să vă conduc la bibliotecă și să vă informez că are de gând să se întoarcă în curând.

Jane scutură din cap. Ea și câinii meraseră în urma majordomului. Casa lui Upton era bine pusă la punct. Trebuia să recunoască asta. Era decorată cu gust, în nuanțe de albastru și maro. Nu prea înghesuită sau greoaie. O casă frumoasă, de fapt. Majordomul spusese bibliotecă. Asta îi atrăsese atenția. Cum de nu știuse că Upton are o bibliotecă?

Unde era Upton? Era cu Isabella Langford? Ideea îi trecu prin minte fără să vrea. Of, ce-i păsa ei? Spera să găsească repede cartea și să plece înainte ca ticălosul să se întoarcă de la indiferent ce activități depravate avea.

Majordomul o conduse de-a lungul unui coridor și se opri în fața unor uși duble de mahon. Câinii se opriră și șezură. Servitorul apucă mânerul și deschise ușa. Camera din spatele lor îi tăie respirația lui Jane.

Intră în spațiul vast și se învârti în cerc. Chiar că bibliotecă. Încăperea era poate cea mai mare pe care o văzuse într-o reședință din oraș, cu excepția unei săli grandioase de bal. Era delicios, perfect, plăcut, bine aliniată cu grămezi și grămezi, și grămezi de cărți. Cărți! Cărți! Cărți!

Posibil ca Jane să fi scâncit. Bănuia că doar din cauză că majordomul și câinii se uitară la ea cu capetele înclinate într-o parte.

– Oh, eu... Doamne, eu... nu știam că domnul Upton are o așa de mare...

Nu se putea opri din a privi rândurile de cărți.

Majordomul își dresе vocea și făcu un pas șovăitor. Ce spunea? Oh, da. Cărți!

– Nu aveam idee că domnul Upton are o colecție de cărți atât de mare.

– Lectura este una dintre activitățile favorite ale domnului Upton, adăugă majordomul.

Jane aproape se împiedică de covorul gros pe care îl traversa pentru a privi mai de aproape conținutul camerei. Lectura era una dintre activitățile favorite ale lui Upton? Vorbeau despre același Upton? Doar nu ajunsese acasă la unul dintre verii lui Upton

sau... nu, Garrett nu avea veri pe linie masculină aflați în viață. Plus că portretul de pe peretele opus semăna foarte mult cu Garrett. Sigur era tatăl lui. Omul murise nu cu mulți ani în urmă.

– Domnului Upton îi place să citească? întrebă ea, strict în scopuri de clarificare.

Poate era doar o persoană care colecționa obsesiv cărți sau care devenise obsedată de colecții în general. Din câte știa ea poate avea și o colecție de păpuși sau soldăței de tablă sau ceva la fel de ciudat, altundeva prin casă.

– Da, domnișoară, răspunse majordomul. Se scutură de parcă își dăduse seama că spusese prea multe despre obiceiurile personale ale stăpânului său. Vă las! Domnul Upton a spus să vă informez că totul este în ordine alfabetică după numele de familie al autorului. Chemați-mă, vă rog, dacă vreți să vă aduc ceai.

Jane deschise gura să spună că nu va fi nevoie, dar se uită din nou la colecția imensă și se răzgândi. Ar fi putut să moară fericită aici. Urma să aibă nevoie de hrană. Crezuse că tatăl ei are o colecție mare, dar nimic din casa ei nu se putea compara nici cu o mică parte din festinul literar pe care-l avea în fața ochilor.

– Mi-ar plăcea niște ceai, mulțumesc.

Își scoase mânușile și își desfăcu pelerina. Era nevoie de o inspecție serioasă. Mai bine trecea la treabă.

– Da, domnișoară.

Majordomul făcu o mică plecăciune, îi luă pelerina și ieși din cameră. Căinii rămaseră cu Jane.

– Asta este biblioteca domnului Upton? întrebă ea căinii.

Animalele frumoase clipiră spre ea.

– A domnului Garrett Upton?

Ei doar întoarseră capul într-o parte.

– Iar voi sunteți căinii domnului Upton? îi întrebă. Ai domnului Garrett Upton?

Unul din câini avu amabilitatea de a scoate limba și de a găfâi puțin, ceea ce o făcu pe Jane să creadă măcar că o asculta. Își îndreptă privirea către cameră și își împreună mâinile. De unde începeai, când aveai în fața ochilor raiul?

Majordomul se întoarse cu o tavă pentru servit ceai. Puse serviciul elaborat pe o masă în mijlocul camerei.

Jane își țuguie buzele. Lipsea un singur lucru pentru a face situația mai ceva ca în rai.

– Aveți cumva și niște prăjituri?

– Avem, domnișoară. Îmi va face plăcere să vă aduc câteva.

Plecă iar, și Jane trebui să se forțeze să nu își frece mâinile. Prăjituri și o bibliotecă enormă? S-ar putea să rămână aici pe termen nedeterminat, și naiba să-l ia pe Upton dacă încerca să o scoată cu forța!

Jane își puse săculețul și mânușile într-o margine a unei canapele și inspiră adânc. Precum un atlet care se pregătea pentru o întrecere, avea nevoie să se pregătească. Merse spre cel mai apropiat perete și își trecu degetele peste titlurile manuscriselor cu coprți de piele. Alfabetic după numele autorului, zisese el. Cartea pe care o voia era scrisă de o persoană pe nume Brandon.

Se întoarse spre peretele opus. Avea de gând să se ducă repede până acolo să vadă cât era de aproape de B.

După cincisprezece minute, Jane mâncase două prăjituri și își dăduse seama că să găsești o carte în biblioteca uriașă a lui Upton nu era chiar atât de ușor pe cât te-ai putea gândi. Reușise să retrângă căutările la „Br” și se urcase pe scările în spirală către al treilea nivel – al treilea! – în căutarea cărții. Upton, se gândi cu oarecare ironie, avea nevoie disperată de un bibliotecar. Cu siguranță, toți prietenii sau cunoscuții care veneau aici aveau nevoie de un astfel de ajutor. Desigur, logodnica lui avea să creeze probleme în acest sens. Femeia nu citea. Jane se îndoia că Upton avea multe exemplare din *La Belle Assemblée* pe aici.

Oricum, era nevoie de un bibliotecar. Poate o angaja pe Jane. Și-ar putea petrece toată ziua aici sortând și căutând, și citind și...

Căinii lătrară când se deschise ușa. Jane se întoarse la balcon. Venise majordomul cu mai multe prăjituri? Ce om săritor!

– Jane?

Trase aer în piept.

Upton.

Se gândi pentru o clipă la planul ei inițial. Se putea oare ascunde în această casă până la sfârșitul zilelor ei sau chiar trebuia să își anunțe prezența?

„Nu știm ce s-a întâmplat cu Jane“, parcă auzea vocea mamei spunând peste ani întregi, pe la vreo petrecere. „A plecat la bibliotecă într-o zi și nu s-a mai întors.“

Pentru că îi spusese mamei că se duce la bibliotecă. Doar că nu menționase la care bibliotecă. Doamna Bunbury, sărmana, era tot la pat.

Până la urmă, se hotărî că trebuie să își anunțe prezența. Măcar pentru că dacă i s-ar spune viitoarei doamne Upton că Jane dispăruse în bibliotecă, asta ar face-o pe doamna în cauză să organizeze o acțiune de căutare care nu s-ar opri până ce nu ar găsi-o pe Jane.

– Sunt aici, zise ea încet.

El își înclină capul și se uită la ea. Zâmbetul lui fu cald și binevoitor.

– Mă bucur că ai venit, zise el.

Inima ei, organul trădător, bătu repede, și pentru o clipă aproape crezu că vorbea serios. Aproape. Dar scena în care el o săruta pe Isabella Langford i se derulă în minte. Își dori să poată șterge amintirea, dar rămăsese acolo ca o cicatrice oribilă.

Câinii dădură din coadă, așteptând în mod clar să fie salutați de stăpânul lor. Garrett se aplecă și își plesni palmele pe coapse. Câinii se ghemuiră lângă el, și el îi mângâie pe fiecare în parte.

Jane merse încet spre scară. Ajunse să stea la câțiva pași de Garrett. Ridică o sprânceană.

– Dogberry și Verges?

Zâmbetul lui o lovi în plin.

– Vedetele piesei, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu Hero și Claudio?

– Sigur că nu.

Ea bătu din picior pe covor.

– Dar Beatrice și Benedick? Ei ar fi numele pe care le-aș alege eu. Mă surprinzi, Upton. Nu știam că îți plac câinii.

– Nu îmi plac. Prietena mea, sora contesei de Merrill, domnișoara Andrews, mi i-a dat pe aceștia doi. Lucrează la Societatea Regală pentru Tratatamentul Omenos al Animalelor și mereu salvează animalele năpăstuite. Când i-am văzut pe acești doi ticăloși mici, nu am putut-o refuza.

— Sunt drăguți, recunosc Jane, scărpinându-l pe Dogberry după o ureche.

— Ai vrea să iei loc? întrebă Garrett.

Jane îl urmă către canapeaua din mijlocul camerei. Se așează într-un capăt. El se așează pe un scaun. Era chipeș astăzi, fir-ar el să fie! De nesuportat chiar. Picioarele lui lungi erau acoperite de pantaloni din piele, cu cizme înalte negre. Purta o haină verde smarald și cămașă albă cu lavalieră. Părul lui negru era puțin dat cu pomadă și părea că nu se bărbierise de o zi sau două, ceea ce lui Jane chiar îi plăcea, da.

— Ai ținut un mare secret față de mine, Upton.

Fruntea lui se încruntă, dar ochii lui schimbători străluciră.

— Secret?

Ea întinse brațele pentru a arăta camera.

— Nu aveam idee că ai... asta.

El zâmbi pe jumătate.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Nu aș fi ghicit niciodată. Nu înțeleg de ce Lucy nu mi-a spus niciodată.

Unul dintre câini își puse laba mare în poala lui Upton.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că am rugat-o pe Lucy să nu îți spună?

Jane clipi.

— De ce ai face asta?

— Pentru că ți-a plăcut mereu să mă critici că nu citesc.

Ea strâmbă din nas.

— Dar citești, sau așa spune majordomul tău.

Garrett se lăsă pe spate și își trecu un picior peste celălalt.

— Ți se pare atât de greu de crezut?

Jane se întinse demonstrativ după a treia prăjitură.

— Nu te-am văzut niciodată cu o carte în mână.

— Unii dintre noi citim și reușim și să ne purtăm corespunzător și politicos în societate, fără să ne ascundem după cărți.

Jane înlemni. Puse prăjitura la loc pe farfurie.

— Nu mă ascund după cărți.

— A, nu?

— Nu.

Se ridică să plece, cu mișcări bruște. De ce venise aici? Ar fi trebuit să știe că nu se putea termina bine.

– Nu pleca, zise el, ridicându-se la rândul lui și întinzând mâna spre ea.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– De ce aș rămâne?

El își băgă mâinile în buzunare și lăsă capul în jos. Cuvintele lui sunară încet:

– Jane, de ce nu ai venit în noaptea aceea? De ce te-ai răzgândit?

Ea se întoarse. Nu îl putea privi.

– Ce contează?

– Contează foarte mult. Credeam că e ceva special între noi. Am crezut că ne apropiam.

Ea își împinse ochelarii pe nas și întoarse capul, dar tot nu îl putu privi.

– Apropiati? Special? Asta chiar e prea de tot, ținând cont de ce ai făcut în noaptea aceea.

– Ce vrei să spui?

Vocea lui fu plină de confuzie.

Se întoarse spre el, furia înlocuind tristețea din pieptul ei.

– Nu te prefac că nu știi, Upton! E nedemn.

– M-am gândit că am ratat întâlnirea noastră și mi-am cerut scuze. Am fost reținut în mod inevitabil, dar ai spus că nu ai venit, deci ce mai conta?

– Reținut în mod inevitabil? Pufni. Așa numești tu asta?

El își trecu o mână prin păr, în mod evident frustrat.

– Cum altfel să-i spun? Am petrecut noaptea închis în blestemata de pivniță, încercând să sparg blestemata de ușă, sperând să nu mă urăști veșnic.

O șocă faptul că folosi atât de multe cuvinte urâte. Ridică brusc capul și îl privi în ochi, îi privi chipul.

– Pivniță? Despre ce vorbești?

Își masă ceafa și se îndreptă spre ferestre.

– M-am dus în pivniță să iau o sticlă de vin pentru noi. Cât eram acolo, cineva m-a lovit în cap și, când mi-am revenit, aveam un cucui al naibii de mare în cap și nu puteam să ies. Aproape mi-am rănit brațul încercând să sparg ușa aceea.

Jane se așează brusc, rochia ei foșnind în jurul ei. Își masă zona dintre ochi cu un deget.

– În pivniță? Nu erai în pivniță!

– Ba da, eram. Dumnezeu știe că mi-am dorit să nu fiu.

Ea își încrucișă mai strâns brațele la piept.

– Nu. Erai în camera ta. Te-am văzut.

– Ce?

– Erai acolo. Te-am văzut.

– Ai spus că nu ai venit.

Lacrimi îi jucau în ochi.

– Am mințit. Am venit. Doar că am întârziat o jumătate de oră.

Dar când am ajuns, tu...

Își studie pantofii care stăteau pe covor, Verges fiind cuibărit lângă piciorul ei.

– Eu ce?

Jane închise ochii puțin.

– Făceai dragoste cu doamna Langford.

– Cel?

Fața lui Garrett deveni palidă.

– Doamna Langford era acolo? În camera mea în noaptea aceea?

– Da. V-am văzut pe amândoi.

Garrett îngenunche în fața ei. O luă de mână.

– Gândește-te bine, Jane, gândește-te! Ce anume ai văzut? Nu am fost acolo în noaptea aceea. Îți jur! Cineva m-a închis în pivniță.

Jane își aduse aminte. Ce anume văzuse de fapt?

– Am văzut... am văzut-o pe doamna Langford lângă patul tău și pe tine... sau pe cineva... sărutând-o. I-am văzut doar spatele. Arăta ca tine, înalt, brunet și era în camera ta.

Expresia lui Garrett deveni fioroasă. Înjură în șoaptă.

– Lacheul Isabellei este înalt și brunet. Nu e foarte diferit de mine, fizic.

– Dar de unde știa? De unde ar fi putut să știe că noi...

– Nu știu. Dar am de gând să aflu, la naiba!

Jane își puse mâna la gură. Urma să i se facă rău.

– Ești logodit cu ea.

– Nu am anunțat logodna încă, dar asta schimbă totul. Oricum, trebuie să știi, nu aș fi cerut-o niciodată dacă nu era...

– Ce? Cu ce te are la mână, Garrett? Lucy pare convinsă că te obligă, cumva.

– Nu. Nu este asta. Nu aș permite așa ceva. Ea... mi-a arătat o scrisoare. Dar nu contează. Trebuie să vorbesc cu Isabella. Dacă a făcut ceea ce cred eu, a mers mult prea departe.

– Ce scrisoare?

Garrett inspiră adânc.

– Din Spania. Harold Langford. M-ai întrebat dacă am fost de față când a murit. Am fost. De fapt... Garrett își întoarse capul. A murit pentru mine.

Jane îl strânse de mână.

– Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

Garrett se așează lângă ea pe canapea, cu mâinile în poală. Inspiră adânc și îi relatează aceeași poveste pe care i-o spusese și Isabellei.

Când termină, Jane puse o mână care tremura peste a lui.

– Îmi pare rău, Garrett! Atât de rău!

El o privi, parcă cu ochii goi.

– Retrăiesc momentul în fiecare noapte, în vis.

– Sigur este un iad pentru tine. Îl mângâie pe mână. Dar trebuie să știi că, totuși, căpitanul Langford a ales așa. El a vrut să trăiești.

– Asta nu face vinovăția să dispară. În vise, încerc să corectez lucrurile. Încerc să îl salvez, să îl dau la o parte, să îi spun nu. Harold avea doi copii. Avea o soție. Isabella merita mai mult decât să moară pentru mine tatăl copiilor ei.

– Ai avut grijă de ea, nu-i așa, Garrett?

El încuviință o dată.

– Măcar atât pot să fac... pentru copiii lui Harold.

Pe Jane o duru inima pentru el. Măcar dacă l-ar fi meritat Isabella Langford.

– De ce crezi că a făcut doamna Langford ce a făcut la serbarea Garrett o privi.

— Cred că era geloasă pe tine, Jane. Se hotărâse în mod clar înainte de a veni că voia să o cer. I-am spus nu. Nu eram dispus să fac asta. Își coborî capul. Asta până când mi-a arătat scrisoarea.

— Ce spunea scrisoarea?

Garrett își masă fruntea cu o încheietură.

— Este de la Harold. Voia să am grijă de Isabella și de copiii lor. Mi-a cerut asta. Cum să refuz? Îi datorez omului viața mea.

Jane respiră cu greu.

— Nu îmi pot imagina cât este de greu pentru tine.

El scutură din cap.

— Nu este vorba doar despre scrisoare. Isabella mi-a spus că... este gravidă. Acum bănuiesc că lacheul ei este tatăl.

Jane suspină.

— Trebuie să o văd. Trebuie să o întreb ce a făcut, să o fac să își recunoască vina. Garrett se întoarse spre Jane. Trebuie să știu ceva, Jane. Noi doi am putea avea un viitor împreună?

Capitolul 40

Bătăile puternice la ușa dormitorului lui Jane o treziră din somn. Deschise un ochi și clipi. Ținând cont câtă lumină a soarelui intra pe fereastră, era, din păcate, dimineață, dar mult prea devreme să se trezească. Stătuse trează toată noaptea punând cap la cap tot ce se întâmplase.

Isabella Langford era absolut cumplită. Ce fel de femeie făcea lucruri cum ar fi să „aranjeze” o șa și să lovească lumea în cap cu sticle de vin? Și apoi să pună în scenă ceea ce văzuse ea în camera lui Garrett. Cu propriul servitor? Era de-a dreptul revoltător! Acum Garrett era logodit cu acea femeie hidoasă, iar ea era gravidă cu copilul altui bărbat.

Garrett avea un profund simț al onoarei, Jane știa, dar suficient de profund cât să se însoare cu o femeie ca Isabella? Se îndoia. Se îndoia de asta. Se îndoia și că Isabella ar recunoaște ce lucruri făcuse, și nu avea cum să dovedească nimic din ele.

Garrett probabil că intenționa să se confrunte cu Isabella, dar asta îi privea pe ei. Dar Jane nu se putea gândi decât la întrebarea pe care i-o pusese Garrett. Puteau să aibă un viitor împreună?

Puteau? Își petrecuse noaptea gândindu-se la acea întrebare și tot nu avea un răspuns.

Încă o bătaie puternică la ușă îi alungă gândurile lui Jane.

– Cine este? strigă ea.

– Mama ta!

Jane oftă și își trase perna peste față. Mama știa să nu o deranjeze la ore cumplite dimineața. Dacă ea bătea la ușă, atunci nu era de bine.

– Intră, reuși Jane să răspundă, deși cuvintele ei erau înăbușite de pernă.

Mama intră în cameră. Jane își dădu la o parte perna de pe față și clipi cu ochii împăienjeniți.

– Domnișoară?

Mama ei își încrucișă brațele la piept.

– Da?

Jane puse perna în spatele capului și reuși să se ridice.

– Ai făcut ceva ce nu trebuia să faci la serbări?

Jane clipi. O cuprinse panica. Cea mai bună tactică era să tragă de timp.

– Poftim?

– Lady Elrod tocmai a plecat. A spus că e neliniștită să îmi raporteze faptul că circulă bârfe neplăcute despre comportamentul tău la serbări.

– Ce Dumnezeu de s-a apucat Lady Elrod să facă vizite la ora asta? Nu este nici măcar douăsprezece, nu?

Mai mult tras de timp. Bun.

– Este aproape douăsprezece, tânără domnișoară, și nu asta contează. Ai defilat sau nu pe coridoarele proprietății Moreland în mijlocul nopții îmbrăcată în halat?

– Defilat? Nici măcar nu știu cum anume se defilează, mama. Mama bătu din picior.

– Răspunde-mi, Jane!

Jane își șterse palmele transpirate pe cearșaf.

– Încerc să îți răspund. Nu știu ce vrei să insinuezi.

– Lady Elrod m-a informat că circulă un zvon că ai fost văzută în aripa burlacilor mult după orele decente, purtând un capot și cămașă de noapte.

Era cămășuța ei, de fapt.

– Aș vrea să aflu de unde știe Lady Elrod ceva despre asta, răspunse Jane. Nici nu a fost invitată la serbări.

– Jane, nu te întreb încă o dată! Este vreun strop de adevăr în zvonul acesta?

Jane inspiră adânc. Avea două opțiuni. Putea recunoaște că da, defilase în halat, ceea ce i-ar fi putut cauza o criză de apoplexie mamei. Sau putea nega că ar fi defilat în capot, ceea ce se îndoia că ar crede mama ei acum. A doua variantă ar fi putut să o convingă pe mama ei să o lase în pace pe moment măcar, până când îi ajungeau la ureche mai multe bârfe. Dar prima variantă ar fi putut să provoace un scandal care ar fi distrus reputația lui Jane, și doar acesta ar fi fost un motiv să nu o mai trimită la evenimentele din timpul sezonului. Oh, da. Aceasta era opțiunea bună, atunci.

– Da, mama, zise Jane încuviințând. Chiar defilam în mijlocul nopții purtând doar cămașa de noapte și capotul.

Probabil că nu era prudent să menționeze cămășuța.

Mama ei suspină. Îi căzură mâinile pe lângă corp.

– Ba nu!

Jane suspină.

– M-ai întrebat și ți-am spus adevărul. Ce voiai să îți spun?

– Voiam să spui că este pură invenție.

Jane se concentrează să ia scame de pe cuvertură.

– Îmi pare rău, mama, este adevărat.

Mama ei se plimbă de colo-colo prin fața ferestrei mari care dădea spre grădinile din spatele casei. Își frământă mâinile.

– Ce ne facem?

– Ce am putea face? zise Jane.

– Nu pot da ochii cu prietenii mei și să le spun că nu este adevărat, știind că este. Reputația ta va fi distrusă!

Jane se așează la loc pe perne.

– Mă îndoiesc că se poate face altceva decât să nu mă mai duc la evenimentele sociale în viitorul apropiat. O să rămân aici și o să citesc. Mare păcat!

Mama ei se opri din mers, își puse mâinile în șolduri și se încruntă la ea.

— Ba nu. Nu o să scapi așa. Unde era doamna Bunbury când defilai la miezul nopții?

— Sunt sigură că dormea, sărmana femeie!

Degetele lui Jane doreau să ridice cartea din care citise noaptea trecută.

Vocea lui Hortense Lowndes fu plină de revoltă.

— Dacă reputația ta va fi distrusă, nu va mai lucra nicăieri în orașul acesta. Solicit să o văd imediat pe doamna Bunbury!

Capitolul 41

Jane nu avea să își dea seama niciodată cum reușise să scape din casă și să ajungă la Lucy. Era un miracol din punctul de vedere al lui Jane. După ce o convinsese pe mama că trebuia să îi scrie doamnei Bunbury și să îi ceară femeii să le viziteze cât de repede putea, Jane se furișase pe ușa din spate. Trecuse pe lângă mieunături, privind în direcția Doamnei Pisică, și reușise să ia o trăsură de la colț pentru a se duce la câteva străzi distanță, la Lucy.

Odată ajunsă în pragul lui Lucy, Jane bătuse la ușa neagră enormă. Majordomul ducelui, Hughes, deschise repede.

— Am venit să o văd pe Excelența Sa, anunță Jane.

Majordomul o privi acuzator, dar o conduse în salonul albatru din fața casei înainte de a se duce să își anunțe stăpâna că avea un oaspete. Jane se plimbă prin încăpere așteptând-o pe Lucy.

— Jane, dragă, ce s-a întâmplat? întrebă Lucy intrând grăbită în cameră, câteva clipe mai târziu.

— Lucy, e cumplit! Mama a aflat despre scandal și acum solicită să o înfrunte pe doamna Bunbury pe tema asta. Ce ne facem?

Lucy dădu doar din cap.

— Cum a aflat?

— Se pare că i-a spus Lady Elrod, răspunse Jane.

Chipul frumos al lui Lucy se încruntă.

– Ce știe Lady Elrod despre asta?

Jane ridică mâinile în aer.

– Nu contează. Ideea este că mama știe și este furioasă. Spune că are de gând să se asigure că doamna Bunbury nu va mai lucra niciodată în oraș. Refuză să îi dea recomandări.

Lucy plescăi din buze.

– Nu este o amenințare gravă, dragă!

Jane scutură din cap.

– De asemenea, nu contează. Mama solicită să o vadă.

Lucy ȋugăie buzele.

– Ei bine, asta nu este posibil.

Jane se chină să nu ridice vocea.

– Evident că nu este posibil. Întrebarea este ce ne facem?

Lucy ridică din umeri.

– Tragem de timp.

– S-a dus vremea trasului de timp, Lucy. Mama își iese din fire. Nu am mai văzut-o atât de furioasă. Am reușit să îi spun că trebuie să îi scriu doamnei Bunbury și să o invit să ne viziteze. Apoi am venit aici, dar mama nu mă va mai crede pentru mult timp. Dacă nu o prezint pe doamna Bunbury curând, va ști că este o păcăleală.

Lucy își bătu un deget pe obraz.

– Se pare că avem doar două opțiuni.

– Care sunt?

– Să o aducem pe doamna Bunbury sau să recunoaștem că nu există.

Jane se ciupi de baza nasului,

– Doamne, ajută-mă! Pe care zici să o alegem?

– Lasă-mă să mă gândesc puțin. Nu te îngrijora, dragă! Rezolvăm noi. Doamna Bunbury poate muri într-un accident ciudat. Sau poate pleca brusc în Franța.

Jane ignoră vorbele prietenei sale. O preocupa ceva și mai presant.

– Mai este ceva ce trebuie să îți spun, Lucy. Ceva ce ar fi trebuit să îți spun deja.

Jane se mușcă de buză.

– Este vorba despre Garrett.

Lucy ridică sprâncenele.

– Acum îi spui Garrett?

– Da.

– Oh, deci este ceva serios.

– Am fost la el acasă ieri, singură. Făcu o pauză. De ce nu mi-ai spus că are o bibliotecă enormă?

– Dacă zici că este enormă, stai să o vezi pe cea din casa de la țară. Ce căutai acasă la Garrett?

– M-a invitat el.

– Te-a invitat?

– Da, să împrumut o carte, și eu... eu am vrut să îl văd, sinceră să fiu. Oh, Lucy, nu o să mă crezi.

Își presă palmele pe obraji.

– Ce anume, dragă?

– Cred că trebuie să iei loc.

Lucy se așează, privind-o cu atenție pe Jane.

Jane își petrecu următoarele douăzeci de minute povestindu-i lui Lucy fiecare detaliu sordid din ce se întâmplase între ea și Garrett. Ei bine, nu fiecare detaliu sordid. Omise detaliile mai personale, dar îi spuse destule lui Lucy cât să prindă ideea. După aceea, Jane își puse capul în palme.

– Lucy, ce mă fac?

– Asta nu mă surprinde deloc, zise Lucy.

– Nu?

– Nu mă surprinde că tu și Garrett aveți o pasiune unul pentru celălalt. Mi-am dat seama în timpul serbărilor. De aceea am făcut Cass și cu mine ce am făcut.

Jane suspină.

– Dar nu știați sigur.

– Așa este. Aveam doar bănuieli. Recunosc, ele îmi creează adesea mai multe probleme decât ar fi cazul. Oricum, sunt de acord cu tine că doamna Langford este vinovată că l-a închis cineva pe Garrett în pivniță.

– El spune că o va înfrunta pe tema asta, dar deja s-a angajat să o ia de soție. Se pare că a făcut asta din cauza unei scrisori.

– Scrisori?

– Da, de la Harold Langford. Căpitanul Langford l-a rugat pe Garrett să aibă grijă de Isabella dacă i se întâmplă ceva.

– De ce ar face Garrett asta?

Jane se trase de mânecă.

– Pentru că Harold Langford a încasat un glonț care l-ar fi ucis pe Garrett. Scrisoarea înseamnă mult pentru el.

– Am știut mereu că Garrett se simte cumplit de vinovat pentru ceva ce s-a întâmplat în Spania, deși nu mi-a spus niciodată ce anume, zise Lucy. Cred că vinovăția lui îi întunecă în mod serios judecata. Căpitanul Langford nu ar fi putut să știe că avea să moară astfel. Trebuie să aflăm mai multe despre asta. Am senzația că doamna Langford este și în spatele scrisorii.

Jane încuviință.

– Nu mă îndoiesc, dar cum am putea noi dovedi asta?

Lucy își atinse din nou bărbia.

– Trebuie să ne uităm la scrisoare. Ai luat cartea?

– Nu. Nu am găsit-o și apoi Garrett mi-a spus povestea despre Isabella și pivniță, și am uitat complet de carte. Însă mi-a spus că pot să merg acolo oricând doresc.

Lucy zâmbi ștrengărește.

– Este perfect. Întoarce-te acasă la Garrett să împrumuți cartea, și când ești acolo, caută scrisoarea.

Jane icni.

– Nu pot face asta!

– Dar de ce nu?

– Vrei să îi cauți prin lucrurile personale?

Lucy încuviință.

– Da, exact.

– Nu pot face asta, Lucy.

– Eu aș face-o. Fii îndrăzneată!

Jane oftă.

Lucy o bătu pe umăr.

– Gândește-te așa, dragă: ce ar face Lucy Hunt?

Jane își puse palma la frunte.

– S-ar duce acasă la Garrett și ar căuta scrisoarea.

Capitolul 42

Garrett se dusesese direct acasă la Isabella imediat ce se făcuse o oră decentă. Nu era acasă sau cel puțin asta spunea lacheul. Garrett plecase mai frustrat decât venise. Voia să o înfrunte, să o întrebe de ce făcuse ceea ce făcuse. Cum știuse că el și Jane aveau de gând să se vadă în camera lui în noaptea aceea?

După discuția avută cu Jane, trebuia să se gândească mai mult ca niciodată. Jane nu îi răspunsese când o întrebase dacă ar putea avea un viitor împreună. Nu o învinuia. Făcuse numai prostii. O ceruse de soție prea târziu la serbări și acum o întreba despre viitorul lor împreună în timp ce el se presupunea că urmează să se logodească cu o altă doamnă. Doamna greșită. O doamnă care se părea că nu se dădea în lături de la nimic pentru a obține ceea ce voia. Cum dracului ajunseseră lucrurile atât de complicate într-un timp atât de scurt?

– Domnule, vreți să mergeți acasă? întrebă vizitiul când Garrett urcă în trăsură.

– Nu, John. Du-mă acasă la mama!

Zece minute mai târziu, Garrett stătea în salonul mamei lui. Mary Upton veni cu un zâmbet larg pe chip.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea?

– M-am gândit să vin și să văd ce mai faci.

Mama lui ridică o sprânceană închisă la culoare.

– Cred că întrebarea mai importantă este ce mai faci tu, fiule?

Garrett se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Poate că îmbătrânesc eu, dar tot sunt la curent cu cele mai noi vești. Se vorbește destul de mult despre tine în ultimul timp.

– Se vorbește? Despre mine?

– Despre tine, serbări, domnișoara Lowndes?

Mama lui rostise cuvintele într-un mod teatral, lent.

– Ce anume în legătură cu domnișoara Lowndes?

– Se zvonește că a fost văzută în cămașă de noapte aproape de aripa burlacilor în noaptea nunții lui Cass.

Garrett se chinui să își mențină expresia neutră. Mama lui îl privi atentă.

– Nu știi nimic despre asta, nu?

Nu o privi pe mama lui în ochi.

– De ce ai crede că știu eu ceva despre asta?

Mama lui începu să brodeze, una dintre activitățile ei preferate. Ridică din umeri.

– Oh, nu știu. Poate din cauză că am auzit că tu și Jane păreați destul de amorezați unul de celălalt când ați dansat în noaptea nunții lui Cass cu Julian.

Garrett căscă ochii.

– Amorezați?

Mama lui ridică iarăși din umeri.

– Da, și ce am auzit apoi, că te-ai fi logodit cu Isabella Langford?

– Nu este nimic oficial.

– Mă bucur să aud asta.

El ridică brusc capul.

– Mamă?

Mama lui își menținu privirea ațintită asupra broderiei din fața ei.

– Nu îmi place femeia aceea, Garrett! Jane Lowndes însă ar fi o soție bună. Mereu mi-a plăcut mult de ea.

– Mamă! Nu am știut că...

– Știu. Știu. De obicei nu spun nimic și te las să faci ce vrei tu fără să mă amestec inutil. Ești bărbat în toată firea, până la urmă. Dar ești totuși fiul meu și, dacă văd că faci o greșală, se pare că nu pot să tac. Să te însori cu Isabella Langford ar fi o greșală. Ca să nu mai spun că nu te-am văzut nici măcar vag interesat de femeia aceea.

– Nu sunt, recunosc el. Dar nu este chiar atât de simplu.

– Nu?

Garrett râse.

– Ești complet transparentă, mamă. Văd că vrei cu disperare să mă întrebi de ce.

Ochii ei sclipiră de amuzament.

– Ei bine, acum că tot ai deschis subiectul.

Garrett inspiră adânc.

– Harold Langford... el...

Garrett închise ochii.

– El ce, dragule?

– A murit salvându-mi viața.

Asta era. Fusesse un secret pe care îl ținuse atât de mult timp, și acum îl spusese la două femei în decurs de două zile. Trebuia să recunoască față de el însuși că se simțea mai bine după ce îl spusese, după ce își ușurase sufletul de această greutate.

Cu voce tremurătoare, Garrett îi povesti despre ziua când murise Harold. Ea ascultă cu atenție, cu ochii în lacrimi, înainte de a pune deoparte broderia, de a se apleca și de a-l strânge de mână.

– Îmi pare rău, Garrett! Îmi pare rău pentru tine și pentru Harold Langford, și pentru familia lui. Dar nu tu ai luat decizia în ziua aceea, ci el.

– Dar nu știi cât de vinovat mă simt, cât m-am simțit de vinovat mereu.

– Vina este un stăpân cumplit. Știu, pentru că și tatăl tău se confrunta cu asta.

Garrett tresări.

– Tata?

– Da. Tatăl tău a plâns ca un copil în ziua în care vărul tău Ralph a murit. A fost distrus din cauza morții fratelui lui, dar și gândindu-se la Lucy și la mama ei.

– Dar tata nu ar fi putut face nimic să îl salveze.

– Asta așa este, dar nu l-a împiedicat să se simtă vinovat. Și să nu crezi că nu știu că ai purtat puțin din vina aceea și tu, în ceea ce privește moartea vărului tău.

Garrett își aplecă atunci capul.

– Ba da.

– Dacă nu ai fi fost viu, Garrett, nu ar fi avut cine să preia titlul. Gândește-te la asta! Proprietatea ar trece la o rudă îndepărtată. Nu am dubii că Ralph ar fi devenit un conte bun. Dar știu că nu ar putea exista om mai bun să preia responsabilitatea proprietăților Upbridge decât tine, fiule. Tatăl tău a simțit la fel. Mi-a spus.

– Ți-a spus?

– Da. Era mândru de tine, Garrett. Foarte, foarte mândru.

Lui Garrett i se puse un nod în gât. O strânse de mână pe mama lui.

– Mulțumesc că mi-ai spus asta, mamă.

– Te iubesc, Garrett. Știu că vei face ceea ce trebuie. Mereu faci asta.

Fără băuturi astăzi. Garrett îi făcu semn lacheului care se învârtea pe lângă el să plece. Era din nou la Brooks, dar avea nevoie să gândească limpede. Avea să discute cu Isabella în după-amiaza aceasta.

Adam și Collin Hunt jucau cărți în apropiere. De când fratele lor devenise duce, frații Hunt urcaseră în societate. Garrett era pe cale să îi salute când Claringdon și Cavendish intrară pe ușă.

– Upton, zise Claringdon. Ce bine că ești aici! Tocmai ne întâlneam cu frații mei.

– Și eu mă bucur să am un motiv să beau în mijlocul zilei, adăugă Cavendish.

– Mă bucur să vă văd pe amândoi, răspunse Garrett.

– Vino cu noi, insistă Claringdon.

Garrett merse spre masa de joc unde se așezau și alți bărbați. Îi salută pe frații Hunt, care reveniră la jocul lor, în timp ce Claringdon, Cavendish și Garrett se așezară laolaltă pe niște scaune de piele.

– Pari să ai ceva pe suflet, Upton, zise Rafe. Nu ești un viitor mire fericit?

Garrett își trecu o mână peste față.

– Este prea puțin spus.

Claringdon ridică sprâncenele.

– Probleme deja?

– Mereu au fost, răspunse Garrett.

Claringdon chemă un lacheu și comandă trei coniacuri.

– Nu am nevoie să mai și beau. Trebuie să iau niște hotărâri importante, zise Garrett.

– Dimpotrivă, se pare că ai nevoie să bei ceva în primul rând, zise Rafe zâmbind ștrengărește.

– Vrei să ne spui care e problema? întrebă Claringdon.

– Să spunem că sunt dator cuiva cu o mare favoare, iar prețul ar putea fi mult prea mare, zise Garrett.

Claringdon își împreună degetele meditativ.

– Vorbești despre Harold Langford.

Garrett îl privi pe duce cu atenție.

– Știi?

Claringdon încuviință.

– Știu ce s-a întâmplat în Spania. Langford a încasat un glonț pentru tine. Dar am fi făcut la fel și noi unul pentru celălalt, trebuie să știi asta.

Garrett închise ochii pentru o clipă.

– Nu poți să știi cât de vinovat mă simt.

– Ai dreptate. Nu pot. Dar știi că îți direcționezi vinovăția către ceva util, ajutându-l pe Swifdon să susțină legea pentru veterani. Nu poți plăti tot restul vieții tale pentru ceva ce nu a fost nici vina ta, nici opțiunea ta.

Garrett luă un pahar de la un lacheu.

– Ție ți-e ușor să spui asta, Claringdon! Nu ești murdar pe mâini de sângele altuia.

– Eu însă da.

Cele trei cuvinte ale lui Rafe Cavendish căzură ca plumbul pe covor.

Ambii se uitară la el.

– Eu sunt murdar pe mâini de sângele altuia, continuă Cavendish, privind cu ochii goi în adâncurile noului său pahar de coniac. Știu cu precizie ce înseamnă vinovăția.

Upton scutură din cap.

– Nu, Cavendish. Toată lumea știa că Donald Swift nu ar fi trebuit să se ducă în Franța. S-a oferit voluntar și a fost ceva inevitabil. A spus asta în scrisoarea către Julian. Ai făcut tot ce ai putut să îl aperi.

– Am eșuat, și un conte a murit din cauza mea. Omul nu avea copii moștenitori.

Vocea lui Cavendish vibra de emoție.

– Îl avea pe Julian. Julian este acum contele.

– Crezi că nu ar trebui să mă simt vinovat? Asta îmi spui, Upton? Întrebă Cavendish cu un zâmbet trist pe chip.

Garrett scutură din cap.

– Nu te învinuiește nimeni. Cu siguranță, Donald a fost viu atâta timp doar pentru că erai tu cu el.

Rafe dădu băutura peste cap.

– Poate că da, dar vinovăția îmi roade sufletul.

Puse paharul gol pe masă și îl privi în ochi pe Garrett.

– La fel ca și în cazul tău.

Garrett trase aer în piept.

– Înțeleg, Cavendish. Dar nu ar trebui să te învinovățești.

Cavendish ridică o sprânceană.

– Poate ar trebui să îți urmezi propriul sfat, Upton!

Garrett coborî treptele de piatră ale clubului câteva minute mai târziu. Băuse până la urmă paharul acela și încă unul. Ceea ce spusese Rafe Cavendish ajunsese la inima lui. În sfârșit. După toți anii și toate coșmarurile. Toți îi spuneau că nu fusese vina lui, când el fusese convins că fusese... în sfârșit se simțea... liber. La naiba cu Harold Langford pentru că încasase acel glonț! La naiba cu Isabella Langford pentru că era o manipuloare! Și la naiba cu el, pentru că permisesese ca vinovăția să îl împingă într-o direcție în care nu avusese ce să caute!

Era adevărat. Nimeni nu îl învinuia pe Cavendish pentru moartea lui Donald Swift. Contele se oferise voluntar în mod necugetat pentru o misiune în Franța în numele Ministerului de Război, sub pretextul diplomației. Rafe era unul dintre cei mai buni spioni pe care îi avea Ministerul de Război. Donald se dăduse de gol. Asta avusese drept rezultat capturarea lor și tortura. Rafe abia scăpase viu și petrecuse ultimele șase luni revenindu-și încet. Rafe era viu, în ciuda lui Donald, nu datorită lui. Dar Rafe se simțea vinovat. Era singurul om care înțelegea, singura persoană care îl putea ierta pe Garrett.

„Poate că ar trebui să îți urmezi propriul sfat!”

Garrett repetă cuvintele lui Cavendish. Căpitanul avea dreptate, fir-ar să fie! Garrett nu mai putea trăi cu această povară, învinovățindu-se pentru acțiunile altui bărbat.

După zece ani în care permisesese vinovăției să îl subjuge, să îl controleze, astăzi încheia cu asta. Harold Langford o alesese pe Isabella. Harold Langford alesese să se arunce în fața glonțului.

Garrett Upton avea propriile opțiuni de făcut.

Capitolul 43

Invitația lui Garrett de a se întoarce în biblioteca lui oricând dorea era o tentație căreia Jane nu îi putea rezista. Dacă plimbarea prin casa lui Upton ducea la găsirea unei anumite scrisori, atunci foarte bine. Desigur, îi atrăsese atenția lui Lucy că ar putea să îi ceară lui Garrett scrisoarea, dar nimic nu era simplu din punctul de vedere al lui Lucy Hunt.

Jane venise aici direct de la Lucy, de fapt. Erau șanse mai mici să o întâlnească pe mama ei și să fie forțată să-i explice de ce doamna Bunbury nu își făcuse încă apariția. Câte o problemă o dată.

Cartwright și câinii o întâmpinară pe Jane la ușă și o conduseră din nou în bibliotecă.

– Domnul Upton nu este aici acum, intonă majordomul. Trebuie să se întoarcă în orice clipă.

– Mulțumesc. Am să mă simt minunat în compania cărților, răspunse ea.

Cartwright o servi cu ceai, și Jane se bucură de o prăjitură. Așteptă douăzeci de minute înainte de a merge pe vârfuri – să mergi pe vârfuri părea potrivit când erai implicat în activități clandestine – și trase cu ochiul pe coridor. Câinii, care rămaseră lângă ea, se uitară și ei.

– Biroul este pe acolo, nu? întrebă ea câinii, care dădură din coadă drept răspuns.

Inspiră adânc. „Fii îndrăzneată!” Jane își îndreptă spatele, închise ochii pentru o clipă, ieși repede din cameră, fugi pe coridor și intră pe ultima ușă din dreapta.

Câinii fugiră cu ea și, peste câteva clipe, cei trei erau din ferici-re în spatele ușilor închise.

– Vă mulțumesc că nu ați lătrat, le zise ea. A fost frumos din partea voastră.

Fiecare din câini fu mângâiat pe cap. Apoi Jane se uită prin birou. Era decorat în nuanțe masculine de albastru-închis și mirosea vag a Upton. Inspiră adânc și savură mirosul. Un birou mare de mahon se afla în dreptul ferestrei, două scaune mari de piele, în fața sa. Câteva rafturi de cărți acopereau pereții – mai multe cărți! – și un scaun mare, care părea confortabil, se odihnea pe un covor rotund în fața șemineului. Un spațiu comod și util.

Se grăbi înspre birou și verifică tot ce era pe el. Era foarte ordonat. Un teanc cu ceea ce părea corespondență de trimis, o călimară, câteva pene, un prespapier mare și pătrat. Însă nu și scrisori. Merse din nou pe vârfuri, de data aceasta pentru a se așeza pe scaun. Închise ochii. Mirosul de lămâie al lacului de mobilă și un iz de cerneală îi umplu nările. Locul era ca Upton. Pașnic, calm, rațional. Brusc i se făcu dor de el.

Mai respiră adânc o dată.

– Nu sunt mândră de mine că fac asta, îi anunță pe câini. Vă asigur, de obicei nu sunt genul de persoană care se strecoară și își bagă nasul în lucrurile altora.

Câinii o priviră cu ochi mari și încrezători.

– Fac asta și pentru voi. Nu vreți ca acea femeie oribilă să devină mama voastră vitregă.

Asta îi făcu să dea din nou din coadă.

Jane își reîndreptă atenția asupra biroului. Erau câteva sertare pe fiecare parte și unul în mijloc. Avea să se uite repede în fiecare.

– Să fie aici, șopti ea.

Deschise încet sertarul din mijloc. Mai multe pene. O tavă cu nisip. Un sigiliu și niște ceară. Nici o scrisoare. Nici o hârtie.

Închise sertarul și deschise altul, din dreapta jos. După o privire rapidă aruncată asupra teancului de hârtii dinăuntru, care părea important, Jane realizează că erau în mare parte contracte și hârtii legate de domeniu.

Deschise următorul sertar și următorul. Erau toate aranjate ordonat, dar nu conțineau scrisoarea de la Harold Langford.

Își mușcă buza de jos. Dacă nu o găsea? Dar ce avea de gând să facă totuși cu ea dacă o găsea? Inspiră din nou. „Fii îndrăzneată!”

Deschise sertarul din stânga jos. În centrul sertarului era o cutie plină cu ceea ce păreau a fi... scrisori. Tremurând, scoase cutia

din sertar și o puse pe birou. Scrisorile erau așezate pe lateral, în stivă.

Jane o scoase pe prima. Scrisoare de la mătușa Mary, una sau două de la Lucy, una de la Lord Berkeley. Le așază la loc și scoase următorul set. Altele de la mătușa Mary, vreo șase de la alți prieteni, nici una de la Harold Langford.

Jane privi încăperea. Upton se putea întoarce oricând sau un servitor putea intra să curețe, sau cine știe ce altceva. Nu avea timp să se uite prin toate scrisorile.

Ceva îi spunea că scrisoarea pe care o căuta nu avea să fie ca restul, nu ar fi lângă corespondența mai puțin importantă. Upton ar face ceva special cu ea, întrucât însemna ceva pentru el. Folosindu-și ambele mâini, ridică întregul teanc de scrisori și îl puse cu grijă înapoi pe birou. Apoi se uită pe fundul cutiei.

Era o singură scrisoare acolo. Sub toate celelalte. Nu era așezată ca restul. Era ascunsă. Cu o mână care continuă să tremure, scoase acea scrisoare singuratică. O deschise, ținându-și respirația.

Numele lui Harold Langford era scris deasupra, împreună cu o dată din urmă cu aproape zece ani. O puse pe birou și răsuflă ușurată.

Reușise. O găsisese! Acum trebuia să plece de aici.

Închizând ochii o clipă și spunând rapid o rugăciune, în caz că exista un rai, Jane luă teancul de scrisori, le puse la loc și apoi așază cutia la loc în sertar. Îl închise, luă scrisoarea și se ridică în picioare.

Ușa încăperii se deschise și intră Isabella Langford.

Frumoasa văduvă miji ochii și își puse mâinile în șolduri.

– Domnișoară Lowndes, aștept o explicație! Ce căutați în biroul viitorului meu soț?

Capitolul 44

Garrett urcă scările casei lui din oraș și deschise ușa. Îi trimisese un bilet Isabellei mai devreme, cerându-i să se întâlnească aici

cu el. Din păcate, fusese reținut la biroul avocatului său mai mult decât intenționase.

Nu încetini în timp ce se îndreptă spre birou, iar câinii îi săriră în cale.

– Cartwright, doamna Langford este în birou?

– Este, domnule.

– Așteaptă de mult timp?

– Nu de mult, domnule. Și, domnule?

Majordomul își dresе vocea.

Garrett se opri și se întoarse spre el.

– Da?

– Domnișoara Lowndes tocmai a plecat.

Garrett clipi.

– Domnișoara Lowndes a fost aici?

– Da, domnule. A venit să se uite din nou în bibliotecă.

– Ah, sper că ai făcut-o să se simtă bine-venită.

– Da, domnule. Am servit-o imediat cu ceai și prăjituri.

Garrett zâmbi. Îi părea rău că o ratase pe Jane, dar probabil că era mai bine așa. Ceea ce avea să îi spună Isabellei trebuia spus între patru ochi.

– Mulțumesc, Cartwright. Asta este tot pentru moment.

Garrett continuă să meargă în ritm alert de-a lungul coridorului către birou, deschise ușa și intră. Isabella stătea pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână. În clipa în care îl văzu pe Garrett, se întoarse spre el.

– Iată-te! Te-am așteptat!

– Fără prăjituri?

– Nu mănânc așa ceva niciodată. Fac rău la siluetă.

Îi făceau destul de mult bine siluetei domnișoarei Lowndes. Un zâmbet ștrengăresc îi apărui pe chip.

– Înțeleg.

– De ce era Jane Lowndes în casă când am ajuns? întrebă Isabella.

Garrett reuși să își mențină vocea calmă.

– Domnișoara Lowndes este bine-venită în biblioteca mea oricând.

– Asta se va schimba când ne căsătorim.

– Nu, nu se va schimba.

Isabella strânse din dinți, dar vocea ei deveni mai mieroasă și se prefăcu că zâmbeste.

– Putem discuta mai târziu asta, după nuntă.

– Nu va avea loc nici o nuntă, Isabella.

Ceașca ei zdrăngăni pe farfurie.

– Nu va avea loc nici o... O expresie curioasă se instalează pe chipul ei, în parte teamă, în parte confuzie.

– Vrei să spui că preferi să ne căsătorim prin certificat special? Se poate face și așa. Cunosc pe cineva care...

– Nu, nu asta am vrut să spun. Garrett inspiră adânc. Am făcut greșeli în viață. Mai mult de una. Unele mai grave decât altele. Nu voi uita niciodată ziua în care a murit Harold, îl voi onora mereu și îi voi fi recunoscător. Nu îl pot răsplăti niciodată. Nu mai este posibil.

Sprâncenele Isabellei se uniseră deasupra ochilor ei de un verde palid. Îl privi cu atenție.

– Ba da, îl poți răsplăti. Îl poți răsplăti căsătorindu-te cu mine.

– Căsătoria noastră nu îl va aduce înapoi pe Harold. Refuz să adaug încă o greșeală peste cea precedentă. Am fi foarte nefericiți împreună, Isabella. Nu ne putem căsători.

Ea rămase cu gura căscată.

– Nu poți fi serios. Mă dai la o parte?

– Nu am anunțat oficial logodna. Nu se discută despre asta.

– Dar... am început să fac planuri. Eu...

– Îmi pare rău, Isabella. Nu-ți face griji! Voi avea grijă ca tu și copiii să aveți ce vă trebuie financiar până când trece legea în Parlament.

– Legea?

– Cea pe care o susțin Swifdon și Claringdon pentru a se asigura că familiile soldaților morți și răniți sunt susținute.

Gura ei se transformă într-o linie albă.

– O pensie de la guvern nu mă poate întreține așa cum m-am obișnuit. Cum poți să faci asta? Cum rămâne cu scrisoarea lui Harold? Cum rămâne cu copilul?

– Copilul este al lacheului, Boris, nu? Ar trebui să facă el ceea ce se cuvine și să te ia de soție.

Fața ei deveni la fel de albă ca și buzele.

– Vrei să mă mărit cu un lacheu? zise cu dispreț. Ochii ei se îngustară. Harold s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că ne abandonezi.

Cuvintele ei îl durură, așa cum se și așteptase Garrett, dar nu mai simți vinovăția cumplită.

– Dacă ai vreodată nevoie de ajutor pentru copii, nu trebuie decât să îmi scrii.

– Asta e tot? Ai de gând să te descotorosești de noi cu o promisiune bazată pe o scrisoare? Nu ai nici o onoare, Garrett Upton!

Garrett suspină și își încordă maxilarul. Era cel mai dureros lucru pe care i l-ar fi putut spune. Dar fusese pregătit pentru asta.

– Te voi ajuta mereu pe tine și pe copii, de dragul lui Harold. Ai cuvântul meu.

– Cuvântul tău nu are nici o valoare, zise ea tăios.

– Îmi pare rău că asta crezi. Dar nu îmi schimbă hotărârea.

Își puse jos ceașca și se ridică. Se duse spre el și împreună palmele în semn de rugămintă.

– Te rog, Garrett! Vocea ei deveni tânguitoare. Te rog, căsătorește-te cu mine!

– Nu pot, Isabella. Nu am încredere în tine. Și întâmplarea face că sunt îndrăgostit de altcineva.

Ochii ei se măriră din cauza șocului.

– Nu ai încredere în mine? De ce Dumnezeu nu?

– Nu face pe inocenta! Știu că l-ai pus pe Boris să „aranjeze” șaua domnișoarei Lowndes în ziua în care ai provocat-o la întrecere. Știu și că el m-a lovit în cap cu sticla de vin și m-a închis în pivniță în noaptea nunții lui Cass.

Ea se uită în altă direcție.

– Nu am idee despre ce vorbești.

– Nu ai? Și dacă îți spun că Jane te-a văzut în camera mea în noaptea aceea?

Isabella ridică brusc capul și îl fulgeră cu privirea.

– Ea este, nu-i așa? Pe ea crezi tu că o iubești. Ce vrei să spui? Că prețioasa, virgina ta domnișoară Lowndes era în dormitorul tău în noaptea aceea? Ce părere ar avea societatea despre asta?

El strânse pumnii.

– Isabella, dacă spui cuiva asta...

– Ce vei face?

– Le voi spune tot ce ai făcut, inclusiv faptul că te înmulțești.

– Nu ai nici o dovadă că aş fi făcut ceva. Dacă refuzi să mă iei de soție, sunt deja compromisă, dar răul făcut reputației prețioasei tale domnișoare Lowndes va fi deja făcut. Sunt deja zvonuri despre comportamentul ei la serbări. Un cuvânt din partea mea, cineva care chiar a fost acolo, și ea va fi complet compromisă.

– Nu ai îndrăzni.

– Pune-mă la încercare!

I se încordă un mușchi pe maxilar.

– Ce vrei?

– Vreau să te căsătorești cu mine.

– Refuz să fiu manipulat, Isabella.

– Nici pentru prețioasa ta mică intelectuală? Nu va mai fi primită în nici un salon decent din Londra după ce-mi termin eu de spus povestea.

– Nu și dacă mă însor eu cu ea înainte.

Capitolul 45

Dacă Hughes, majordomul, credea că este ciudat faptul că domnișoara Jane Lowndes tot apărea la ușa ducelui de Claringdon la diverse ore din zi și fără însoțitoare, nu își exprimă îngrijorarea, așa cum ar trebui să facă un bun majordom de duce. Cu Lucy drept ducesă, omul avea asigurată o viață de întâmplări ciudate în casă.

De data aceasta, o conduse pe Jane în salonul albastru fără să ridice nici măcar o sprânceană. Lucy intră câteva clipe mai târziu.

– Ei bine?

Lucy se apropie repede și se așează lângă Jane pe canapea.

– Ce s-a întâmplat?

Jane nu se putu abține să nu zâmbească.

– Tocmai vin de acasă de la Garrett.

– Și?

Lucy îi cercetă chipul.

— Și am găsit-o!

Lucy bătut încântată din palme.

— Lasă-mă să o văd!

Jane deschise șnurul de la săculeț și scoase scrisoarea șifonată.

— Abia am reușit să ies, zise ea repede, entuziasmul precipitându-i cuvintele. Isabella a venit și m-a găsit în birou.

Lucy strâmbă din nas de parcă ar fi simțit un miros cumplit.

— Ce căuta acolo Isabella?

— A zis că a venit să discute cu viitorul ei soț. Îmi venea să vărs. M-am scuzat repede pentru faptul că stăteam lângă biroul lui când m-a văzut și apoi am plecat imediat.

Lucy își înăbuși râsul cu mâna.

— Nu se poate! Ce-ai spus?

Jane se aplecă puțin.

— I-am spus că mă jucam de-a v-ați ascunselea cu câinii.

— Nu!

— Ba da.

— Și te-ai crezut?

Ochii lui Lucy străluciră de neastâmpăr.

— Ce-mi pasă mie? Am băgat scrisoarea în săculeț și am plecat, dar nu înainte de a o informa că Garrett îmi spusese că îi pot folosi biblioteca oricând doresc. Nu am putut rezista. Își plesni genunchiul pentru a puncta cuvintele. Ușuratică!

— Este perfect. A făcut o criză de apoplexie?

— Mi-a aruncat o privire care ar putea transforma apa în gheață. Cred că îmi amintește de Medusa.

— Mie îmi amintește mult de Medusa. Deși, trebuie să recunosc, părul ei este mai frumos decât dacă ar fi fost niște șerpi.

Lucy făcu un gest categoric.

— Destul despre ea! Arată-mi scrisoarea! Ai citit-o?

— Nu încă. Nu am avut când. Eram prea agitată. Încă tremur.

Jane întinse mâna ce tremura pentru a o liniști pe prietena ei.

— Ai făcut o treabă excelentă! Misiune îndeplinită. Acum, hai să citim scrisoarea!

Stând una lângă cealaltă, cele două despăturiră scrisoarea și o studiară împreună. Lucy trase aer în piept. Jane icni. Se întoarse-ră să se uite una la cealaltă.

– Ce trist, zise Lucy, scuturând din cap.

– Este trist, dar nu cred nici măcar o clipă că Harold Langford chiar a scris asta.

Jane arată cu degetul spre hârtie.

– Nici eu, fu de acord Lucy. Dar cum dovedim așa ceva?

Se bătu cu degetul pe obraz gânditoare.

– Dacă aș ști cum arată scrisul doamnei Langford, le-aș putea compara. Sunt sigură că și l-a schimbat.

Pe chipul lui Lucy apăru un zâmbet lent.

– Nu ești tu experta în acest domeniu?

Jane se încruntă.

– Ba da, dar cum putem obține o mostră din scrisul Isabellei?

Lucy pocni din degete.

– Am una!

– Ce?

– Am una. Mi-a scris să îmi mulțumească pentru amabilitatea de la serbări.

Lucy își dădu ochii peste cap.

– Îh! Așa a făcut?

– Da. Lingușitoare, nu-i așa? Mi se întâmplă destul de des acum că sunt ducasă.

– Unde este scrisoarea ei? întrebă agitată Jane.

– Revin imediat!

Lucy se grăbi să plece din salon în timp ce Jane încercă să rămână calmă. I-ar fi plăcut mult să poată demonstra că doamna Langford făcuse ceva greșit. Să o poată acuza măcar de unul dintre planurile ei ticăloase.

Lucy se întoarse agitând cu mâna cealaltă scrisoare în aer.

– Uite-o!

Jane luă cele două scrisori și se grăbi spre birou, unde le așeză una lângă cealaltă. Studie scrisul dintr-una, apoi din cealaltă.

– Ei bine? întrebă Lucy, dând din picior nerăbdătoare.

– Lasă-mă o clipă! Jane miji ochii. În scrisoarea aceasta de la Harold nu este scrisul Isabellei, în mod clar.

– Dar...?

– Uite aici, linia de la „l” este foarte similară. Și „a”-ul seamănă suspect de mult cu al ei. Ar putea să fi copiat scrisul din scrisori de-ale lui Harold, dar nu își poate deghiza complet scrisul.

Jane continuă să studieze atentă cele două scrisori.

– „H”-ul. Este o coadă în plus sus. La fel ca la ea.

Lucy se uită peste umărul lui Jane.

– Deci crezi că este un fals?

Jane își ridică privirea și își aranjează ochelarii pe nas.

– Da. A falsificat scrisoarea aceasta.

Lucy își strânse buzele și încrucișă brațele la piept.

– Obrăznicătură malefică! Cum îndrăznește să se joace cu sentimentul de vinovăție al bietului meu văr?

– Vărul tău își poate purta singur de grijă, replică Jane. Dar eu refuz să o las să scape basma curată cu ce a făcut. Jane se ridică și își îndreptă umerii. Am de gând să fac ceva în legătură cu asta.

– Ce vei face, Jane? întrebă Lucy.

– Am să o înfrunt pe Medusa. Și am să o fac să mănânce scrisoarea aceasta.

Flutură în aer scrisoarea falsă.

– Și apoi? o provocă Lucy.

– Apoi am să îl cer în căsătorie pe vărul tău.

Lucy rămase cu gura căscată.

– Vorbești serios?

Jane încuviință încet și inspiră adânc.

– Da. Căsătoria m-a speriat întotdeauna. Nu am vrut niciodată să dau socoteală unui bărbat. Dar Garrett îmi este egal. Îmi va fi partener. S-a purtat mereu amabil cu mine și respectuos. Nu mă mai tem de căsătorie, Lucy. O doresc. Ce părere ai despre asta?

Ochii lui Lucy străluciră din pricina lacrimilor.

– Oh, Janie! Mă bucur atât de mult pentru tine!

Jane îi aruncă lui Lucy o privire deloc sfioasă peste umăr.

– În primul rând, am nevoie să mă ajuți cu un plan mai complicat decât toate planurile, Îndrăzneala Ta. Va rezolva problema cu mama, cu scandalul meu și cu Isabella Langford, toate dintr-o lovitură. Flutură din nou scrisoarea falsă. O să am nevoie de asta și vom avea nevoie ca Derek să ne ajute cu ceva. Ceva important!

Capitolul 46

– Recunosc că sunt surprinsă că ați venit aici, domnișoară Lowndes.

Isabella Langford traversă salonul ei decorat cu mătase mov îndreptându-se spre Jane. Camera era aproape la fel de vulgară ca și femeia, cu picturi opulente și palmieri enormi în ghivece aflate în cele patru colțuri. *Gusturile nu se discută.*

Jane așteptase în salonul de pe Charles Street aproape o oră înainte ca femeia să binevoiască să îi acorde onoarea companiei sale.

Jane își îndreptă spatele pentru a concura cu statura Isabellei.

– De ce sunteți surprinsă, doamnă Langford? Doar nu m-ați văzut să mă retrag dintr-o luptă până acum, nu?

Isabella ridică din umeri.

– Dacă ați venit să mă amenințați cu privire la...

– Nu sunt aici să vă ameninț. Am venit să vă spun ceva.

– Ce anume?

Jane își încrucișă brațele la piept și ridică bărbia.

– Lăsați-l pe Garrett Upton în pace!

Isabella râse tare și lung. Jane trebui să se abțină să nu își acopere urechile, atât de strident era sunetul.

– Nu ați vorbit cu el recent, așa este?

– Ce legătură are asta?

– Nu contează. E suficient să spun că, ultima oară când am vorbit cu el, suferea de o criză de nebunie temporară. Dar am de gând să îl am, domnișoară Lowndes. Luați aminte la mine!

Jane ridică bărbia.

– Nu vă prefaceți că îl iubiți.

Isabella râse din nou, mai scurt de data asta.

– Evident că nu îl iubesc. Cine a pomenit ceva despre iubire? Iubirea nu își prea are locul într-o căsnicie. Nu l-am iubit niciodată nici pe Harold, deși sărmanul prost m-a iubit. M-a iubit enorm.

Oftă.

– Sunteți hidoasă!

– Dumneavoastră sunteți naivă.

– De ce vreți să vă măritați cu Garrett, dacă nu îl iubiți?

– Doamne sfinte! Sunteți mai naivă decât îmi imaginam. Nu știu dacă v-a spus, dar Garrett mi-a plătit cheltuielile, domnișoară Lowndes. Arată spre camera decorată cu prost gust. Priviți în jur. M-am cam obișnuit să trăiesc așa. Mult mai bine decât mi-aș fi permis ca soție de soldat. Eu și Harold nu am trăit astfel niciodată.

– Așa că îl folosiți pe Garrett pentru bani?

– Îmi cam place să trăiesc precum o contesă. Isabella zâmbi tăios. Să moștenesc titlul într-o zi nu ar fi rău deloc.

– De ce nu găsiți un alt bărbat bogat pe care să îl luați de soț?

– Este așa de ușor, ziceți? De aceea nu ați reușit dumneavoastră?

Jane strânse săculețul atât de tare, încât i se albiră încheieturile.

– Nu am încercat să mă mărit.

– Așa spuneți. Nu este atât de ușor pe cât pare, vă garantez! Cu Garrett am un avantaj.

Jane miji ochii înspre văduvă.

– Un avantaj?

– Vinovăția, domnișoară Lowndes. Este extrem de utilă.

Jane numără până la trei. Își dorea cu disperare să o plesnească pe Medusa, dar asta nu ar fi ajutat cu nimic.

– Vă referiți la vinovăția simțită de Garrett față de moartea lui Harold?

– Desigur.

Jane desfăcu șireturile săculețului.

– Știu că ați falsificat scrisoarea de la Harold către Garrett și o pot dovedi.

Dacă văduva fu surprinsă, nu arată asta pe chip. Păru plictisită, în schimb.

– Serios? Cum puteți dovedi?

Jane scoase scrisoarea din gentuță.

– Am comparat scrisoarea cu scrisul dumneavoastră.

Isabella se strâmbă.

– Asta făceați în biroul lui Garrett ieri? Vă furișați să furați scrisori?

– Garrett merită să știe adevărul.

– Chiar dacă ați avea dreptate, domnișoară Lowndes, ce ați vrea să fac eu în legătură cu asta?

– Vreau să recunoașteți.

– Bine, recunosc. Cui îi pasă?

– Mie îmi pasă. Lui Garrett îi pasă. Am de gând să îi arăt lui Garrett scrisoarea și să îi spun că ați mărturisit. Nu vă va lua de soție niciodată.

Pe chipul văduvei se întinse un zâmbet lent.

– Și dacă v-aș spune că știe deja?

Jane respiră adânc.

– Ba nu știe.

– Ba da, știe. Dar se va însura cu mine. Sunt sigură de asta. Mai am o carte de jucat. Este frumos viitorul meu soț. Trebuie să recunosc. Frumos, dar prost.

– Cum îndrăzniți! Nici măcar nu îl cunoașteți. Garrett nu este deloc prost.

Văduva se bătu cu o unghie pe bărbie.

– Așa credeam și eu, dar acum... nu mai sunt atât de sigură.

– Știe deja că mi-ați sabotat „aranjându-mi” șaua în ziua întrecerii. Știe că v-ați pus lacheul să îl închidă în pivniță.

– Da, și știe că scrisoarea este falsă. Sau cel puțin bănuiește. Dar oricum mă va lua de soție. Atât de naivă sunteți, domnișoară Lowndes! Chiar credeți că ar conta adevărul? Oricum, ce vă pasă? Credeam că îl considerați un destrăbălat.

– Nu este un destrăbălat. Este inteligent, amuzant și are propriile convingeri. Îi place să meargă la teatru și se poartă minunat cu câinii lui. Este amabil cu servitorii și se poartă frumos cu mama lui. Mi-a dat o primă ediție din cartea lui Mary Wollstonecraft, a permis ca moartea soțului dumneavoastră să îl îmbolnăvească de vinovăție în toți acești ani. Este puternic, bun, un bărbat nobil. Nu îl meriți, Isabella!

Din nou, Isabella râse strident.

– Și tu da?

— Nu, nu îl merit nici eu, dar măcar îmi voi petrece fiecare zi a vieții mele străduindu-mă.

Isabella strâmbă din buze.

— Oamenii care se cred îndrăgostiți mă îngrețșează.

— Lasă-l în pace!

Vocea lui Jane clocotea de furie.

Isabella își dădu ochii peste cap.

— Va trebui să te rog să pleci. Chemă lacheul. Garrett Upton va fi soțul meu și insist ca tu să îl lași în pace.

Jane ridică bărbia și se încruntă la Isabella.

— Indiferent care este așa-numita ultimă carte, vă doresc succes, doamnă Langford, pentru că va trebui să vă luptați cu mine pentru el, și veți pierde.

Capitolul 47

Garrett intră în biserică. Cu fiecare pas, furia și greața îi urcară în sus pe gât. Terminase cu jocurile Isabellei Langford. Primise o scrisoare de la ea de dimineată în care îl amenința în mod voalat, solicitând să se întâlnească la St. George la ora zece. Era aici, dar numai pentru a-i spune pentru ultima oară că, dacă nu îl lăsa în pace, avea să provoace arestarea ei pentru fiecare lucru dezgustător pe care îl făcuse.

Isabella Langford era mai mult decât malefică. Oare cum putuse Harold, un om atât de bun, să suporte căsnicia cu ea?

Garrett miji ochii. Biserica era întunecoasă... și goală. Isabella nu ajunsese încă. Încercase să o viziteze pe Jane seara trecută, dar mama ei îl informase că era cu Lucy. O vizită acasă la Lucy scosese la iveală că, de fapt, cele două nu erau acasă. Nu conta. Garrett avea de gând să se ducă direct la Lucy acasă în dimineata asta după ce termina discuția odioasă. Avea să o implore pe Jane să îl ia de soț. Ba nu, avea să solicite asta. Nu, să o roage. Trebuia să spună da, nu? Îl iubea la fel de mult pe cât o iubea și el. Era sigur de asta.

Ușa din partea laterală a altarului se deschise, și o mireasă îmbrăcată în alb, cu voal pe față, intră. Ieși apoi preotul, îmbrăcat în odăjdii. Veni către centrul altarului.

Garrett trase aer în piept. Isabella mersese prea departe de data aceasta. Dacă credea că o va lua de soție doar pentru că îl ademenise la biserică și venise purtând rochie de mireasă, se înșela amarnic.

Garrett merse înspre altar. Respiră adânc și se uită înspre Isabella. Nu îi putea vedea fața malefică prin voal.

– Părinte, nu înțelegeți. Nu pot...

– Vreți să ridicați vâlul miresei, vă rog? întrebă preotul.

– Aș prefera să nu o fac, răspunse Garrett.

Dacă preotul credea că este ciudat, chiar era.

– Insist, fiule, răspunse preotul pe un ton ferm, dar calm.

Garrett respiră adânc. Prea bine. Avea să îi descopere chipul, dar asta nu schimba faptul că refuza să o ia de soție.

Se întoarse spre ea și puse mâinile pe marginea voalului des. Îl ridică încet, încercând să se hotărască cum să se descurce în următoarele momente jenante. În sfârșit, îi dădu vâlul peste cap printr-o mișcare rapidă și făcu un pas în spate.

Nu era Isabella. Era... Jane.

Ea îi zâmbi luminos.

– Mulțumesc. Era destul de cald sub voal, Upton! Mă temeam că mi se aburesc ochelarii.

Garrett rămase cu gura căscată.

– Jane, ce...

– Am falsificat scrisoarea care îți cerea să vii aici astăzi, șopti Jane.

Garrett nu avu decât o clipă să se gândească la asta înainte ca ușa de lângă altar să se deschidă din nou, ca să intre mama lui, Daphne Swift, Owen Monroe, Rafe Cavendish, frații Hunt, Lucy, și Claringdon.

Jane încuviință înspre preot.

– Ne scuzați o clipă, vă rog, părinte?

– Sigur că da.

Preotul încuviință și merse înspre micul grup de oameni.

Jane se așează într-un genunchi. Îl luă pe Garrett de mână.

– Îmi faci onoarea de a te însura cu mine, Upton?

El zâmbi larg. O ridică în picioare, încă ținând-o de mână.

– Glumești?

– Sigur că nu. Știu că doamna Langford a amenințat că îmi distruge reputația, dar așa cum a spus Lucy, nu poate fi un scandal, dacă mă mărit cu cel cu care m-am purtat scandalos.

– Dar...

– Mama și tata sunt de acord. Sunt încântați, de fapt. Nu au crezut că mă voi mărita.

Se întoarse înspre ușa de lângă altar.

– Vino și spune-i domnului Upton cât de mult ești de acord cu el, mama. Cred că trebuie să audă asta.

Ușa se deschise, iar Sir Charles și Lady Lowndes veniră. Mama lui Jane avea un zâmbet larg pe chip.

– Suntem. Suntem cu adevărat de acord, zise Lady Lowndes.

– Este adevărat, tinere, fu de acord și Sir Charles.

– Trebuie să îi măresc salariul doamnei Bunbury, adăugă Lady Lowndes.

Jane și Lucy schimbară o privire strengărească chiar înainte ca Jane să se întoarcă spre Garrett pentru a-și ascunde râsul.

– Vezi? Sunt încântați, șopti ea. Îmi displace să îmi mulțumesc mama chiar atât de mult, dar presupun că nu am ce face.

El o strânse de mână.

– De ce nu?

– Pentru că sunt cumplit de îndrăgostită de tine, Upton. Mi s-a spus că, atunci când ești cumplit de îndrăgostit, te căsătorești, indiferent de titlul pe care îl capeți drept urmare.

– Asta așa este! strigă Lucy.

– Lucy, nu ar trebui să tragi cu urechea, strigă Jane.

– Oh, așa este. Îmi pare rău! Continuați!

Garrett își înghiți nodul din gât. Privi chipul lui Jane. Era destul de mult de asimilat, dar nu avea dubii. Mai exista o singură problemă.

– Oricât de mult aș vrea să spun da, nu avem certificat.

Jane încuviință.

– Ba da, avem. Derek a făcut rost de unul pentru noi aseară. Este extrem de util faptul că este duce.

Garrett se întoarce către Claringdon.

– Ne-ai făcut rost de certificat?

– Chiar așa, veni răspunsul lui Claringdon. Destul de neplăcut să trezești arhiepiscopul în toiul nopții, dar a apreciat banii pe care i i-am dat. Îmi ești dator cu un pahar data viitoare când te mai văd la club. Cu câteva pahare.

Jane zâmbi mulțumită.

– Rezolvat, vezi? Nu mai ai nici o scuză.

Ușa bisericii se deschise și apoi intră Isabella Langford, purtând negru, și merse pe mijlocul culoarului.

Își încrucișă brațele la piept și bătu din degete pe brațul opus.

– Ei, da. Ce imagine drăguță!

Garrett și Jane se întoarseră spre ea.

– Isabella?

Vocea lui Garrett fu severă.

– Boris te-a urmărit, Garrett. Mi-a spus că te-aș putea găsi aici în dimineața asta, răspunse Isabella.

– Te rog să pleci, solicită Garrett, arătând spre uși.

– Nu prea cred, dragule. Am ceva destul de important de spus.

– Spuneți atunci, interveni Jane, ridicând bărbia. Și apoi plecați.

Isabella ridică din sprâncene.

– Vai, dar cu curajoasă sunteți, domnișoară Lowndes!

Jane își îndreptă spatele.

– V-am mai spus o dată, eu nu mă dau la o parte de la o luptă.

Isabella ridică din umeri.

– Oricum, mă îndoiesc că vă va face plăcere să auziți ce am de spus.

Garrett se mișcă spre femeie, dar Jane îl ținu de mână.

– Las-o să vorbească!

Isabella ridică nasul în aer.

– Sunt aici în fața Domnului și a oamenilor să declar că mirele m-a lăsat gravidă.

Din biserică se auzi un icnet șocat. Preotul deveni la fel de alb ca odăjdiile.

– Nu este adevărat! zise Garrett imediat.

— Ba este. Știu că este neplăcut pentru planurile tale de mariaj, dragule, dar biserica nu vă poate cununa știind asta, toarse Isabella.

Jane avea pumnii strânși.

— Isabella, ieși de aici! Ești o mincinoasă și o știm cu toții. Nu îl iubești pe Garrett, iar el nu te iubește pe tine. Încetează cu nebunia asta!

Isabella râse din nou, scurt și tare.

— Refuz să permit tatălui copilului meu să nu își asume responsabilitatea.

— Eu mi-o voi asuma!

Toți întoarseră capetele spre stânga. Boris intră hotărât. Pe chipul Isabellei apărură o expresie mai mult decât șocată.

— Boris, nu!

— Ba da, replică Boris. Te-am cerut de soție deja de șase ori și m-ai refuzat. Dar nu îți voi permite să distrugi viața altui bărbat pentru o greșală pe care am făcut-o noi doi.

— Taci, prostule! Nu știi ce spui.

Vocea Isabellei era ascuțită și tensionată. Fața ei deveni repede roșie ca focul.

— Știu foarte bine ce spun, și era și timpul să o spun.

Boris se întoarse spre Garrett și Jane.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, domnule Upton. Isabella mi-a spus că v-a văzut pe voi doi în salonul de sus în seara balului mascat. Mi-a cerut să tai curelușa de la șaua domnișoarei Lowndes.

Jane dădu din cap.

— Eram sigură.

Boris încuviință vinovat, dar continuă să vorbească.

— V-a auzit și când plănuiați să vă vedeți în noaptea nunții lui Cass. Mi-a spus să vă urmăresc în pivniță, domnule Upton, și să mă asigur că nu ajungeți înapoi în cameră.

Garrett se încruntă la Isabella.

— Taci, imbecilule! Șuieră Isabella.

Boris se întoarse înapoi spre Isabella.

– Îmi pare rău că am făcut acele lucruri. Le-am făcut pentru că te iubeam și credeam că mă iubești și tu. Dar acum trebuie să îndrept lucrurile.

Merse către Garrett și îi întinse ceva.

Garrett strânse ceasul de aur în pumn.

– L-am luat doar ca să credeți că era de vină unul dintre servitorii din casa Moreland, zise Boris. Îmi pare rău.

Preotul făcu un pas în față.

– Ești sigur, tinere? Juri că ești tatăl copilului acestei femei?

– Da, părinte. Trebuie să recunosc și nu am nici un dubiu.

Isabella se trase de păr și fugi urlând din biserică. Boris o urmă imediat.

– Mult noroc cu femeia aceea, strigă Lucy după el.

Preotul își dresе vocea și dădu din cap spre Garrett.

– Ei bine, acum că s-a lămurit și această problemă neplăcută, doriți să continuăm?

– Doar o clipă, părinte.

Garrett se întoarse spre Jane.

– Jane, șopti Garrett, înghițind și mai greu de data aceasta.

Făcuse toate astea pentru el și îl iubea.

– Ești sigură? Ești sigură că asta este ceea ce îți dorești tu?

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Ai avut dreptate în privința mea, Garrett. M-am ascuns în spatele cărților toată viața. Era și timpul să devin suficient de curajoasă, încât să îmi încerc norocul în lumea reală, într-o poveste reală, în povestea mea. Îmi doresc finalul fericit împreună cu tine.

Garrett o mângâie pe obraji și o sărută. Micul grup din spatele lor îi încurajă.

– Atunci da, iubirea mea, hai să ne căsătorim!

Capitolul 48

Garrett o trecu peste pragul casei lui. Era un gest caraghios și sentimental, dar Jane îl adoră. Purtase rochia de mireasă a mamei

ei, ceea ce o făcuse pe aceasta să lăcrimeze, dar Jane se grăbea să scape de veșmintele inconfortabile... din mai multe motive.

Restul dimineții și după-amiaza petrecuseră împreună cu prietenii lor la reședința lui Derek, dar acum ajunseseră acasă. Singuri.

Abia așteptase acest moment toată ziua. Fluturii prinseseră aripi în stomacul ei de când îl văzuse pe Garrett în biserică. Când o puse jos pe holul de marmură din casa lui și o sărută tandru, picioarele ei trădătoare începură să tremure din nou.

– Am trimis un bilet. Servitorii sunt toți liberi în seara aceasta, îi șopti el la ureche.

– Asta este... frumos.

Ei îi tremura vocea. Se părea că servitorii luaseră și câinii cu ei.

Garrett îi mângâie obrazul cu degetul mare și îi ridică bărbia.

– Nu fi agitată, Jane!

– Nu vreau să fiu. Serios, nu vreau.

El îi mângâie urechea cu nasul, iar Jane închise ochii.

– Vino cu mine sus, șopti el.

– Da, zise ea suflând prelung.

Oh, da! Cât de mult dorea să facă dragoste cu acest bărbat!

O conduse spre dormitorul lui ținând-o de mână. Camera era simplă, masculină și semăna cu Upton. Două lumânări într-un sfeșnic de argint pâlpâiau deasupra poliței de la șemineu, făcând lumină și umbre în cameră. Lângă peretele din față era un pat mare, acoperit cu cearșafuri de mătase ca smaraldul. Un dulap mare din lemn de cireș, un birou de scris la fel, un portret în alb și negru al unui spaniel pe perete.

– Acela nu este nici Dogberry, nici Verges, nu? întrebă Jane.

– Nu, este Henry. L-am avut când eram copil. Mi-e dor de el și acum.

Ochii lui Jane se umplură brusc de lacrimi neașteptate. De aceea îl iubea. În exterior era inteligent și relaxat, dar pe dinăuntru simțea... profund, pentru tot și toți din lumea lui.

Jane își dădu jos pantofii de satin alb și rula ambii ciorapi înainte de a se întoarce.

– Desfă-mi nasturii!

El râse.

– Nu este cel mai romantic mod de a începe.

– Nu, nu este vorba despre asta, răspunse ea râzând. Rochia asta este cumplit de incomodă.

– Mă bucur să mă conformez solicitării, zise el încet, apropiindu-și buzele de ceafa ei.

Jane simți cum degetele lui trag de lungul șir de nasturi de pe spate, dar nu se putu concentra decât la gura lui și la locul sensibil de după urechea ei. Își înclină capul într-o parte.

El o întoarse încet. Corsajul rochiei se deschise, dar ea îl ținu cu ambele mâini.

– Ai nasturii desfăcuți, milady.

În clipa aceea o cuprinseră emoțiile.

– Mu... mulțumesc.

El o sărută pe frunte, ținând-o gingaș de umeri.

– Vrei să îți păstrezi ochelarii?

Jane se uită la el și își dădu seama că o tachina.

– Mi-ar fi mai ușor. Dacă îmi scapă ceva important în timp ce orbecăi precum o cârțiță?

– Nu voi permite să se întâmple asta, șopti el, trăgându-i ușor ochelarii de după urechi.

Îi scoase de la ochi și o conduse către pat, unde îi puse pe nopțiera de lângă patul enorm.

Jane ținu strâns rochia.

– Nu vrei să o dai jos de tot? întrebă el, întorcându-se spre ea.

– Ba da.

Dădu drumul rochiei care îi căzu în jurul taliei, în valuri de satin alb. O împinse în jos peste șolduri și căzu pe covor într-un foșnet de material.

Mai avea pe ea corsetul și cămășuța. Inspiră tremurător. Vocile din mintea ei se întoarseră să o chinuie. Oare Garrett avea să creadă că este prea rotundă? Că nu este suficient de frumoasă?

– Ești superbă, șopti el, trăgând-o în brațe și sărutând-o pe gât.

Capul lui Jane căzu pe spate și o urmă de zâmbet îi apăru pe buze. Ei bine, sigur că îi marea încrederea să i se spună că este superbă.

– Vrei să te ajut cu corsetul? o întrebă.

– Nu e ușor de dat jos, îl avertiză.

– Țin minte.

Prin corpul lui Jane trecu un fulger de căldură.

– Ai un cuțit în noptieră?

– Nu, dar voi remedia scăparea de îndată ce voi avea ocazia.

Asta provocă încă un val de căldură, de data aceasta între picioare.

– O să mă legi? întrebă, având încă o urmă de zâmbet pe buze.

– Vrei să te leg?

– Mi-a plăcut. Poate că o să te leg eu pe tine data viitoare.

– Se poate rezolva.

Vocea lui era de-a dreptul păcătoasă.

Începuse să tragă de șireturile corsetului, unul câte unul, dar se opri și o întoarse cu fața la el.

– Jane, știi ce se întâmplă între un bărbat și o femeie în pat?

Jane se abținu să nu roșească.

– Da. Ți-am spus. Citesc foarte mult. Și... ăăă... Lucy a menționat câte ceva.

Chipul i se relaxă.

– Te rog, nu-mi spune nimic din ce-a zis Lucy.

– Nu te teme. Nu-ți spun.

O mângâie pe umăr.

– Nu-ți cer decât să ai încredere în mine.

Pe Jane o traversă un fior.

– În caz că folosești un cuțit sau mă legi?

– Nimic de acest gen.

O sărută din nou, tandru.

– În noaptea asta vreau să te fac să plutești printre nori.

Jane tremură și mai tare.

– Sună de-a dreptul încântător.

El termină de desfăcut șireturile, iar Jane se întoarse spre el purtând doar cămășuța.

– Refuz să mai dau jos ceva până nu o faci și tu, domnule.

El zâmbi jucăuș.

– Cu mare plăcere.

Jane se sui în patul imens și se așează pe perne.

– Voi avea nevoie de ochelari pentru asta.

Cotrobăi pe noptieră și îi găsi.

Garrett începu prin a-și desface lavaliera albă ca neaua. Privirea lui nu se clinti din a ei, și nu spuse un cuvânt. Trase de funda de la gât și scoase lavaliera. Apoi o aruncă pe jos, la picioarele patului. Apoi își desfăcu manșetele, scoțând butonii unul câte unul și punându-i pe noptieră.

Jane urmărea fascinată, umezindu-și buzele.

Garrett își trase cămașa din pantaloni și cu ambele mâini o scoase peste cap. Mototoli materialul formând-o minge pe care o aruncă, de asemenea, la picioarele patului.

Rămase în fața lui Jane, gol de la brâu în sus. Pieptul lui lat o hipnotiza. Își trecu privirea peste tot, memorând fiecare detaliu. Suspină când văzu cicatricea provocată de glonțul care aproape că îl ucisese, dar imperfecțiunea nu îi strica deloc frumusețea pur masculină. Își dorea să îl atingă.

Se așează pe marginea patului și își dădu jos o cizmă, apoi pe cealaltă. Când termină, mai avea pe el doar pantalonii.

– Cred că suntem la egalitate, zise el, apropiindu-se de ea în patru labe.

Jane se panică.

– De obicei, când sunt trează atât de târziu, este din cauză că am... am citit. Apoi dimineața sunt ciudat de obosită.

Era o afirmație ridicolă, dar o coplesiseră emoțiile.

– Știi ce cred eu? Întrebă el, deasupra ei.

– Ce... Ce anume? reuși ea să îngame.

– Ar trebui să fii obosită pentru că ai făcut dragoste toată noaptea. Nu pentru că ai citit.

Jane simți cum i se usucă gâtul și nu putu decât să privească pieptul lat din fața ochilor. Apoi el o trase în brațe. Măinile lui se pierdură în părul ei și scoaseră cu sălbăticie agrafele. Jane nici nu simți ușoarele ciupituri.

Gura lui era pe a ei, stăpânind-o. Vintrele lui apăsau pe locul ei cel mai intim. Era fierbinte, tare și greu, întinzându-se după ea. Ea își strânse buzele și îl privi.

— Vreau să te văd pe tot.

Zâmbetul lui fu de-a dreptul păcătos. Se întoarse pe spate, desfăcu nasturii de la șliț și folosi ambele mâini pentru a-și trage peste șolduri pantalonii. Piesa vestimentară dispăru într-o clipă, aruncată la capătul patului.

Privirea lui Jane îl devoră. Garrett se întinse cu mâinile încrucișate sub cap, complet dezbrăcat.

— Uită-te cât vrei, zise el pe un ton de tachinare pe care Jane îl găsi irezistibil.

Așa că se uită.

Bărbatul era uimitor. Umerii lui lați și musculoși erau continuați de întinderea plată a abdomenului, și apoi...

Membrul lui părea enorm. Mult prea mare pentru a... încăpea, dar avea să își facă griji pentru asta mai târziu. Pentru moment, era ocupată să privească trupul irezistibil de frumos al soțului ei. Avea picioarele lungi și musculoase. Mai era o cicatrice sus pe piciorul lui drept. Uimitor că mergea fără să șchiopăteze. Voia să atingă cicatricea. Să o sărute. Garrett al ei cel curajos și puternic. Privirea ei coborî spre gleznele lui și apoi mai jos. Avea până și picioare frumoase.

Sprijinindu-se într-un cot, el îi scoase ochelarii și îi puse la loc pe noptieră.

Ea oftă.

— Acum probabil că o să vrei să mă vezi și tu pe mine.

El pufni.

— Dumnezeule, Jane! Mă faci să râd. Ador asta la tine!

Jane ridică din umeri.

— Mama spune că domnii nu sunt interesați de doamne care au umor.

— Cu tot respectul cuvenit, mama ta se înșală.

— Asta am spus și eu.

Jane se ridică în genunchi.

— Deci a fost un da? Vrei să mă vezi dezbrăcată?

El zâmbi și ridică o sprânceană.

– Dacă nu te deranjează, da.

Ea apucă ușor cămășuța cu ambele mâini care-i tremurau și o ridică încet.

Ochii lui Garrett deveniră de un verde ca mușchiul de pe copaci.

Ea trase piesa vestimentară peste cap și o aruncă la o parte, tremurând când aerul rece îi atinse pielea.

Garrett se ridică să stea lângă ea, ochii lui fiind ațintiți asupra sânilor ei.

– Jane, ești... magnifică.

Magnifică? Închise ochii și zâmbi. Era un început promițător.

El se aplecă asupra ei și o urmă când se întinse. Gura lui o găsi pe a ei, limba lui umedă și caldă alunecând pe a ei.

– Pot să te ating, Garrett?

– Cât dorești, șopti el în părul ei.

Îl cuprinse pe după gât mai întâi, trecându-și degetele prin buclele lui negre. Apoi coborî pe gâtul și peste umerii lui musculoși. Pielea lui era ca mătasea sub buricele degetelor ei. Își trecu mâinile peste pieptul lui și se simți cuprinsă de mândrie când mușchii lui tresăriră sub atingerea ei. Își închise ochii, și Jane îi mângâie obrazul aspru. Își trecu degetul mare pe linia fermă a maxilarului.

– Te oprești acolo?

Vocea lui păru tensionată.

Jane îl sărută pe piept, bucurându-se de senzația pielii lui fierbinți sub buzele ei. Mirosea a săpun și a masculinitate.

– Vrei să explorez mai jos? întrebă ea, cu o urmă de zâmbet în voce.

– Dacă insiști, răspunse el pe o voce prefăcut resemnată.

Jane își relua explorarea cu plăcere. Își coborî mâna pe suprafața tare a mușchilor ce ieșeau în relief pe abdomenul lui. Apoi își lăsă mâna să coboare mai jos și mai jos, până ce îl strânse în pumn.

Garrett gemu.

Din instinct, își mișcă mână în sus și în jos. El gemu din nou. Fruntea lui se încrעי într-o expresie ce semăna cu durerea. Îi îndepărtă mâna.

– Te pricepi prea bine la asta, zise cu voce tremurătoare care o făcu pe Jane să se topească pe dinăuntru. Lasă-mă să te ating eu mai întâi!

Ea tremură, dar se întinse pe perne și îi permise să o privească de sus până jos.

– M-am înșelat, șopti el, limba lui atingându-i sfârcul.

Jane suspină.

– Ești mai mult decât magnifică. Ești perfectă!

Cealaltă mână a lui nu stătu locului. O mângâie pe celălalt sân și se jucă apoi cu sfârcul rozaliu. Jane își strecură degetele în părul lui, ținându-i gura pe sânul ei. Își arcui spatele pentru a-i permite să tragă bobocul umflat mai adânc în gura lui chinuitoare și gemu.

Mâna lui coborî mai jos, pe conturul taliei, jucându-se pe forma șoldurilor și, în sfârșit, trecând între picioarele ei, pentru a găsi locul pe care își dorea ea cu disperare să îl găsească.

O mângâie și desfăcu părul creț de acolo. O mângâie din nou, o dată, de două ori, înainte de a se opri asupra locului perfect. Locul care îi făcea tot corpul să se cutremure.

El coborî între picioarele ei. Capul lui alunecă până ce gura lui ajunse la buricul ei.

– Jane, șopti el lângă pielea moale de pe burta ei.

– Da, reuși să răspundă, dar nici nu putea gândi când degetul lui îi făcea acele lucruri magice, darămite să vorbească.

– O să-ți placă foarte mult ceea ce urmează.

Ea trase aer în piept.

– Da?

– Da. Mult de tot.

– Arată-mi, șopti ea.

El continuă să coboare până când gura lui fierbinte și umedă ajunse deasupra locului ei sensibil. Își retrase degetele. Ea suspină la pierderea contactului, dar gura lui promitea lucruri mai bune. Doar nu avea de gând să...

– Ai de gând să...?

Jane nu putu rosti cuvintele.

– Da.

Senzația respirației lui calde pe pielea ei sensibilă o făcu să tremure. Cât pe ce să sară de pe pat. Despre asta nu citise niciodată.

– Te deranjează? întrebă el.

– Deloc, răspunse ea.

Apoi nu mai putu să gândească, pentru că gura lui era pe ea, limba lui stăpânind-o. Ea apucă cearșaful cu ambii pumni și își arcui spatele de pe saltea.

– Oh, Doamne, șopti, dând din cap pe pernă. Upton, jur, dacă te oprești acum...

Râsul lui cald îi gădilă coapsa.

– Nu ți-aș face asta, Jane.

Faptul că îi folosi prenumele dădămă toate barierele. Era ceva atât de dulce, de adorabil, de sincer la asta. Limba lui o mai atinse o dată în centru și ea explodează, ținându-l de cap și strigând ascuțit și prelung.

El se ridică, și gura lui fu din nou pe a ei, nesățioasă.

– Cum de-am știut eu că o să țiți? zise lângă gura ei, între săruturi flămânde.

– Nu pot să cred că tocmai ai făcut asta... ce m-ai făcut să simt.

– Nu ai simțit nici jumătate din ce urmează.

Corpul ei fu străbătut de un fior.

Gura lui trecu la sânul ei și o tachină, se jucă cu el, îl supse până când spatele ei se arcui din nou de pe saltea și ea își strânse degetele în părul lui.

– Upton!

– Vrei să îmi spui Garrett în timp ce fac dragoste cu tine, te rog?

Vocea lui sună supărată, dar plină de dorință.

– Garrett, șopti ea.

El gemu și își strecură un deget în căldura ei udă și fierbinte.

– Oh, Doamne! Da.

Încă un geamăt tânguie și ascuțit ieși din gura ei, dar el îl acoperi cu buzele.

Degetul lui atinse cel mai sensibil loc dintre picioarele ei, mângâind-o în cercuri mici, iar șoldurile ei ținură ritmul mișcării.

– Garrett, eu...

– Nu vorbi! Simte doar!

– Simt prea mult. Era ca o marionetă în mâinile lui. Nu e posibil așa ceva.

Ea își presă fruntea pe a lui, cu putere.

– Ce faci?

– Nu mai vorbi.

– Spune-mi!

– Am să te fac să îți dai drumul din nou.

Degetul lui era magic, perfect. Știa exact unde s-o atingă, cât de mult și cu câtă presiune să apese. Șoldurile ei tresăriră. Suspina lângă umărul lui. Simțea nevoia să îl muște.

– Te rog, scânci ea. Te rog!

– Te rog, pe cine? șopti el neîndurător lângă urechea ei. Spune-mi numele!

Își strecură încă un deget în ea și Jane explodează într-o mie de bucățele.

– Garrett, strigă în timp ce își dădu drumul. Oh, Garrett!

Garrett rămase întins câteva clipe cu capul ei pe umăr, păstrându-și pe buze zâmbetul de mulțumire de sine. Nu fusese niciodată nici pe jumătate pe cât de crai fusese acuzat că ar fi, dar în seara asta era al naibii de mândru de experiența pe care totuși o avea. Jane avusese două orgasme, și nici nu făcuseră încă dragoste. O noapte a nunții fericită pentru ea.

Mai avea multe să o învețe. Mădularul îl durea. Voia să intre în ea adânc, dar nu voia să o sperie.

Jane era mai mult decât superbă. Aproape că își eliberase sămânța când o privise cum își dădea jos cămașuța. Pielea ei era ca porțelanul, sânii plini, rotunzi și perfecți. Talia era subțire, iar șoldurile erau rotunjite în mod tentant. Iar fundul ei. Oh, fundul ei! Trebuiau scrise poezii despre fundul lui Jane.

– Ce zici de încă o lecție?

Își trecu degetul peste sfârcul ei întărit.

Ea își ridică brațele deasupra capului și își arcui spatele.

– Da, te rog.

– Să începem prin a mă săruta tu, aici.

Arată către umărul său.

Jane zâmbi leneș, satisfăcută.

– Da.

Se așază în genunchi și îl împinse pe perne. Apoi se aplecă peste el, acei sâni plini, minunați ai ei făcându-l să-i lase gura apă. Se presară pe pieptul lui, făcându-i pielea să se înfioare când ea își lăsă capul în jos să îi sărute umărul.

I se tăie respirația.

– Acum, aici!

Arată înspre sfârcul lui.

Ochii căprui ai lui Jane se aprinseră. Se mută mai jos și limba ei roz începu să îi lingă sfârcul. Învăța repede. Slavă cerului pentru femeile inteligente!

De data aceasta, îi tremură puțin vocea.

– Acum, aici!

Arată înspre abdomen.

Jane îi aruncă atunci cel mai senzual zâmbet pe care îl văzuse vreodată, înainte de a coborî mai jos, lăsându-și limba să ajungă la locul arătat de el. Mușcă ușor pielea întinsă de acolo.

El strânse cearșaful în pumni și înghiți în sec. S-ar putea să învețe puțin cam prea repede.

– Acum!

Fir-ar! Vocea lui tremura ca a unui băiat necopt.

– Aici!

Își luă mădularul în mână și îl frecă o dată, de două ori.

Jane scoase un sunet, un geamăt gutural. Folosindu-și mâna și limba îl atinse din nou. Își închise gura în jurul capului.

– Doamne, șopti el. E așa de bine!

Buzele ei începură să coboare încet, iar el strânse cearșaful tare în pumni.

– E așa de al dracului de bine, gemu el, fruntea acoperindu-i-se de transpirație. Da, soția lui învăța repede. Soția lui!

Gura ei se ridică și coborî, se ridică iar și coborî la loc, limba ei fierbinte și udă frecându-se de pielea arzândă din nou și din nou, până când Garrett își pierdu mințile. Șoldurile lui se ridicară de pe pat și își închise strâns ochii.

– Iisuse, Jane, eu...

Buzele ei se desprinseră de mădularul lui cu un sunet ciudat de erotic.

– Tu, ce?

Mirosul ei îl înnebunea.

– Nu mai pot aștepta, șopti el, trăgând-o brusc în brațe și răsucindu-se deasupra ei.

O apucă de părul de la ceafă și trase, expunându-i gâtul și mușcându-l.

– Trebuie să te am acum.

Își împinse coapsa aspră între picioarele ei catifelate, și Jane își desfăcu picioarele pentru el.

– Am să fac tot posibilul să fie cât mai puțin dureros...

– Ia-mă!

El intră în umezeala ei fierbinte și respiră adânc. Voia să se controleze, dar senzația copleșitoare de a fi în ea îl înnebunea. Împinse din nou, înaintă mai mult de data asta. Apoi o sărută și intră tot.

Jane gemu.

Fără să se miște în ea, o sărută la colțul ochiului, pe ureche, pe obraz.

– Te simți bine? șopti.

– O să mă simt. Arată-mi și continuarea!

Doar de asta avu Garrett nevoie. Ieși încet și intră din nou. Repetă mișcarea, privindu-i atent chipul, căutând vreun semn de disconfort. Dar curând pe chipul ei apăru un zâmbet leneș.

Își sprijini fruntea de a ei și intră în ea din nou și din nou. Își înțeștă maxilarul. Trebuia să aibă grijă să fie bine și pentru ea.

Mâna lui își făcu loc între picioarele ei și găsi micul nod de plăcere de acolo. Ochii lui Jane se măriră. O masă în sus și în jos, din nou și din nou, până când ea alunecă într-un alt orgasm.

Mușchii ei interiori se strânseră în jurul lui, și Garrett se pierdu. Mai intră în ea o dată și o strânse în brațe cu sălbăticie. Gemu numele ei în timp ce fiori de plăcere îi străbătură tot corpul.

– A fost... incredibil, zise Jane câteva clipe mai târziu, trăgându-și cearșafurile peste trupul care încă-i mai tremura.

El o trase în brațe, cuibărind-o lângă el.

– Asta ai spus și ultima oară când am fost intimi.

– Sunt mult mai elocventă când nu mă atingi tu.

El o mângâie pe claviculă.

– Mare păcat, pentru că se pare că nu mă pot abține să nu te ating.

– Ești foarte b... bun la asta, să știi.

Jane făcu tot posibilul să se concentreze, în ciuda faptului că el o făcea din nou să fie fierbinte și udă.

– Vrei să spui că preferi un crai, până la urmă?

– Probabil că da.

– Atunci mă tem că am să te dezamăgesc, dar nu sunt și nu am fost niciodată un crai.

Ea se ridică într-un cot și îl privi. Părul îi căzu peste un umăr.

– Ce tot spui? Lucy a spus mereu ce popular ești printre doamne și...

– Popular ca prieten, da, și recunosc că am o oarecare experiență, dar nu atâta câtă crezi tu că am.

Jane căzu înapoi pe saltea și se legănă puțin.

– Presupun că asta mi se întâmplă pentru că am impresia că știu totul.

El își băgă nasul în părul ei și o mușcă de ureche.

– Nu ți-am spus niciodată că ai fi așa.

– Nu, dar ai gândit-o.

El își puse bărbia pe creștetul ei.

– Ai tendința de a ține prelegeri pe orice temă, așa e. Însă dacă nu ai fi fost atât de atotștiutoare, Isabella ar fi putut crede că a scăpat basma curată cu subterfugiul ei cu scrisul falsificat.

Jane zâmbi.

– Asta așa este. Întinse o mână pe pernă și oftă. Fiind atotștiutoare a fost modul meu de a face față faptului că eram diferită în copilărie. Încercam să impresionez oamenii cu ce știam, nu cu aspectul.

El ridică cearșaful și se uită repede.

– Pe mine mă impresionezi bine de tot cu aspectul.

Ea râse și îl plesni peste mână.

– Fii serios, destrăbălatule! Nu m-a vrut niciodată nimeni în felul în care... dorește un bărbat o femeie.

Chipul lui Garrett deveni serios și o trase înapoi în brațe să o sărute pe frunte.

– Ești tot atât de frumoasă pe cât ești de inteligentă. Te iubesc pentru ambele.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Mă iubești?

– Sigur că da, draga mea. Cred că te-am iubit din clipa în care te-ai contrazis cu mine pe tema piesei *Mult zgomot pentru nimic*. Ai fost prima femeie pe care am cunoscut-o și nu am putut-o ferma.

– Iar eu nu am mai întâlnit un bărbat care să se contrazică atât de vehement cu mine. Nu îți pot spune de câte ori am visat să îți pun piedică.

Izbucnirea lui în râs parcă ricoșă de peretele opus.

– Trebuie să fiu atent când pășesc?

– Niciodată. Îl luă de gât și îl sărută cu pasiune. Te iubesc, Garrett. Te iubesc foarte mult.

– Și eu te iubesc pe tine, Jane a mea.

Ea se îndepărtă și îi zâmbi.

– Deci, fără cuțite și legat în seara aceasta?

El ridică o sprânceană.

– Te-ar interesa?

Ea ridică din umeri.

– Poate.

Garrett o trase în brațele lui din nou.

– Orice spui tu, Doamnă Albastră. De ce nu...

Îi șopti ceva complet indecent la ureche.

Jane tremură de încântare.

– Ooh, cum dorești, Lord Verde.

Capitolul 49

O lună mai târziu

– Este imposibil să mai ai vreo obiecție cu privire la povestea din *Mult zgomot pentru nimic*, Garrett, zise Jane în timp ce stăteau în grădinile din spatele casei lui Julian și jucau cărți.

Julian și Cass se întorseseră de curând din luna de miere, iar Jane și Garrett veniseră în vizită, împreună cu Lucy și Derek.

– Asta este ridicol!

Garrett aruncă o carte pe măsuta pe care o pregătiseră lacheii pentru jocul lor.

– De ce ai crede că nu mai am obiecții? Am avut ani în șir.

Jane jucă următoarea carte.

– Da, dar corectează-mă dacă greșesc, aveai obiecții pe baza argumentului că povestea era neverosimilă, că nu se putea nicio dată întâmpla unor oameni sănătoși mintal, inteligenți, precum Benedick și Beatrice.

– Așa este, răspunse Garrett încuviințând, așteptând ca Julian să pună jos cartea. Mai ales lui Benedick. Doar pentru că acum ești soția mea, asta nu înseamnă că voi fi de acord cu tine în orice privință. Sper că îmi vei face și tu aceeași favoare.

– Nici o grijă! Sunt ferm hotărâtă să fiu de acord cu tine pe cât mai puține teme e posibil.

Jane îi zâmbi proaspătului ei soț.

– Dar dacă doi oameni sănătoși mintal, inteligenți, nu ar putea nicidecum cădea pradă înșelătoriilor din *Mult zgomot pentru nimic*, cum explici ce s-a întâmplat între noi?

Garrett se încruntă.

– Aici te-a prins, Garrett, răspunse Lucy de pe locul ei de pe banca de fier din cealaltă parte a aleii pietruite.

Ducele și ducesa nu participau la acest joc de whist.

– Am mers toți la niște serbări, continuă Jane, așteptând să pună Cass cartea jos. Și mie, și ție ni s-a spus că celălalt ne iubește, iar la final ai fost convins, chiar și pentru o clipă, că ai venit la altar să te căsătorești cu altă femeie.

Garrett rămase cu gura căscată de uimire.

– Eu... Dar eu...

– Nu te contrazice cu ea, Upton! Crede-mă când îți spun că viața în căsnicie este mult mai plăcută atunci când recunoști că doamna are întotdeauna dreptate, declară Derek râzând.

– Și nu mă provoca să spun ceva despre partea cu doamna Langford și lacheul ei, zise Jane. Sau despre faptul că pe câinii tăi îi cheamă Dogberry și Verges.

Garrett se aplecă și își sărută soția pe obraz.

– Ai perfectă dreptate, dragostea mea, va trebui să găsim altă temă pe care să ne contrazicem. Nu am nici un dubiu că vom găsi ceva.

– Excelent! Jane îi zâmbi provocator. Am deja o idee. Acum că am rezolvat această problemă de controversă eternă, gândește-te doar cât ne vom distra încercând să ajungem la un consens în privința numelor copiilor noștri.

Garrett îi masă umărul.

– La ce te-ai gândit?

– Este destul de simplu. Dacă avem o fiică, se va numi Mary, de la Mary Wollstonecraft.

Garrett ridică sprâncenele.

– Și dacă este băiat?

– Atunci doar Wollstonecraft, desigur.

Garrett dădu din cap și își privi cărțile.

– Nu mă deranjează ce nume le punem copiilor. Sunt bucuros că ești soția mea și că într-o zi o să-mi fi contesă.

– Una cel mai puțin probabilă, cu siguranță, dar mama este mulțumită. Deși este păcat că trebuie să renunț la titlul meu precedent de șefă a retraselor. Se pare că nu a fost destinul meu să fiu o intelectuală celibatară.

Jane râse.

– Știi că i-am spus mamei că extraordinarele talente de petitoare ale doamnei Bunbury sunt motivul căsătoriei noastre?

– Ba nu i-ai spus asta! rosti Cass suspinând.

– Cu siguranță, i-am spus. A promis să îi dea niște referințe strălucitoare. Păcat că sărmana femeie nu le va putea folosi. Se retrage la țară, nu știi?

– Ce convenabil, replică Julian.

– Nu-i așa? întrebă Lucy oftând. Partea aceea a fost ideea mea. Sora doamnei Bunbury s-a îmbolnăvit groaznic și a fost nevoită să aibă ea grijă de copii imediat. Mă îndoiesc să mai auzim de ea o bună bucată de vreme.

– Sau până când mai are nevoie cineva de o însoțitoare fictivă, adăugă Julian.

– Ei bine, Julian, cred că în sfârșit înveți cum ne merg mințile, spuse Lucy râzând.

– Aceea este o idee terifiantă, interveni Derek.

– Nu se știe niciodată când vom mai avea nevoie de astfel de planuri, zise Lucy.

– Gata cu planurile pentru mine, replică Jane. Am de gând să mă liniștesc în viața casnică și să îmi folosesc influența pentru a promova cauza drepturilor doamnelor.

– Așa ai de gând, deci? Pe cine intenționezi să influențezi? întrebă Garrett.

– Păi, pe tine, evident. Va trebui să te lupți într-o bună zi cu Lord Bartholomew.

Garrett se aplecă și îi șopti la ureche:

– Lord Bartholomew nu mă sperie, iubirea mea. Iar acum că dorm toată noaptea, că nu mă mai trezesc din cauza coșmarurilor, îndrăznesc să spun că sunt și mai pregătit să îl înving.

– Sper doar ca lucrurile să fie calme un timp, zise Cass. Toate acele planuri mă nelinișteau atât de mult.

– Nu te teme, dragă, răspunse Lucy. Acum că tu, eu, Jane și Garrett suntem fericiți și la casa noastră, nu ar mai trebui să avem nevoie de intrigi. De fapt, sper ca lucrurile să nu devină plictisitoare pe aici.

– Mă îndoiesc să fie posibil asta, iubito, zise Derek. Ceea ce îmi aduce aminte de ceva. Swifdon, trebuie să te felicit pentru că s-a votat legea. Știu cât de mult ai muncit pentru asta.

Julian încuviință.

– Mulțumesc, Excelență. Sigur că Upton, aici de față, a fost implicat și el.

Garrett încuviință la rândul lui.

– Familiile soldaților meritau asta.

Ochii lui Lucy se luminară.

– Că tot vorbim despre familiile soldaților, ați auzit că doamna Langford a fugit la Gretna Green și s-a măritat, săptămâna trecută?

– Nu! suspină Jane.

– Ba da.

Lucy încuviință atât de veselă, că una dintre bucle i se desprinsese din coafură.

Garrett oftă.

– Cu cine s-a măritat? Mi-e milă de săracul om!

– Cu o persoană de care eu nu am mai auzit, răspunse Lucy.

Jane își puse capul pe umărul soțului ei.

– Măcar nu va mai avea nevoie de tine pentru bani, Garrett!

– Iată ceva de luat în considerare, răspunse Garrett. Deși, dacă au vreodată nevoie de ajutor copiii, am să-i ajut cu siguranță.

Jane ridică atunci capul și îl sărută.

– De aceea te iubesc atât de mult. Ești generos și bun.

– De aceea mă iubești. Mă bucur să aud asta. Nu eram sigur dacă te-ai măritat cu mine pentru mine sau pentru bibliotecile mele.

Jane ridică din umeri.

– Pentru ambele, Garrett, m-am măritat cu tine pentru ambele. Țin foarte mult și la câini.

Garrett oftă.

– Acum că Doamna Pisică și puii ei sunt ascunși prin casa noastră, practic avem o menajerie.

– Cine ar fi ghicit că voi doi veți fi niște proaspeți însurăței așa dulci? întrebă Cass zâmbind fericită. Nici nu îmi vine să-mi cred ochilor. Plec și eu în luna de miere și ratez absolut toată distracția.

Ușa din spate a casei se deschise, și Daphne Swift veni în grabă.

Cass se întoarse spre cumnata ei.

– Bună dimineața, Daphne. S-a întâmplat ceva?

Daphne își împreună mâinile.

– Bună dimineața tuturor.

Făcu o reverență rapidă către grup în general, apoi își îndreptă atenția asupra fratelui ei, mușcându-și buza de jos.

– Julian, trebuie să îți spun ceva!

Vocea ei tremura puțin.

Julian se arătă îngrijorat.

– Ce este, Daphne?

Tânăra își aranjă rochia roz.

– Mai ții minte când ți-am cerut o favoare? Mi-ai promis că nu vei pune întrebări?

Julian se încruntă.

– Asta a fost acum mult timp, toamna trecută, dacă ții bine minte.

Daphne trase de gulerul rochiei, neatentă.

– Se pare că eu...

– Da? o încurajă Cass, îngrijorată.

Daphne inspiră adânc.

– Întâmplarea face că...

– Continuă, zise Lucy de data aceasta.

Ca și ceilalți, stătea pe marginea băncii.

Daphne se uită în altă parte.

– Se pare că sunt măritată legal cu căpitanul Cavendish și am nevoie de ajutor pentru anulare.

Lucy scoase un sunet ca un chițait găuit.

Jane se întoarse către Cass cu ochii căsați.

– Ce spuneai tu despre faptul că ai ratat toată distracția?

Marius Mard

Mulțumiri

Această carte nu ar fi ceea ce este fără câțiva oameni minunați care mi-au oferit cu generozitate timpul lor pentru a o citi și a-mi comunica impresiile lor. Aș dori să mulțumesc lui...

Mary Behre pentru reacțiile ei mereu atente și oneste cu privire la personajele mele și motivațiile lor, dar și pentru că spune „Nu. Asta nu va merge“, atunci când trebuie.

Ashlyn Macnamara pentru cunoștințele ei despre perioada istorică și pentru că ne-a făcut pe plac mie și poveștilor mele strengărești și inedite. Nu degeaba te numesc eu „Google-ul Regentei“.

KC Klein pentru că mi-a amintit să îmi pun personajele la grea încercare din când în când.

Holly Ingraham, care prin susținere fără rezerve și îndrumare editorială clară continuă să îmbunătățească fiecare carte pe care o scriu.

Marius Măruș

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE“

Domnișoara Jane Lowndes este o adevărată intelectuală. Este convinsă că, dacă reușește să reziste presiunilor părinților ei de a se căsători, va deveni o adevărată celibatară și cândva va putea să organizeze reuniunile intelectuale la care visează. Până la urmă, nici un bărbat nu își dorește o asemenea soție.

Lordul Garrett Upton este un adevărat burlac nepăsător. A supraviețuit războiului, iar acum, că s-a întors la Londra, are de gând să se bucure din plin de viață. Căsătoria *nu* face parte din acest plan, în mod cert. O cunoaște pe domnișoara Lowndes de ani buni, și au polemizat adesea. Planul cel mai recent al lui Jane de a-și inventa o însoțitoare nu îl privește sub nici o formă... până când dorința ei de a fi implicată într-un scandal devine o problemă personală. Când Garrett și Jane se sărută la un bal mascat organizat cu ocazia unei nunți, antipatia lor reciprocă se transformă într-o atracție irezistibilă. Iar când o văduvă intrigantă care ar face orice să pună mâna pe Garrett plănuiește să-i țină la distanță unul de celălalt, oare dorința va fi mai puternică decât planurile lor de a-și păstra independența?

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale au beneficiat de recenzii elogioase în publicații de specialitate ca *Publisher's Weekly*, *Booklist* și *Kirkus*. A fost nominalizată de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America la categoria Cel mai bun roman de debut din genul *historical romance*, precum și la Premiul Kirkus pentru ficțiune.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-906-33-0774-4

9789063307744